MORGAN RICE
CARTEA 12 DIN INELUL VRĂJITORULUI
O
ȚARĂ
DE
FOC

O ȚARĂ DE FOC

CARTEA 12 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit….Numai începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri.”
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RĂSCHIREA DRAGONILOR (Cartea nr. 1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)

IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2014 de către Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.

Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați achiziționat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE

CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL

„Așa mă întorc cu spatele:
Există o lume în altă parte.”

--William Shakespeare
Coriolanus

CAPITOL UNUL

Gwendolyn stătea pe malul Insulelor Superioare, privind spre ocean, privind cu groază cum ceața se rostogoli și începea să-și consume copilul. Simți că inima i se frânge în două când îl vedea pe Guwayne plutind din ce în ce mai departe, în orizont, dispărând în ceață. Valul îl ducea Dumnezeu știe unde, fiecare secundă ducându-l mai mult dincolo de ea.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Gwendolyn în timp ce privea, incapabilă să se desprindă, amorțită de lume. Și-a pierdut orice simț al timpului și al locului, nu și-a mai putut simți corpul. O parte din ea a murit în timp ce privea persoana pe care o iubea cel mai mult în lume cum era consumată de o maree oceanică. Era ca și cum o parte din ea ar fi fost dusă în mare cu el.

Gwen se ura pentru ceea ce făcuse; totuși, în același timp, știa că era singurul lucru din lume care ar putea să-și salveze copilul. Gwen a auzit vuietul și tunetele la orizont în spatele ei și știa că, în curând, întreaga insulă va fi mistuită de flăcări – și că nimic din lume nu i-ar putea salva. Nu Argon, care zăcea nemișcat într-o stare neputincioasă; nu Thorgrin, care era la o lume depărtare, în Țara Druizilor; nu Alistair sau Erec, care erau o altă lume departe, în Insulele de Sud; și nu Kendrick sau Argintiul sau oricare dintre ceilalți oameni curajoși care au fost aici în acest loc, niciunul dintre ei cu mijloacele de a lupta cu un dragon. Magia era ceea ce aveau nevoie – și era singurul lucru din care rămăseseră.

Avuseseră norocul să scape de Inel, iar acum, știa ea, soarta îi ajunsese din urmă. Nu mai era alergare, nu mai era ascuns. Era timpul să înfrunt moartea care îi urmărea.

Gwendolyn se întoarse și se îndreptă spre orizontul opus și putea vedea chiar și de aici masa neagră de dragoni care se îndrepta spre ea. Avea puțin timp; nu voia să moară singură aici pe aceste țărmuri, ci cu oamenii ei, protejându-i cât mai bine.

Gwen se întoarse pentru o ultimă privire spre ocean, sperând să-l privească pe Guwayne.

Dar nu era nimic. Guwayne era departe de ea acum, undeva la orizont, călătorind deja într-o lume pe care nu ar fi cunoscut-o niciodată.

Te rog, Doamne , se rugă Gwen. *Fii cu el. Ia-mi viața pentru a lui. Voi face orice. Păstrează-l pe Guwayne în siguranță. Lasă-mă să-l țin din nou. Te implor. Vă rog.*

Gwendolyn deschise ochii, sperând să vadă un semn, poate un curcubeu pe cer – orice.

Dar orizontul era gol. Nu erau decât nori negri, strălucitori, de parcă universul ar fi furios pe ea pentru ceea ce făcuse.

Plângând, Gwen a întors spatele oceanului, la ceea ce i-a mai rămas din viața ei, și a început să alerge, fiecare pas apropiindu-o pentru a-și face poziția finală cu oamenii ei.

*

Gwen stătea pe parapetele superioare ale fortului lui Tirus, înconjurată de zeci de oameni ai ei, printre care frații ei Kendrick și Reece și Godfrey, verii ei Matus și Stara, Steffen, Aberthol, Srog, Brandt, Atme și toată Legiunea. Toți se îndreptau spre cer, tăcuți și sumbru, știind ce urma să vină pentru ei.

În timp ce ascultau hohotetele îndepărtate care zguduiau pământul, stăteau acolo, neputincioși, privindu-l pe Ralibar ducându-și războiul pentru ei, un singur dragon curajos luptând tot ce-i stă în putere, ținând deoparte oștirea dragonilor inamici. Inima lui Gwen a crescut în timp ce îl privea pe Ralibar luptând, atât de curajos, atât de îndrăzneț, un dragon împotriva a zeci și totuși fără teamă. Ralibar a suflat foc asupra dragonilor, și-a ridicat ghearele mari și i-a zgâriat, i-a strâns și și-a înfipt dinții în gâtul lor. Nu numai că era mai puternic decât ceilalți, dar și mai rapid. Era un lucru de urmărit.

În timp ce Gwen o privea, inima ei a crescut cu ultima ei uncie de speranță; o parte din ea îndrăznea să creadă că poate Ralibar i-ar putea învinge. Ea l-a văzut pe Ralibar rață și s-a scufundat în timp ce trei dragoni îi suflau foc în fața, ratându-l de aproape. Ralibar s-a aruncat apoi în față și și-a înfipt ghearele într-unul din pieptul dragonilor și și-a folosit impulsul pentru a-l forța să coboare spre ocean.

Câțiva dragoni i-au suflat foc pe spatele lui Ralibar în timp ce se colinda, iar Gwen a privit îngrozită cum Ralibar și celălalt dragon deveneau

o minge în flăcări, căzând în mare. Dragonul s-a împotrivit, dar Ralibar și-a folosit toată greutatea pentru a-l împinge în valuri – și în curând s-au aruncat amândoi în ocean.

Se auzi un zgomot mare de șuierat, împreună cu nori de abur, în timp ce apa stingea focul. Gwen a privit cu nerăbdare, sperând că e bine – iar câteva clipe mai târziu, Ralibar a apărut, singur. Celălalt dragon a apărut și el, dar se legăna, plutea pe valuri, mort.

Fără să ezite, Ralibar s-a urcat spre zecile de alți dragoni care se aruncau spre el. În timp ce coborau, cu fălcile lor mari deschise, țintindu-l, Ralibar era la atac: și-a întins ghearele mari, s-a lăsat pe spate, și-a întins aripile și a apucat două dintre ele, apoi s-a învârtit și i-a împins în mare. .

Ralibar i-a ținut sub, dar în timp ce a făcut-o, o duzină de dragoni s-au năpustit asupra spatelui expus lui Ralibar. Întregul grup s-a prăbușit în ocean, împingând-o pe Ralibar cu ei. Ralibar, la fel de viteaz pe cât a luptat, era mult prea depășit numeric și s-a aruncat în apă, frământându-se, ținut apăsat de zeci de dragoni, țipând de furie.

Gwen înghiți în sec, cu inima frângându-i la vederea lui Ralibar luptându-se pentru toți, singur acolo; și-a dorit mai mult decât orice să-l poată ajuta. Ea a pieptănat suprafața oceanului, așteptând, sperând, vreun semn de Ralibar, dorindu-l să iasă la suprafață.

Dar, spre groaza ei, nu a făcut-o niciodată.

Ceilalți dragoni au apărut și toți au zburat în sus, s-au regrupat și și-au pus ochii pe Insulele Superioare. Păreau să se uite drept la Gwendolyn în timp ce scoteau un vuiet mare și își întindeau aripile.

Gwen își simți inima despicandu-se. Dragul ei prieten Ralibar, ultima lor speranță, ultima lor linie de apărare, era moartă.

Gwen se întoarse către oamenii ei, care stăteau uitându-se șocați. Știau ce urmează: un val de distrugere de neoprit.

Gwen se simțea grea; ea deschise gura, iar cuvintele i se înfipseră în gât.

— Sună clopotele, spuse ea în cele din urmă, cu vocea răgușită. „Comandă poporului nostru să se adăpostească. Oricine de deasupra pământului trebuie să meargă jos, acum. În peșteri, în pivnițe — oriunde, în afară de aici. Comandă-le – acum!”

„Sun clopotele!” strigă Steffen, alergând spre marginea fortului, țipând peste curte. Curând, clopotele au sunat în toată piața. Sute dintre oamenii ei, supraviețuitori din Inel, au fugit acum, alergând să se

adăpostească, îndreptându-se spre peșterile de la marginea orașului sau grăbindu-se în pivnițe și adăposturi sub pământ, pregătindu-se împotriva valului inevitabil de foc care avea să vină.

„Regina mea”, spuse Srog, întorcându-se către ea, „poate că ne putem adăposti cu toții în acest fort. La urma urmei, este făcută din piatră.”

Gwen clătină din cap cu bună știință.

„Nu înțelegi mânia dragonilor”, a spus ea. „Nimic deasupra solului nu va fi în siguranță. Nimic."

„Dar, doamnă, poate că vom fi mai în siguranță în acest fort”, a îndemnat el. „A trecut testul timpului. Acești ziduri de piatră au o grosime de un picior. Nu ai prefera să fii aici decât sub pământ?”

Gwen clătină din cap. S-a auzit un vuiet, iar ea a privit la orizont și a putut vedea dragonii apropiindu-se. Inima i s-a frânt când a văzut, în depărtare, dragonii răsuflând un zid de flăcări pe flota ei care se afla în portul sudic. Ea a privit cum navele ei prețioase, linia ei de salvare de pe această insulă, navele frumoase care duraseră decenii să fie construite, erau reduse la nimic altceva decât aprinderea. Se simțea norocoasă că anticipase acest lucru și ascunsese câteva nave pe cealaltă parte a insulei. Dacă au supraviețuit vreodată pentru a le folosi.

„Nu este timp pentru dezbateri. Toți vom părăsi acest loc deodată. Urmați-mă."

O urmară pe Gwen în timp ce ea cobora grăbită de pe acoperiș și cobora treptele în spirală, luându-le cât de repede putea; în timp ce mergea, Gwen întinse instinctiv mâna să-l prindă pe Guwayne – apoi inima i s-a frânt din nou când și-a dat seama că el nu mai era. A simțit o parte din ea lipsă în timp ce cobora treptele, auzind toți pașii în spatele ei, luându-i câte doi, toți grăbindu-se să ajungă în siguranță. Gwen auzea mugetele îndepărtate ale dragonilor apropiindu-se, zguduind deja locul, și s-a rugat doar ca Guwayne să fie în siguranță.

Gwen a ieșit din castel și a alergat prin curte împreună cu ceilalți, toți alergând spre intrarea în temnițe, de mult goliți de prizonieri. Câțiva dintre soldații ei au așteptat înaintea ușilor de oțel, care se deschideau spre trepte care duceau la pământ, iar înainte să intre, Gwen se opri și se întoarse către oamenii ei.

Văzu câțiva oameni încă grăbindu-se prin curte, țipând de frică, năuciți, neștiind unde să meargă.

"Vino aici!" strigă ea. „Vino în subteran! Voi toti!"

Gwen se dădu deoparte, asigurându-se că toți ajungeau mai întâi în siguranță, iar unul câte unul, oamenii ei se repeziră pe lângă ea, coborând treptele de piatră în întuneric.

Ultimii oameni care s-au oprit și au stat alături de ea au fost frații ei, Kendrick și Reece și Godfrey, împreună cu Steffen. Cei cinci s-au întors și au examinat cerul împreună, când a venit un alt vuiet zguduitor.

Mulțimea dragonilor era acum atât de aproape încât Gwen îi putea vedea, la doar câteva sute de metri depărtare, cu aripile lor mari mai mari decât viața, toți îndrăzneți, fețele pline de furie. Fălcile lor mari erau larg deschise, ca și cum ar fi anticipat să le sfâșie, iar dinții lor erau fiecare la fel de mari ca Gwendolyn.

Deci, gândi Gwendolyn, *așa arată moartea.*

Gwen a aruncat o ultimă privire în jur și a văzut sute de oameni ai ei adăpostindu-se în noile lor case deasupra solului, refuzând să coboare mai jos.

„Le-am spus să coboare sub pământ!” strigă Gwen.

„Unii dintre oamenii noștri au ascultat”, a observat Kendrick cu tristețe, clătinând din cap, „dar mulți nu au vrut”.

Gwen a simțit că se rupe înăuntru. Ea știa ce se va întâmpla cu oamenii care au rămas deasupra pământului. De ce oamenii ei trebuiau să fie mereu atât de încăpățânați?

Și apoi s-a întâmplat – primul din focul dragonului a venit rostogolindu-se spre ei, destul de departe încât să nu-i ardă, dar suficient de aproape încât Gwen să simtă căldura dogorindu-i fața. A privit îngrozită cum se ridicau țipete, venite de la oamenii ei din partea îndepărtată a curții, care hotărâseră să aștepte deasupra pământului, în locuințele lor sau în fortul lui Tirus. Fortul de piatră, atât de nestăpânit cu câteva clipe înainte, era acum în flăcări, flăcări trăgând din lateral, din față și din spate, de parcă nu ar fi fost altceva decât o casă de flăcări, cu piatra carbonizată și arsă într-o clipă. Gwen înghiți în sec, știind că dacă ar fi încercat să aștepte în fort, toți ar fi murit.

Alții nu fuseseră atât de norocoși: țipau, ardeau și alergau pe străzi înainte de a se prăbuși pe pământ. Mirosul oribil de carne arsă străbătea aerul.

— Doamnă, spuse Steffen, trebuie să mergem mai jos. Acum!"

Gwen nu putea suporta să se rupă, și totuși știa că el avea dreptate. S-a lăsat condusă de ceilalți, să fie târâtă în jos prin porți, pe trepte, în

întuneric, în timp ce un val de flăcări se rostogoli spre ea. Ușile de oțel s-au închis trântind cu o secundă înainte de a ajunge la ea și, când le-a auzit reverberând în spatele ei, s-au simțit ca o ușă trântindu-se în inima ei.

CAPITOLUL DOI

Alistair, plângând, îngenunche lângă trupul lui Erec, strângându-l strâns, cu rochia de mireasă acoperită de sângele lui. În timp ce îl ținea, întreaga ei lume învârtindu-se, a simțit cum curgea viața începea să iasă din el. Erec, ciuruit de răni de înjunghiere, gemea și ea simțea după ritmul pulsului lui că era pe moarte.

"NU!" Alistair gemu, legănându-l în brațe, legănându-l. Își simțea inima sfâșiată în două în timp ce îl ținea în brațe, simțea că moare ea însăși. Acest bărbat cu care fusese pe cale să se căsătorească, care o privise cu atâta dragoste cu câteva clipe înainte, zăcea acum aproape fără viață în brațele ei; cu greu o putea procesa. Primise lovitura atât de nebănuit, atât de plin de dragoste și bucurie; fusese prins neprevăzut din cauza ei. Din cauza jocului ei stupid, cerându-i să închidă ochii în timp ce ea se apropia cu rochia ei. Alistair se simți copleșită de vinovăție, de parcă ar fi fost numai vina ei.

— Alistair, gemu el.

Ea s-a uitat în jos și i-a văzut ochii pe jumătate deschiși, i-a văzut devenind plictisiți, forța vitală începând să-i părăsească.

„Să știi că asta nu este vina ta”, șopti el. „Și să știi cât de mult te iubesc.”

Alistair plânse, ținându-l la pieptul ei, simțindu-l că se răcea. În timp ce făcea ea, ceva în interiorul ei s-a rupt, ceva care simțea nedreptatea tuturor, ceva care refuza absolut să-i permită să moară.

Alistair a simțit brusc o senzație familiară, de furnicături, ca o mie de înțepături în vârful degetelor și și-a simțit întregul corp îmbujorat de căldură din cap până în picioare. O forță ciudată a cuprins-o, ceva puternic și primordial, ceva ce nu înțelegea; a venit mai puternic decât orice val de forță pe care a simțit-o vreodată în viața ei, ca un spirit din afară care i-a stăpânit corpul. Și-a simțit mâinile și brațele arzând în foc și, reflexiv, și-a întins mâna și și-a pus palmele pe pieptul și fruntea lui Erec.

Alistair le ținea acolo, mâinile îi ardeau din ce în ce mai fierbinți și închise ochii. Imaginile i-au trecut prin minte. L-a văzut pe Erec de tânăr, părăsind Insulele de Sud, atât de mândru și nobil, stând pe o corabie înaltă; l-a văzut intrând în Legiunea; aderarea la Silver; justiție, devenind campion, înfrângerea inamicilor, apărarea Inelului. Îl văzu stând drept, cu o postură perfectă pe cal, în argint strălucitor, model de noblețe și curaj. Ea știa că nu-l putea lăsa să moară; lumea nu-și putea permite să-l lase să moară.

Mâinile lui Alistair s-au înălțat și mai mult, iar ea a deschis ochii și i-a văzut ochii închizându-se. De asemenea, a văzut o lumină albă emanând din palmele ei, răspândindu-se peste tot Erec; l-a văzut infuzat cu ea, înconjurat de un glob. Și, în timp ce privea, a văzut că rănile lui, curgând sânge, începeau încet să se sigileze.

Ochii lui Erec s-au deschis, plini de lumină, iar ea a simțit că ceva se mișcă în el. Corpul lui, atât de rece cu câteva clipe înainte, a început să se încălzească. Ea a simțit forța lui de viață revenind.

Erec ridică privirea spre ea surprinsă și mirată și, în timp ce o făcea, Alistair simți propria ei energie epuizată, propria ei forță vitală diminuându-se, în timp ce își transfera energia către el.

Ochii i s-au închis și a căzut într-un somn adânc. Mâinile ei s-au răcit brusc și i-a verificat pulsul, a simțit că revine la normal.

Ea oftă cu mare ușurare, știind că l-a adus înapoi. Palmele ei tremurau, atât de epuizate de experiență, și se simțea epuizată, dar bucuroasă.

Mulțumesc, Doamne , se gândi ea, în timp ce se aplecă, își așeza fața pe pieptul lui și îl îmbrățișa cu lacrimi de bucurie. *Mulțumesc că nu mi-ai luat soțul de la mine.*

Alistair a încetat să plângă și s-a uitat în sus și a văzut scena: a văzut sabia lui Bowyer zăcând acolo pe piatră, cu mânerul și lama acoperite de sânge. Îl ura pe Bowyer cu o pasiune mai mult decât putea concepe; era hotărâtă să-l răzbune pe Erec.

Alistair se întinse și luă sabia însângerată; palmele îi erau pline de sânge în timp ce o ridica, examinând-o. Se pregătea să-l arunce, să-l privească zgomotând spre capătul îndepărtat al camerei – când deodată, ușa camerei s-a deschis.

Alistair se întoarse, cu sabia însângerată în mână, pentru a vedea familia lui Erec repezindu-se în cameră, flancată de o duzină de soldați. Pe

măsură ce se apropiau, expresiile lor de alarmă s-au transformat într-una de groază, în timp ce toți priveau de la ea la Erec inconștient.

"Ce ai facut?" strigă Dauphine.

Alistair se uită înapoi la ea, neînțelegând.

„Eu?” ea a intrebat. "Nu am facut nimic."

Dauphine se uită cu privirea în timp ce se apropie cu furtună.

"Ai?" ea a spus. „Ai ucis doar cel mai bun și mai mare cavaler al nostru!”

Alistair s-a uitat la ea cu groază, când și-a dat brusc seama că toți o priveau de parcă ar fi fost un criminal.

S-a uitat în jos și a văzut sabia însângerată din mână, a văzut petele de sânge de pe palmă și pe toată rochia ei și și-a dat seama că toți credeau că a făcut-o.

„Dar nu l-am înjunghiat!” protestă Alistair.

"Nu?" A acuzat Dauphine. „Atunci a apărut sabia magic în mâna ta?”

Alistair se uită prin cameră, în timp ce toți se adunau în jurul ei.

„A fost un om care a făcut asta. Omul care l-a provocat pe teren în luptă: Bowyer.”

Ceilalți s-au uitat unul la altul, sceptici.

„Oh a fost, atunci?” a contracara Dauphine. „Și unde este omul ăsta?” întrebă ea, uitându-se în toată camera.

Alistair nu văzu niciun semn de el și își dădu seama că toți credeau că minte.

„A fugit”, a spus ea. „După ce l-a înjunghiat.”

— Și atunci cum a ajuns sabia lui însângerată în mâna ta? a contracara Dauphine.

Alistair se uită îngrozită la sabia din mâna ei, iar ea o aruncă, zăngănind peste piatră.

„Dar de ce mi-aș ucide viitorul soț?” ea a intrebat.

— Ești un vrăjitor, spuse Dauphine, stând acum deasupra ei. „Nu trebuie să ai încredere în oamenii tăi. O, fratele meu!” spuse Dauphine, repezindu-se înainte, lăsându-se în genunchi lângă Erec, punându-se între el și Alistair. Dauphine îl îmbrățișă pe Erec, strângându-l.

"Ce ai facut?" gemu Dauphine, printre lacrimi.

„Dar eu sunt nevinovat!” exclamă Alistair.

Dauphine se întoarse spre ea cu o expresie de ură, apoi se întoarse către toți soldații.

„Arestează-o!” porunci ea.

Alistair simți mâinile apucând-o din spate, în timp ce a fost smulsă în picioare. Energia i s-a epuizat și nu a putut rezista, când gardienii i-au legat încheieturile la spate și au început să o țină departe. Puțin îi păsa de ceea ce i s-a întâmplat – totuși, în timp ce au târât-o departe, nu putea suporta gândul că se desparte de Erec. Nu acum, nici când avea cea mai mare nevoie de ea. Vindecarea pe care i-o dăduse era doar temporară; ea știa că avea nevoie de o altă ședință și că, dacă nu o obține, va muri.

"NU!" a strigat ea. "Lasa-ma sa plec!"

Dar strigătele ei au căzut în urechi surde în timp ce au târât-o departe, încătușată, de parcă ar fi fost doar un alt prizonier obișnuit.

CAPITOLUL TREI

Thor și-a ridicat mâinile la ochi, orbit de lumină, în timp ce ușile strălucitoare și aurii ale castelului mamei sale se deschideau larg, atât de intens încât abia putea vedea. O siluetă ieși spre el, o siluetă, o femeie pe care o simțea, în fiecare fibră a ființei sale, că era mama lui. Inima lui Thor bătea cu putere când o văzu stând acolo, cu brațele lângă ea, îndreptată spre el.

Încet, lumina a început să se estompeze, doar cât să-și coboare mâinile și să se uite la ea. Era momentul în care îl așteptase toată viața, momentul care îl bântuise în visele lui. Nu-i venea să creadă: era cu adevărat ea. Mama lui. În interiorul acestui castel, cocoțat pe această stâncă. Thor deschise ochii complet și puse ochii asupra ei pentru prima dată, stând la câțiva metri distanță, privind în spate. Pentru prima dată, i-a văzut chipul.

Lui Thor îi stătu respirația în gât când se uită înapoi la cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Părea atemporală, atât bătrână, cât și tânără, cu pielea aproape translucidă, cu fața strălucitoare. Ea i-a zâmbit cu dulceață, părul ei lung și blond căzându-i pe lângă stomac, ochii ei mari, strălucitori, cenușii, strălucitori, pometii ei perfect cizelați și linia maxilarului asortându-se cu ale lui. Ceea ce l-a surprins cel mai mult pe Thor în timp ce se uita la ea a fost că putea recunoaște multe dintre propriile sale trăsături de pe fața ei - curba maxilarului ei, buzele ei, nuanța ochilor ei cenușii, chiar și fruntea ei mândră. Într-un fel, era ca și cum s-ar fi uitat înapoi la sine. De asemenea, semăna izbitor cu Alistair.

Mama lui Thor, îmbrăcată într-un halat și mantie de mătase albă, cu gluga trasă pe spate, stătea cu palmele întinse în lateral, împodobită fără bijuterii, palmele netede, pielea ca a unui copil. Thor putea simți energia intensă emanând din ea, mai intensă decât simțise vreodată, ca soarele, învăluindu-l. În timp ce stătea să se relaxeze în ea, a simțit valuri de dragoste îndreptate către el. El nu mai simțise până acum o asemenea dragoste și acceptare necondiționată. A simțit că îi *aparține* .

Stând aici acum, în fața ei, Thor a simțit în sfârșit că o parte din el era completă, ca și cum totul ar fi în regulă pe lume.

— Thorgrin, fiul meu, spuse ea.

Era cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată, blândă, reverberând pe zidurile străvechi de piatră ale castelului, sună de parcă ar fi coborât din cer însuși. Thor rămase acolo șocat, neștiind ce să facă sau ce să spună. A fost totul real? Se întrebă pentru scurt timp dacă totul era doar o altă creație din Țara Druizilor, doar un alt vis, sau mintea lui jucându-i feste. Își dorea să-și îmbrățișeze mama de când își amintea și făcu un pas înainte, hotărât să știe dacă ea era o apariție.

Thor întinse mâna să o îmbrățișeze și, în timp ce făcea, îi era teamă că îmbrățișarea lui nu va trece prin aer, toate acestea doar o iluzie. Dar când Thor întinse mâna, el și-a simțit brațele înconjurând-o în jurul ei, a simțit că îmbrățișează o persoană reală – și a simțit-o că îl îmbrățișează înapoi. A fost cel mai uimitor sentiment din lume.

L-a îmbrățișat strâns, iar Thor a fost bucuros să știe că ea era reală. Că toate acestea erau adevărate. Că a avut o mamă, că ea a existat cu adevărat, că a fost aici în carne și oase, în acest tărâm al iluziei și al fanteziei – și că îi păsa cu adevărat de el.

După un timp îndelungat, s-au lăsat pe spate, iar Thor s-a uitat la ea, cu lacrimi în ochi și a văzut că erau și lacrimi în ai ei.

„Sunt atât de mândră de tine, fiule”, a spus ea.

Se uită înapoi, fără cuvinte.

„Ți-ai încheiat călătoria”, a adăugat ea. „Ești demn să fii aici. Ai devenit omul pe care am știut mereu că o vei face.”

Thor se uită înapoi la ea, observând trăsăturile ei, încă uimit de faptul că ea există cu adevărat și întrebându-se ce să spună. Toată viața lui avusese atâtea întrebări pentru ea; cu toate acestea, acum că era aici înaintea ei, el a fost un gol. Nici măcar nu era sigur de unde să înceapă.

„Vino cu mine”, a spus ea, întorcându-se, „și-ți voi arăta acest loc – acest loc în care te-ai născut”.

Ea a zâmbit și a întins mâna, iar Thor a apucat-o.

Au mers unul lângă altul în castel, mama lui conducând drumul, lumina emanând din ea și sărind de pe pereți. Thor a luat totul în mirare: era cel mai strălucitor loc pe care îl văzuse vreodată, cu pereții din aur strălucitor, totul strălucitor, perfect, suprareal. Se simțea ca și cum ar fi ajuns la un castel magic din rai.

Au trecut pe un coridor lung, cu tavane arcuite înalte, lumina care sări din tot. Thor s-a uitat în jos și a văzut că podeaua era acoperită cu diamante, netedă, strălucitoare într-un milion de puncte de lumină.

"De ce m-ai parasit?" întrebă Thor deodată.

Au fost primele cuvinte pe care Thor le-a rostit și l-au surprins chiar și pe el. Dintre toate lucrurile pe care voia să o întrebe, dintr-un motiv oarecare acesta a apărut primul și se simțea jenat și rușinat că nu avea nimic mai frumos de spus. Nu a vrut să fie atât de brusc.

Dar zâmbetul plin de compasiune al mamei lui nu s-a clătinat niciodată. Ea mergea lângă el, privindu-l cu dragoste pură, iar el putea simți o asemenea dragoste și acceptare din partea ei, putea simți că ea nu-l judecă, indiferent ce spunea.

„Ai dreptate să fii supărată pe mine”, a spus ea. „Trebuie să-ți cer iertare. Tu și sora ta ai însemnat pentru mine mai mult decât orice pe lume. Am vrut să te cresc aici, dar nu am putut. Pentru că amândoi sunteți speciali. Amandoi."

Au întors un alt coridor, iar mama lui s-a oprit și s-a întors către Thor.

„Nu ești doar un druid, Thorgrin, nu doar un războinic. Ești cel mai mare războinic care a fost sau va fi vreodată – și, de asemenea, cel mai mare druid. Al tău este un destin special; viața ta este menită să fie mai mare, mult mai mare decât acest loc. Este viața și un destin menit să fie împărtășit lumii. De aceea te-am eliberat. A trebuit să te las să ieși în lume, pentru ca tu să devii omul care ești, pentru ca tu să ai experiențele pe care le-ai avut și să înveți să devii războinicul care ești menit să fii.”

Ea respiră adânc.

— Vezi tu, Thorgrin, nu izolarea și privilegiul îl fac pe un războinic, ci truda și greutățile, suferința și durerea. Suferința mai presus de toate. M-a omorât să te privesc suferind – și totuși, paradoxal, de asta ai nevoie cel mai mult pentru a deveni omul care ai devenit. Înțelegi, Thorgrin?

Thor a înțeles într-adevăr, pentru prima dată în viața lui. Pentru prima dată, totul a avut sens. S-a gândit la toată suferința pe care o întâmpinase în viața lui: a fost crescut fără mamă, crescut ca un lacheu la frații săi, de un tată care îl ura, într-un sat mic, sufocant, privit de toată lumea ca un nimeni. Creșterea lui fusese un lung șir de nedreptăți.

Dar acum începea să vadă că avea nevoie de asta; că toată osteneala și necazul lui trebuia să fie.

„Toate greutățile tale, independența ta, lupta ta pentru a-ți găsi propriul drum”, a adăugat mama lui, „a fost darul meu pentru tine. A fost darul meu să te fac mai puternic.”

Un cadou , își spuse Thorgrin. Nu se gândise niciodată la asta înainte. La acea vreme, se simțea ca cel mai îndepărtat lucru de un cadou – dar acum, privind în urmă, știa că exact asta era. În timp ce ea rosti cuvintele, el și-a dat seama că avea dreptate. Toate adversitățile din viața lui cu care se confruntase — toate fuseseră un dar, care să-l ajute să-l modeleze în ceea ce devenise.

Mama lui s-a întors și cei doi au continuat să meargă unul lângă altul prin castel, iar mintea lui Thor s-a învârtit cu un milion de întrebări pentru ea.

„Ești real?” întrebă Thor.

Încă o dată, îi era rușine că era atât de direct și încă o dată s-a trezit punând o întrebare pe care nu se aștepta să o pună. Cu toate acestea, simțea o dorință intensă de a ști.

„Este acest loc real?” a adăugat Thor. „Sau totul este doar o iluzie, doar o născocire a propriei mele imaginații, ca restul pământului?”

Mama lui i-a zâmbit.

„Sunt la fel de reală ca tine”, a răspuns ea.

Thor dădu din cap, asigurat de răspuns.

„Aveți dreptate că Țara Druizilor este o țară a iluziei, o țară magică în interiorul vostru”, a adăugat ea. „Sunt foarte real – dar în același timp, ca și tine, sunt un druid. Druizii nu sunt atât de atașați de locul fizic precum oamenii. Ceea ce înseamnă că o parte din mine trăiește aici, în timp ce o parte din mine trăiește în altă parte. De aceea sunt mereu cu tine, chiar dacă nu mă poți vedea. Druizii sunt peste tot și nicăieri deodată. Ne încarcăm pe două lumi pe care alții nu le fac.”

„Ca Argon”, a răspuns Thor, amintindu-și privirea îndepărtată a lui Argon, a lui uneori apărând și dispărând, fiind peste tot și nicăieri în același timp.

Ea a dat din cap.

„Da”, a răspuns ea. „La fel ca fratele meu.”

Thor rămase cu gura căscată, șocat.

"Fratele tau?" repetă el.

Ea a dat din cap.

„Argon este unchiul tău”, a spus ea. „Te iubește foarte mult. Întotdeauna a făcut-o. Și Alistair, de asemenea.”

Thor se gândi la toate, copleșit.

Sprânceana i s-a încruntat când se gândea la ceva.

„Dar pentru mine, este diferit”, a spus Thor. „Nu prea mă simt ca tine. Mă simt mai mult atașat de loc decât tine. Nu pot călători în alte lumi la fel de liber ca Argonul.”

„Asta pentru că ești pe jumătate om”, a răspuns ea.

Thor s-a gândit la asta.

„Sunt aici acum, în acest castel, în casa mea”, a spus el. „Aceasta este casa mea, nu-i așa?”

„Da”, a răspuns ea. "Este. Adevărata ta casă. La fel de mult ca orice casă pe care o ai în lume. Cu toate acestea, druidii nu sunt la fel de atașați de conceptul de casă.”

„Deci, dacă aș vrea să rămân aici, să trăiesc aici, aș putea?” întrebă Thor.

Mama lui clătină din cap.

— Nu, spuse ea. „Pentru că timpul tău aici, în Țara Druizilor, este limitat. Sosirea ta aici a fost destinată – totuși poți vizita Țara Druizilor o singură dată. Când pleci, nu te vei mai putea întoarce niciodată. Acest loc, acest castel, tot ce vezi și știi aici, acest loc al visurilor tale pe care l-ai văzut de atâția ani, totul va dispărea. Ca un râu care nu poate fi pășit de două ori.”

"Si tu?" întrebă Thor, deodată speriat.

Mama lui clătină dulce din cap.

„Nici tu nu mă vei mai vedea. Nu asa. Cu toate acestea, voi fi mereu cu tine.”

Thor era năucit la acest gând.

— Dar nu înțeleg, spuse Thor. "In sfarsit te-am gasit. Am găsit în sfârșit acest loc, casa mea. Și acum îmi spui că este doar pentru asta o dată?”

Mama lui a oftat.

„Casa unui războinic este în lume”, a spus ea. „Este de datoria ta să fii acolo, să-i ajuți pe alții, să-i aperi pe alții – și să devii, întotdeauna, un războinic mai bun. Poți deveni întotdeauna mai bun. Războinicii nu sunt meniți să stea într-un singur loc - mai ales nu un războinic cu un destin mare precum al tău. Vei întâlni lucruri mărețe în viața ta: castele mari, orașe

mari, popoare mari. Totuși, nu trebuie să te agăți de nimic. Viața este o mare val și trebuie să-i permiti să te ducă acolo unde vrea."

Thor și-a încruntat sprâncenele, încercând să înțeleagă. Era atât de mult de luat deodată.

„Întotdeauna am crezut că, odată ce te-am găsit, cea mai mare căutare a mea se va termina."

Ea i-a zâmbit înapoi.

„Asta este natura vieții", a răspuns ea. „Ni se oferă misiuni grozave sau le alegem singuri și ne-am propus să le îndeplinim. Niciodată nu ne imaginăm cu adevărat că le putem atinge – și totuși, într-un fel, le facem. Odată ce o facem, odată ce o misiune este finalizată, ne așteptăm cumva să ne încheiem viețile. Dar viețile noastre abia la început. Urcarea unui vârf este o mare realizare în sine – dar duce și la un alt vârf, mai mare. Realizarea unei misiuni vă permite să porniți într-o altă căutare, mai mare."

Thor se uită la ea surprins.

— Așa este, spuse ea, citindu-i gândurile. „Găsirea ta te va conduce acum la o altă căutare mai mare."

„Ce altă căutare poate fi?" întrebă Thor. „Ce poate fi mai mare decât să te găsesc?"

Ea a zâmbit înapoi, cu ochii plini de înțelepciune.

„Nici măcar nu poți să începi să-ți imaginezi căutările care au în față", a spus ea. „Unii oameni din viață se nasc cu o singură căutare. Unii oameni, niciunul. Dar tu — Thorgrin — te-ai născut cu un destin de douăsprezece căutări.

"Doisprezece?" repetă Thor, uluit.

Ea a dat din cap.

„Sabia Destinului a fost una. Ai reușit asta de minune. Să mă găsești a fost altceva. Ai atins două dintre ele. Mai ai zece de parcurs, zece misiuni chiar mai mari decât cele două."

— Încă zece? el a intrebat. „Mai mare? Cum este posibil?"

— Lasă-mă să-ți arăt, spuse ea, în timp ce se apropia de el și îl înconjura cu un braț și îl conducea ușor pe coridor. Ea îl conduse printr-o ușă strălucitoare de safir și într-o cameră făcută în întregime din safire, de un verde strălucitor.

Mama lui Thor l-a condus prin cameră până la o fereastră uriașă, arcuită, făcută din cristal. Thor stătea lângă ea și întinse mâna și puse o

palmă pe cristal, simțind că avea nevoie și, în timp ce făcea, cele două geamuri s-au deschis ușor.

Thor se uită la ocean, o panoramă uriașă de aici, acoperită de o ceață și ceață orbitoare, o lumină albă care sări din tot, făcând să pară că ar fi cocoțați chiar în vârful raiului.

— Ai grijă, spuse ea. „Spune-mi ce vezi.”

Thor se uită afară și la început nu văzu decât ocean și ceață albă. Curând însă, ceața a devenit mai strălucitoare, oceanul a început să dispară și imaginile au început să fulgeră în fața lui.

Primul lucru pe care l-a văzut Thor a fost fiul său, Guwayne, pe mare, plutind pe o barcă mică.

Inima lui Thor năvăli în panică.

— Guwayne, spuse el. "Este adevarat?"

„Chiar și acum este pierdut pe mare”, a spus ea. „El are nevoie de tine. Găsirea lui va fi una dintre marile căutări ale vieții tale.”

În timp ce Thor îl privea pe Guwayne plutind, a simțit nevoia să părăsească acest loc imediat, să alerge spre ocean.

„Trebuie să merg la el – acum!”

Mama lui i-a pus o mână liniştitoare pe încheietura mâinii.

— Vezi ce mai ai de văzut, spuse ea.

Thor se uită afară și o văzu pe Gwendolyn și oamenii ei; stăteau înghesuiți pe o insulă stâncoasă și se sprijineau în timp ce un zid de dragoni cobora din cer, acoperindu-i. A văzut un zid de flăcări, trupuri în flăcări, oameni care țipau de agonie.

Inima lui Thor bătea cu putere.

— Gwendolyn, strigă Thor. „Trebuie să merg la ea.”

Mama lui dădu din cap.

— Are nevoie de tine, Thorgrin. Toți au nevoie de tine – și au nevoie, de asemenea, de o nouă casă.”

În timp ce Thor continua să privească, a văzut peisajul transformându-se și a văzut întregul Inel devastat, un peisaj înnegrit, milioanele de oameni ai lui Romulus acoperind fiecare centimetru din el.

— Inelul, spuse el îngrozit. „Nu mai este.”

Thor a simțit o dorință arzătoare să alerge de aici și să-i salveze pe toți chiar acum.

Mama lui a întins mâna și a închis geamurile, iar el s-a întors și a privit-o.

„Acelea sunt doar câteva dintre căutările care ți se află în fața ta”, a spus ea. „Copilul tău are nevoie de tine, Gwendolyn are nevoie de tine, oamenii tăi au nevoie de tine – și, dincolo de asta, va trebui să te pregătești pentru ziua în care vei deveni Rege.”

Ochii lui Thor s-au deschis larg.

„Eu? Rege?"

Mama lui dădu din cap.

„Este destinul tău, Thorgrin. Tu ești ultima speranță. Tu ești cel care trebuie să devii Regele Druizilor.”

„Regele Druizilor?” întrebă el, încercând să înțeleagă. „Dar... nu înțeleg. Credeam că sunt în Țara Druizilor.”

„Druizii nu mai locuiesc aici”, a explicat mama lui. „Suntem o națiune în exil. Ei trăiesc acum într-un regat îndepărtat, în cele mai îndepărtate părți ale Imperiului, și sunt în mare pericol. Ești destinat să devii Regele lor. Ei au nevoie de tine, iar tu ai nevoie de ei. În mod colectiv, puterea ta va fi necesară pentru a lupta cu cea mai mare putere cunoscută vreodată de noi. O amenințare mult mai mare decât dragonii.”

Thor se uită înapoi, întrebându-se.

„Sunt atât de confuz, mamă”, a recunoscut el.

„Asta pentru că antrenamentul tău este incomplet. Ai avansat foarte mult, dar nici măcar nu ai început să atingi nivelurile de care vei avea nevoie pentru a deveni un mare războinic. Vei întâlni noi profesori puternici care te vor ghida, care te vor aduce la niveluri mai înalte decât îți poți imagina. Nici măcar nu ai început să vezi războinicul care vei deveni.

„Și vei avea nevoie de ea, de toată pregătirea lor”, a continuat ea. „Te vei confrunta cu imperii monstruoase, regate mai mari decât orice ai văzut vreodată. Vei întâlni tirani sălbatici care-l fac pe Andronic să arate ca nimic.”

Mama lui l-a examinat, cu ochii plini de cunoaștere și compasiune.

„Viața este întotdeauna mai mare decât îți imaginezi, Thorgrin”, a continuat ea. „Întotdeauna mai mare. Inelul, în ochii tăi, este un mare regat, centrul lumii. Dar este un regat mic în comparație cu restul lumii; nu este decât o pată în Imperiu. Există lumi, Thorgrin, dincolo de ceea ce îți poți imagina, mai mari decât orice ai văzut. Nici nu ai început să trăiești.” Ea făcu o pauză. „Veți avea nevoie de asta.”

Thor a privit în jos când a simțit ceva la încheietura mâinii și a privit cum mama lui strângea pe ea o brățară, lată de câțiva centimetri,

acoperindu-i jumătate din antebraț. Era aur strălucitor, cu un singur diamant negru în centru. Era cel mai frumos și cel mai puternic lucru pe care îl văzuse vreodată și, în timp ce îi stătea pe încheietura mâinii, îi simți puterea pulsand, infuzându-l.

„Atâta timp cât porți asta”, a spus ea, „nici un bărbat născut din femeie nu vă poate face rău”.

Thor s-a uitat înapoi la ea și în mintea lui i-au fulgerat imaginile pe care le văzuse dincolo de acele ferestre de cristal și a simțit din nou nevoia de a se adresa lui Guwayne, să o salveze pe Gwendolyn, să-și salveze poporul.

Dar o parte din el nu a vrut să plece de aici, de acest loc al visurilor sale în care nu se putea întoarce niciodată, nu a vrut să-și părăsească mama.

Își examină brățara, simțind puterea ei copleșindu-l. Avea impresia că purta o bucată din mama lui.

„De aceea trebuia să ne întâlnim?” întrebă Thor. „Ca să pot primi asta?”

Ea a dat din cap.

„Și mai important”, a spus ea, „să primesc dragostea mea. Ca războinic, trebuie să înveți să urăști. Dar, la fel de important, trebuie să înveți să iubești. Dragostea este cea mai puternică dintre cele două forțe. Ura poate ucide un om, dar dragostea îl poate ridica și este nevoie de mai multă putere pentru a vindeca decât pentru a ucide. Trebuie să cunoști ura, dar trebuie să cunoști și iubirea – și trebuie să știi când să le alegi pe fiecare. Trebuie să înveți nu numai să iubești, ci și mai important, să-ți permiti să primești iubire. La fel cum avem nevoie de mese, avem nevoie de iubire. Trebuie să știi cât de mult te iubesc. Cât de mult te accept. Ce mândru sunt de tine. Trebuie să știi că eu sunt mereu cu tine. Și trebuie să știi că ne vom întâlni din nou. Între timp, lasă-i dragostei mele să te ducă. Și mai important, permiteți-vă să vă iubiți și să vă acceptați.”

Mama lui Thor a făcut un pas înainte și l-a îmbrățișat, iar el a strâns-o pe spate. M-a simțit atât de bine să o țin în brațe, să știu că are o mamă, o mamă adevărată, care a existat în lume. În timp ce o ținea în brațe, a simțit că se umple de dragoste și asta l-a făcut să se simtă susținut, născut din nou, gata să facă față oricărui lucru.

Thor se lăsă pe spate și se uită în ochii ei. Erau ochii lui, ochi cenușii, strălucitori.

Ea îi puse ambele palme pe cap, se aplecă înainte și îl sărută pe frunte. Thor a închis ochii și nu a vrut niciodată să se termine momentul.

Thor a simțit brusc o adiere rece pe brațe, a auzit zgomotul valurilor care se prăbușesc, a simțit aerul umed al oceanului. A deschis ochii și s-a uitat în jur surprins.

Spre șocul lui, mama lui dispăruse. Castelul ei dispăruse. Faleza dispăruse. S-a uitat de jur împrejur și a văzut că stătea pe o plajă, plaja stacojie care se afla la intrarea în Țara Druizilor. Ieșise cumva din Țara Druizilor. Și era singur.

Mama lui dispăruse.

Thor îşi coborî privirea spre încheietura mâinii, spre noua sa brăţară aurie cu diamantul negru în centru, şi se simţi transformat. Și-a simțit mama alături de el, și-a simțit dragostea, s-a simțit capabil să cucerească lumea. Se simțea mai puternic decât a fost vreodată. Se simțea pregătit să se îndrepte spre luptă împotriva oricărui dușman, să-și salveze soția, copilul.

Auzind un sunet tocăit, Thor s-a uitat în sus și a fost bucuros să-l vadă pe Mycoples așezat nu departe, ridicându-și încet aripile mari. Ea toarcă și se îndreptă spre el, iar Thor simți că și Mycoples era gata.

În timp ce se apropia, Thor se uită în jos și a fost șocat să vadă ceva așezat pe plajă, care fusese ascuns sub ea. Era alb, mare și rotund. Thor s-a uitat atent și a văzut că era un ou.

Un ou de dragon.

Micoplii s-au uitat la Thor, iar Thor s-a uitat la ea, șocat. Mycoples s-a uitat înapoi la ou cu tristețe, de parcă nu ar fi vrut să-l părăsească, dar știind că trebuie. Thor se uită mirat la ou și se întrebă ce fel de dragon va apărea din Mycoples și Ralibar. A simțit că va fi cel mai mare dragon cunoscut de om.

Thor a urcat pe Micopli, iar ei doi s-au întors și au aruncat o ultimă privire în Țara Druizilor, acest loc misterios care îl primise pe Thor și îl aruncase afară. Era un loc de care Thor era uimit, un loc pe care nu l-ar fi înțeles niciodată.

Thor se întoarse și se uită la marele ocean din fața lor.

„Este vremea războiului, prietene”, a poruncit Thor, cu vocea lui bubuitoare, încrezătoare, vocea unui bărbat, a unui războinic, a unui viitor rege.

Mycoples a țipat, și-a ridicat aripile mari și i-a ridicat pe cei doi în sus spre cer, peste ocean, departe de această lume, îndreptându-se înapoi

spre Guwayne, spre Gwendolyn, către Romulus, dragonii săi și bătălia vieții lui Thor.

CAPITOLUL PATRU

Romulus stătea la prova navei sale, primul din flotă, cu mii de nave Imperiului în spatele lui, și privi la orizont cu mare satisfacție. Sus, deasupra capului, zburau oștii lui de dragoni, țipetele lor umplând aerul, luptându-se cu Ralibar. Romulus strânse balustrada în timp ce privea, înfipându-și unghiile lungi în ea, strângând lemnul în timp ce își privea fiarele atacându-l pe Ralibar și împingându-l în ocean, din nou și din nou, ținându-l sub ape.

Romulus a strigat de bucurie și a strâns șina atât de tare încât s-a spulberat în timp ce și-a văzut dragonii ridicându-se din ocean, învingători, fără urmă de Ralibar. Romulus și-a ridicat mâinile sus deasupra capului și s-a aplecat înainte, simțind o putere arzând în palmele lui.

„Du-te, dragonii mei”, șopti el, cu ochii strălucitori. "Merge."

De îndată ce a rostit cuvintele, dragonii lui s-au întors și și-au pus ochii pe Insulele Superioare; au alergat înainte, țipând, ridicând aripile sus. Romulus putea simți că îi controlează, se simțea invincibil, capabil să controleze orice în univers. La urma urmei, era încă luna lui. Timpul lui de putere avea să se împlinească în curând, dar deocamdată nimic din lume nu l-ar putea opri.

Ochii lui Romulus s-au luminat în timp ce îi privea pe dragoni ținind spre Insulele Superioare, văzu în depărtare bărbați, femei și copii alergând și țipând din calea lor. El a privit cu încântare cum flăcările au început să se coboare, oamenii au fost arși de vii și întreaga insulă a urcat într-o singură minge uriașă de flăcări și distrugere. Îi plăcea să privească cum era distrus, exact în același mod în care privise Inelul distrus.

Gwendolyn reușise să fugă de el – dar de data aceasta, nu mai era unde să meargă. În cele din urmă, ultimul dintre MacGil avea să fie zdrobit sub mâna lui pentru totdeauna. În cele din urmă, nu ar mai rămâne niciun colț din univers care să nu-i fie subjugat.

Romulus s-a întors și s-a uitat peste umăr la miile sale de corăbii, imensa sa flotă umplând orizontul, și a respirat adânc și s-a lăsat pe spate, ridicându-și fața spre cer, ridicându-și palmele în sus, și a țipat un țipăt de victorie. .

CAPITOLUL CINCI

Gwendolyn stătea în pivnița cavernoasă de piatră din subteran, înghesuită cu zeci de oameni ai ei, și ascultă cum se cutremură pământul și ardea deasupra ei. Corpul ei tresări la fiecare zgomot. Pământul se zguduia câteodată destul de tare încât să-i facă să se împiedice și să cadă, în timp ce afară, bucăți uriașe de moloz zdrobite la pământ, jucăriile dragonilor. Sunetul bubuit și reverberat a răsunat la nesfârșit în urechile lui Gwen, sună de parcă întreaga lume ar fi fost distrusă.

Căldura devenea din ce în ce mai intensă sub pământ în timp ce dragonii respirau pe ușile de oțel de deasupra, iar și iar, de parcă știau că se ascundeau sub aici. Din fericire, flăcările au fost oprite de oțel, totuși fum negru s-a infiltrat, făcându-i din ce în ce mai greu respirația și ia trimis pe toți în accese de tuse.

Se auzi un zgomot îngrozitor al pietrei izbindu-se de oțel, iar Gwen a privit cum ușile de oțel de deasupra ei se aplecau și tremurau și aproape că se prăbușesc. În mod clar, dragonii știau că sunt aici jos și făceau tot posibilul să intre.

„Cât timp vor rezista porțile?” îl întrebă Gwen pe Matus, stând aproape.

„Nu știu”, a răspuns Matus. „Tatăl meu a construit această pivniță subterană pentru a rezista atacurilor inamicilor, nu a dragonilor. Nu cred că poate dura foarte mult.”

Gwendolyn a simțit că moartea se apropie de ea în timp ce camera deveni din ce în ce mai fierbinte, simțindu-se ca și cum ar fi stat pe un pământ ars. Din fum a devenit mai greu de văzut, iar podeaua tremura în timp ce molozul se sparge din nou și din nou deasupra lor, bucăți mici de stâncă și praf prăbușindu-i pe cap.

Gwen se uită în jur la fețele îngrozite ale tuturor celor din cameră și nu se putea abține să nu se întrebe dacă, retrăgându-se aici, toți se

pregătiseră pentru o moarte lentă și dureroasă. Începea să se întrebe dacă poate oamenii care muriseră sus, imediat, erau norocoșii.

Deodată a venit o amânare, în timp ce dragonii au zburat în altă parte. Gwen a fost surprinsă și s-a întrebat ce au de gând, când câteva clipe mai târziu, a auzit un izbucnire extraordinară de stâncă și pământul s-a cutremurat atât de puternic încât toți cei din cameră au căzut. Prăbușirea fusese îndepărtată și a fost urmată de două tremurături, ca o alunecare de stâncă.

— Fortul lui Tirus, spuse Kendrick, venind lângă ea. „Trebuie să fi distrus-o."

Gwen ridică privirea spre tavan și își dădu seama că probabil avea dreptate. Ce altceva ar putea provoca o asemenea avalanșă de stâncă? În mod clar, dragonii erau înfuriați, intenționați să distrugă orice lucru de pe această insulă. Ea știa că va fi doar o chestiune de timp până când vor pătrunde și ei în această cameră.

În liniștea bruscă, Gwen a fost șocată să audă sunetul strident al plânsului unui bebeluș tăind prin aer. Sunetul o străpunse ca un cuțit în piept. Nu s-a putut abține să nu se gândească imediat la Guwayne și, pe măsură ce strigătul, undeva deasupra pământului, creștea mai puternic, o parte din ea, încă tulburată, s-a convins că era într-adevăr Guwayne acolo sus, strigând după ea. Ea știa rațional că era imposibil; fiul ei era pe ocean, departe de aici. Și totuși, inima ei a implorat să fie așa.

"Copilul meu!" țipă Gwen. „El este acolo sus. Trebuie să-l salvez!"

Gwen alergă spre trepte, când deodată simți o mână puternică pe a ei.

Se întoarse să-l vadă pe fratele ei Reece ținându-o pe spate.

„Doamna mea", a spus el. „Guwayne este departe de aici. Acesta este plânsul altui copil."

Gwen nu și-a dorit să fie adevărat.

„Este încă un copil", a spus ea. „Este singur acolo sus. Nu pot să-l las să moară."

— Dacă te duci acolo sus, spuse Kendrick, făcând un pas înainte, tusind în funingine, va trebui să închidem ușile după tine și vei fi singur acolo sus. Vei muri acolo sus."

Gwen nu gândea limpede. În mintea ei, acolo sus era un copil în viață, singur, și știa, mai presus de toate, că trebuie să-l salveze – indiferent de preț.

Gwen și-a strâns mâna din strânsoarea lui Reece și a sprintat spre scări. Le luă câte trei și, înainte ca cineva să ajungă la ea, trase înapoi stâlpul de metal care bloca ușile și se sprijini de ele cu umărul, împingându-le în sus cu toată puterea în timp ce își ridica palmele.

Gwen a țipat de durere în timp ce o făcea, metalul atât de fierbinte încât i-a ars palmele și le-a retras repede; neabătută, ea și-a acoperit apoi palmele cu mânecile și a împins ușile până la capăt.

Gwendolyn tuși nebunește când izbucni în lumina zilei, nori de fum negru revărsându-se din subteran împreună cu ea. În timp ce a ieșit la suprafață, s-a mijit împotriva luminii, apoi a privit afară, ducându-și o mână la ochi și a fost șocată să vadă un val uriaș de distrugere. Tot ceea ce stătuse în picioare cu doar câteva clipe înainte era acum distrus, redus la mormane de fum și moloz carbonizat.

Plânsetele bebelușului au venit din nou, mai tare aici sus, iar Gwen a privit în jur, așteptând ca norii negri de fum să se despartă; în timp ce făcea ea, văzu, în cealaltă parte a curţii, un copil pe pământ, înfăşurat într-o pătură. În apropiere, ea și-a văzut părinții minciți, arși de vii, acum morți. Cumva, copilul supraviețuise. Poate, se gândi Gwen cu o mizerie de mizerie, mama murise adăpostindu-o de flăcări.

Deodată, Kendrick, Reece, Godfrey și Steffen au apărut lângă ea.

„Doamna mea, trebuie să te întorci acum!” imploră Steffen. „O să mori aici sus!”

— Copilul, spuse Gwen. „Trebuie să-l salvez.”

— Nu poți, insistă Godfrey. „Nu vei mai reveni niciodată în viață!”

Lui Gwen nu-i mai păsa. Mintea ei a fost copleșită de o focalizare asemănătoare unui laser și tot ce vedea, tot ce se putea gândi, era copilul. A blocat restul lumii și știa că, oricât de mult avea nevoie să respire, trebuie să o salveze.

Ceilalți au încercat să o prindă, dar Gwen nu a fost descurajat; ea le-a scuturat strânsoarea și a alergat spre copil.

Gwen a sprintat cu tot ce avea, cu inima trântindu-i în piept în timp ce alerga printre dărâmături, printre nori de fum negru care se umflau, cu flăcări în jurul ei. Totuși, fumul negru a acționat ca un scut și, din fericire pentru ea, dragonii nu au putut-o vedea încă. A alergat prin curte, printre nori, văzând doar copilul, auzindu-i doar strigătele.

A alergat și a fugit, cu plămânii izbucniți, până când a ajuns în sfârșit la el. S-a întins în jos și a luat copilul și i-a examinat imediat fața, o

parte din ea așteptând să-l vadă pe Guwayne.

Era năucită să vadă că nu era el; era o fată. Avea ochi albaștri mari, frumoși, plini de lacrimi în timp ce țipa și tremura, cu mâinile în pumni. Totuși, Gwen se simțea încântată să țină un alt copil în brațe, simțindu-se ca și cum cumva și-ar fi reparat pentru că l-a trimis pe Guwayne departe. Și putea deja să vadă, după o scurtă privire către ochii strălucitori ai bebelușului, că era frumos.

Norii de fum s-au ridicat și Gwendolyn s-a trezit deodată expusă în capătul îndepărtat al curții, ținând în brațe copilul care plângea. Ea ridică privirea și văzu, la aproape o sută de metri depărtare, o duzină de dragoni fioroși, cu ochi uriași strălucitori, toți întorcându-se și uitându-se la ea. Și-au fixat ochii asupra ei cu încântare și furie, iar ea a putut vedea că deja se pregăteau să o omoare.

Dragonii s-au lansat în aer, bătând din aripile lor mari, atât de uriașe din apropiere, îndreptându-se spre ea. Gwen s-a pregătit, stând acolo, strângând copilul, știind că nu se va întoarce niciodată în timp.

Deodată, s-a auzit un zgomot de săbii scoase, iar Gwen s-a întors să-i vadă pe frații ei Reece, Kendrick și Godfrey, împreună cu Steffen, Brandt, Atme și toți membrii Legiunii, stând lângă ea, scotând săbii și scuturi, toți grăbindu-se. pentru a o proteja. Au format un cerc în jurul ei, ținându-și scuturile în sus spre cer, și toți s-au pregătit să moară odată cu ea. Gwen a fost atât de profund mișcată și inspirată de curajul lor.

Dragonii s-au oprit asupra lor, deschizându-și fălcile uriașe și s-au pregătit pentru flacăra inevitabilă care i-ar ucide pe toți. Gwen a închis ochii și și-a văzut tatăl, i-a văzut pe toți cei care au fost vreodată importanți în viața ei și s-a pregătit să-i întâlnească.

Deodată, s-a auzit un țipăt îngrozitor, iar Gwen a tresărit, presupunând că era primul atac.

Dar apoi și-a dat seama că era un țipăt diferit, unul pe care l-a recunoscut: țipătul unui vechi prieten.

Gwen a ridicat privirea spre cerul din spatele ei și a fost copleșită când a zărit un dragon singuratic alergând prin cer, grăbindu-se să lupte cu cei care se apropiau de ea. Era și mai bucuroasă să-l vadă, pe spatele ei, pe bărbatul pe care îl iubea mai mult decât oricine pe lume:

Thorgrin.

Se întorsese.

CAPITOLUL ŞASE

Thor călărea pe spatele lui Mycoples, norii biciuindu-i fața, mergând atât de repede încât cu greu putea să respire, în timp ce alergau după o mulțime de dragoni și se pregăteau de luptă. Brăţara lui Thor îi pulsa la încheietura mâinii şi simţea că mama lui îi infuzase o nouă putere pe care cu greu o putea înţelege; era ca și cum ar fi puțin simț al spațiului și al timpului. Thor abia se gândise să zboare înapoi, abia se ridicase de pe țărmurile Țării Druizilor, când se afla dintr-o dată deja aici, deasupra Insulelor Superioare, alergând în cuibul dragonilor. Thor s-a simțit ca și cum ar fi fost transportat magic aici, de parcă ar fi călătorit printr-un gol în timp sau spațiu – ca și cum mama lui i-ar fi lansat aici, le-ar fi permis cumva să realizeze imposibilul, să zboare mai repede și mai departe decât el niciodată. avut înainte. A simțit că mama lui îl trimitea cu un dar de viteză.

În timp ce Thor strângea ochii prin acoperirea norilor, imenșii dragoni au apărut la vedere, înconjurând Insulele Superioare, scufundându-se și pregătindu-se să sufle foc. Thor s-a uitat în jos și inima i s-a lăsat să vadă că insula era deja cuprinsă de flăcări, distrusă până la pământ. Se întrebă cu groază dacă reuşise cineva să supravieţuiască; nu vedea cum ar fi putut. A întârziat?

Totuși, pe măsură ce Mycoples se prăbușește și se apropia din ce în ce mai mult, ochii lui Thor s-au îngustat asupra unei singure persoane, atragându-l ca un magnet în timp ce o scotea în evidență în haos: Gwendolyn.

Acolo era ea, viitoarea lui soție, stând în curte mândră, fără teamă, ținând în brațe un copil, înconjurată de toți cei pe care Thor i-a iubit, toți înconjurând-o și ridicând scuturi spre cer în timp ce dragonii se coborau pentru a ataca. Thor a privit îngrozit cum dragonii își deschideau fălcile mari și se pregăteau să respire flăcări despre care Thor știa că, într-o clipă, le vor consuma pe Gwendolyn și pe toți cei pe care îi iubea.

"PICAJ!" strigă Thor către Mycoples.

Micoplii nu aveau nevoie de încurajare: ea se prăbușește mai repede decât și-ar fi putut imagina Thor, atât de repede încât cu greu își putea trage sufletul, iar el s-a ținut pentru viața dragă așa cum o făcea ea, aproape cu capul în jos. În câteva clipe, a ajuns la cei trei dragoni pe cale să o atace pe Gwendolyn și, cu un vuiet mare, fălcile ei s-au deschis larg, ghearele întinse înaintea ei, Mycoples au atacat fiarele nebănuitoare.

Micoplii s-au izbit de dragoni, impulsul ei descendent purtand-o, aterizand pe spate, zgârindu-l pe unul și mușcând-o pe altul – și trăgând pe al treilea cu aripile ei. I-a oprit chiar înainte ca ei să sufle foc, împingându-i cu fața înainte în pământ.

Toți au lovit pământul împreună și s-a auzit un zgomot mare și nori de praf în timp ce Micoplii își împingeau fețele în jos sub pământ, până când au fost înfipți atât de adânc în el, încât au rămas blocați, doar ghearele din spate ieșind din pământ. . Când au aterizat, Thor s-a întors și a văzut expresia șocată a lui Gwendolyn și i-a mulțumit lui Dumnezeu că a salvat-o tocmai la timp.

S-a auzit un vuiet mare, iar Thor s-a întors și a privit înapoi spre cer și a înfruntat un atac de dragoni care se apropiau.

Mycoples se întorcea deja și zbura în sus, lansând, îndreptându-se fără teamă către dragoni. Thor nu avea arme, dar s-a simțit altfel decât a intrat vreodată într-o luptă: pentru prima dată în viață, a simțit că nu are nevoie de arme. Simțea că poate invoca și se poate baza pe puterea din el. Adevărata Sa putere. Puterea cu care i-a insuflat mama lui.

Pe măsură ce se apropiau, Thor își ridică încheietura mâinii, îndreptându-și brățara aurie și o lumină izbucni din diamantul negru din centrul ei. Lumina galbenă l-a cuprins pe dragonul cel mai aproape de ei, în centrul haitei, și l-a trântit înapoi, trimițându-l să alerge prin aer, în sus, ciocnindu-se de ceilalți.

Micoplii, înfuriați, hotărâți să facă ravagii, s-au scufundat fără teamă în cuibul dragonilor, luptându-și și făcându-și drum prin gheare, înfundându-și dinții într-unul, aruncând altul și tăind o cale prin ei, în timp ce ea îi dobora pe câțiva dintre ei. Ea s-a strâns pe unul până când a fost moale și apoi a scăpat; a căzut pe pământ ca un bolovan uriaș care cade din cer și a lovit pământul, scuturându-l. Thor a putut auzi impactul de aici, deoarece a provocat un alt cutremur dedesubt.

Thor aruncă o privire în jos și îi văzu pe Gwen și pe ceilalți alergând să se adăpostească și știa că trebuia să-i îndrepte pe toți acești dragoni

departe de insulă, departe de Gwendolyn, pentru a le oferi șansa de a scăpa. Dacă i-a condus pe dragoni în ocean, și-a dat seama că ar putea să-i ademenească și să ducă lupta acolo.

„La marea deschisă!” strigă Thor.

Micoplii i-au urmat porunca și s-au întors și au zburat prin cuibul dragonilor și au ieșit pe partea cealaltă.

Thor s-a întors când a auzit un vuiet și a simțit o căldură îndepărtată în timp ce flăcările i-au deschis calea. A fost mulțumit să vadă că planul său funcționează: toți dragonii abandonaseră Insulele Superioare și îl urmăreau acum în larg. În depărtare, jos, Thor a zărit flota lui Romulus acoperind marea și știa că, chiar dacă ar supraviețui cumva împotriva dragonilor, ar avea totuși o armată de un milion de oameni de înfruntat pe cont propriu. Știa că probabil nu va supraviețui acestei întâlniri. Dar cel puțin le-ar cumpăra ceva timp celorlalți.

Cel puțin Gwendolyn ar putea reuși.

*

Gwen stătea în curtea răvășită și mocnită a ceea ce mai rămăsese din curtea lui Tirus, ținând încă strâns copilul, uitându-se la cer cu uimire, ușurare și tristețe deodată. Inima ei a urcat să-l revadă pe Thor, iubirea vieții ei, în viață, s-a întors, iar pe Mycoples, nu mai puțin. Cu el aici, ea a simțit că o parte din ea a fost restaurată, a simțit că ceva era posibil. Simțea ceva ce nu mai simțise de multă vreme: dorința de a trăi din nou.

Oamenii ei își coborau încet scuturile în timp ce priveau dragonii întorcându-se și zburând, părăsind în cele din urmă Insulele și îndreptându-se spre marea deschisă. Gwen s-a uitat în jur și a văzut devastarea pe care o lăsaseră, mormanele uriașe de moloz, flăcările de pretutindeni și dragonii morți întinși pe spate. Arăta ca o insulă devastată de război.

Gwen a văzut și ceea ce trebuie să fi fost părinții copilului, două cadavre zăcând în apropiere, chiar lângă locul în care o găsise Gwen. Gwen s-a uitat în ochii bebelușului și și-a dat seama că ea era tot ce-i mai rămăsese pe lume. Ea o strânse strâns.

„Aceasta este șansa noastră, doamnă!” spuse Kendrick. „Trebuie să evacuăm acum!”

— Dragonii sunt distrași, a adăugat Godfrey. „Deocamdată, cel puțin. Cine știe când se vor întoarce. Trebuie să părăsim cu toții acest loc deodată.”

„Dar Inelul nu mai există”, a spus Aberthol. "Unde vom merge?"

„Oriunde în afară de aici”, a răspuns Kendrick.

Gwen le-a auzit cuvintele, dar s-au simțit îndepărtați în mintea ei; ea s-a întors în schimb și a căutat cerul, privindu-l pe Thor zburând în depărtare, plin de dor.

— Și cum rămâne cu Thorgrin? ea a intrebat. „Să-l lăsăm singur acolo sus?”

Kendrick și ceilalți s-au strâmbat, cu fețele lor căzute de dezamăgire. În mod clar, gândul i-a tulburat și pe ei.

— Ne-am lupta cu Thorgrin până la moarte dacă am putea, doamnă, spuse Reece. „Dar nu putem. El este pe cer, peste mare, departe de aici. Niciunul dintre noi nu are un dragon. Nici noi nu avem puterea lui. Nu-l putem ajuta. Acum trebuie să-i ajutăm pe cei pe care îi putem ajuta. Pentru asta s-a sacrificat Thor. Pentru asta și-a dat viața Thor. Trebuie să profităm de oportunitatea pe care ne-a oferit-o.”

„Ceea ce rămâne din flota noastră se află încă în partea îndepărtată a insulei”, a adăugat Srog. „A fost înțelept din partea ta să ascunzi acele nave. Acum trebuie să le folosim. Oricine a mai rămas din poporul nostru, trebuie să părăsim acest loc imediat – înainte de întoarcerea lor.”

Mintea lui Gwendolyn năvăli cu emoții amestecate. Își dorea atât de mult să meargă să-l salveze pe Thor; totuși, în același timp, știa că așteptarea aici, cu toți acești oameni, nu i-ar face bine. Ceilalți aveau dreptate: Thor tocmai își dăduse viața pentru siguranța lor. Ar face ca acțiunile lui să nu valorizeze nimic dacă ea nu ar încerca să salveze acești oameni cât ar putea.

În mintea lui Gwen a apărut un alt gând: Guwayne. Dacă ar pleca acum, s-ar repezi în larg, poate, doar poate, l-ar putea găsi. Iar gândul de a-și revedea fiul a umplut cu ea o nouă dorință de a trăi.

În cele din urmă, Gwen dădu din cap, ținând copilul în brațe, pregătindu-se să se miște.

— Bine, spuse ea. „Hai să mergem să-mi găsim fiul.”

*

vuietul dragonilor a crescut mai tare în spatele lui Thor, grupul apropiindu-se, urmărindu-i, în timp ce el și Mycoples zburau mai departe în larg. Thor a simțit un val de flăcări rostogolindu-se spre spatele lui, pe cale să-i cuprindă și știa că, dacă nu făcea ceva curând, va muri în curând.

Thor închise ochii, nu mai era frică să apeleze la puterea din el, nemai simțind nevoia să se bazeze pe armele fizice. În timp ce închidea

ochii, și-a amintit timpul petrecut în Țara Druizilor, și-a amintit cât de puternic fusese, cât de mult reușise să influențeze totul în jurul său cu mintea. Și-a amintit puterea din el, cum universul fizic era doar o extensie a minții sale.

Thor și-a dat puterea minții la suprafață și și-a imaginat un zid mare de gheață în spatele lui, ferindu-l de foc, protejându-l. El și Mycoples și-a imaginat acoperit complet de o bulă de protecție, feriți de zidul de foc al dragonilor.

Thor a deschis ochii și a fost uimit să se simtă cuprins de frig și să vadă un zid uriaș de gheață de jur împrejur, exact așa cum își imaginase, un metru gros și un albastru strălucitor. S-a întors și a privit peretele de flăcări al dragonilor apropiindu-se – și a fost oprit de zidul de gheață, flăcările șuierând, nori uriași de abur ridicându-se. Dragonii erau furioși.

Thor s-a învârtit în jur în timp ce peretele de gheață s-a topit și a decis să întâlnească cuibul de dragoni cu cap. Micoplii au zburat fără teamă în dragoni – și în mod clar, nu se așteptau la acest atac.

Mycoples s-a aruncat înainte, și-a întins ghearele, a prins un dragon de fălci și s-a rotit și l-a aruncat; dragonul s-a repezit, de la capăt la capăt, scăpat de sub control, și a coborât în oceanul de dedesubt.

Înainte să se poată regrupa, Mycoples a fost atacat de un alt dragon, care și-a strâns fălcile de partea ei. Micoplii au țipat, iar Thor a reacționat imediat. El a sărit de pe spatele lui Mycoples pe nasul dragonului și a alergat de-a lungul capului acestuia și s-a încălecat din nou pe spatele dragonului. Dragonul și-a păstrat stăpânirea pe Mycoples, zbătându-se sălbatic pentru a-l doborî pe Thor, iar Thor s-a ținut pentru viață dragă în timp ce călărea dragonul ostil.

Micoplii s-au trântit înainte și cu fălcile strânse de coada altui dragon, smulgând-o. Dragonul a țipat și s-a prăbușit spre ocean – dar de îndată ce a făcut-o, Mycoples a fost năpustit de mai mulți dragoni, care și-au înfipt dinții în picioare.

Thor, între timp, a ținut încă o viață dragă, hotărât să preia controlul asupra acestui dragon. Se forța să rămână calm și să-și amintească că totul era o chestiune de mintea lui. Putea simți puterea extraordinară a acestei fiare străvechi, primordiale, năvălindu-i prin vene. Și în timp ce închise ochii, a încetat să mai reziste și a început să se simtă în ton cu asta. Îi simțea inima, pulsul, mintea. Se simțea că devenise una cu asta.

Thor și-a deschis ochii, iar dragonul și-a deschis și ochii, acum strălucind într-o culoare diferită. Thor a văzut lumea prin ochii dragonului. Acest dragon, această fiară ostilă, a devenit o extensie a lui Thor. Ce a văzut, Thor a văzut. Thor a poruncit – și a ascultat.

Dragonul, la comanda lui Thor, și-a eliberat strânsoarea asupra Mycoples; apoi a răcnit și s-a trântit înainte, scufundându-și dinții în cei trei dragoni care îi atacau pe Mycoples și făcându-i bucăți.

Ceilalți dragoni au fost prinși cu garda jos, clar că nu se așteptau ca unul dintre ei să-i atace; înainte ca ei să se poată regrupa, Thor atacase deja o jumătate de duzină dintre ei, folosind acest dragon pentru a le strânge ceafa, prinzându-i pe neștii, mutilând un dragon după altul. Thor s-a scufundat în încă trei și l-a făcut pe dragon să le muște aripile, smulgându-i din spate, dragonii prăbușindu-se în mare.

Dintr-o dată Thor a fost atacat din lateral și nu l-a văzut venind; dragonul și-a deschis fălcile și și-a înfipt dinții în Thor.

Thor a țipat în timp ce un dinte lung și zimțat i-a perforat cutia toracică și l-a doborât de pe dragonul său, făcându-l să se prăbușească prin aer. A simțit că se aruncă în jos spre ocean, rănit și și-a dat seama că era pe cale să moară.

Cu coada ochiului, Thor i-a văzut pe Mycoples scufundându-se sub el – și următorul lucru pe care Thor îl știa, a aterizat pe spatele lui Mycoples, salvat de vechiul său prieten. Cei doi erau din nou împreună, amândoi răniți.

Thor, respirând greu, strângându-și coasta, cercetă pagubele pe care le făcuseră: o duzină de dragoni zăceau acum morți sau mutilați, legănându-se în ocean. Se descurcaseră bine, doar ei doi, mult mai bine decât și-ar fi imaginat el.

Cu toate acestea, Thor a auzit un țipăt extraordinar și și-a ridicat privirea și a văzut câteva zeci de dragoni rămase. Gâfâind, Thor și-a dat seama că a fost o luptă curajoasă, dar șansa lor de a câștiga părea sumbre. Totuși, nu a ezitat; a zburat fără teamă în sus, alergând să-i întâlnească pe dragonii care i-au provocat.

Micoplii au țipat și au răsuflat focul în timp ce trimiteau foc la Thor. Thor și-a folosit din nou puterile pentru a ridica un zid de gheață în fața lui, împiedicând flăcările dragonilor să ajungă la el. El s-a ținut de Mycoples în timp ce ea a afectat grupul, în timp ce ea s-a bătut, s-a lovit cu gheare și a mușcat, luptând pentru viața ei. Ea a luat răni, dar nu a lăsat-o să

încetinească, deoarece a rănit dragoni din toate părțile ei. Thor, alăturându-se, și-a ridicat brățara și a țintit dragon după dragon, iar în timp ce un fascicul de lumină albă a izbucnit, a doborât un dragon după altul din Mycoples în timp ce ea se lupta.

Thor și Mycoples au luptat și au luptat, fiecare acoperit de răni, sângerând, epuizați.

Și totuși, încă, au mai rămas zeci de dragoni.

În timp ce Thor își ridică brățara, a simțit puterea scăzând - într-adevăr, a simțit puterea scăzând din sine. Era puternic, știa el, dar încă nu suficient de puternic; știa că nu poate susține lupta până la sfârșit.

Thor ridică privirea și văzu aripi uriașe în fața lui, urmate de gheare lungi și ascuțite și privea neputincios cum îi înțepau gâtul lui Mycoples. Thor s-a ținut pentru viața dragă, în timp ce dragonul a apucat-o pe Mycoples, și-a strâns fălcile pe coada ei și a răsucit-o și a aruncat-o.

Thor se agăța în timp ce el și Mycoples se învârteau prin aer; Micoplii s-au prăbușit cap la cap și au căzut în jos spre ocean, scăpați de sub control.

Au aterizat în apă, Thor încă ținându-se, iar cei doi au plonjat sub suprafață. Thor s-a clătinat sub apă, până când în cele din urmă avântul lor sa oprit. Micoplii s-au întors și au înotat în sus, îndreptându-se spre lumina soarelui.

Pe măsură ce au ieșit la suprafață, Thor a respirat adânc, gâfâind după aer, călcând pe apele reci, în timp ce încă se agăța de Mycoples. Cei doi s-au clătinat în apă și, în timp ce o făceau, Thor s-a uitat în lateral și a văzut o priveliște pe care nu o va uita niciodată: plutind în apă, nu departe de el, cu ochii deschiși, mort, era un dragon pe care ajunsese să-l iubească: Ralibar.

Mycoples l-au zărit în același timp și, în timp ce a făcut-o, ceva a învins-o, ceva ce Thor nu văzuse niciodată: ea a țipat un mare plâns de durere și și-a ridicat aripile sus, întinzându-le până la capăt. Întregul ei trup se cutremură în timp ce scoase un urlet îngrozitor, zguduind universul. Thor și-a văzut ochii schimbându-se, strălucind în toate culorile diferite, până când în cele din urmă au strălucit galben și alb.

Micoplii s-au întors, un alt dragon, și s-au uitat la o mulțime de dragoni care coborau după ei. Ceva în ea, își dădu seama Thor, se rupsese. Doliul ei se transformase în furie și îi dăduse o putere diferită de orice pe care Thor o văzuse vreodată. Era un dragon posedat.

Micoplii s-au grăbit spre cer, rănile sângerând și fără grijă. Thor a simțit și o nouă explozie de energie și o dorință de răzbunare. Ralibar fusese un prieten apropiat, își sacrificase viața pentru toți, iar Thor se simțea hotărât să îndrepte greșelile.

În timp ce se îndreptau spre ei, Thor a sărit de pe Mycoples și a aterizat pe nasul celui mai apropiat dragon, strângându-l în brațe în timp ce el se aplecă și i-a apucat fălcile, strângându-le. Thor a chemat orice putere pe care o lăsase în el și a învârtit dragonul în aer, apoi l-a aruncat cu toată puterea. Dragonul a zburat, scoțând încă doi dragoni în aer și toți trei s-au înălțat în jos spre oceanul de dedesubt.

Micoplii s-au învârtit și l-au prins pe Thor în timp ce cădea, iar el a aterizat pe spatele ei în timp ce ea alerga după dragonii rămași. Ea le-a întâlnit vuietele cu ale ei, mușcând mai puternic, zburând mai repede, tăind mai adânc decât ei. Cu cât o răneau mai mult, cu atât părea să observe mai puțin. Ea a fost un vârtej de distrugere, la fel ca și Thor, iar când ea și Thor au terminat, Thor și-a dat seama că nu mai erau dragoni pe cer care să-i întâmpine: toți au căzut din cer în ocean, mutilați. sau ucis.

Thor s-a trezit zburând singur cu Mycoples sus în aer, înconjurând dragonii căzuți dedesubt, făcând bilanțul. Cei doi respirară greu, picurând sânge. Thor știa că Mycoples îi respira respirațiile pe cale de moarte – o putea vedea în timp ce sângele curgea din gura ei, fiecare respirație o suflare, o durere de moarte.

— Nu, prietene, spuse Thor, reținându-și lacrimile. „Nu poți să mori.”

A venit timpul meu , a auzit-o Thor spunând. *Cel puțin am murit cu demnitate.*

— Nu, insistă Thor. „Nu trebuie să mori!”

Micoplii respirau sânge, iar bătaia aripilor ei s-a slăbit când a început să coboare spre ocean.

„A rămas o ultimă luptă în mine” , a spus Mycoples. *Și vreau ca ultimul meu moment să fie unul de vitejie.*

Mycoples ridică privirea, iar Thor îi urmări privirea pentru a vedea flota de nave a lui Romulus întinzându-se peste orizont.

Thor dădu din cap grav. El știa ce voia Mycoples. Ea a vrut să-și întâmpine moartea într-o ultimă mare bătălie.

Thor, grav rănit, respirând greu, simțindu-se că nici el nu va reuși, a vrut să coboare și pe acolo. Se întreba acum dacă profețiile mamei sale erau

adevărate. Ea i-a spus că își poate schimba propriul destin. Oare o modificase? el s-a intrebat. Ar muri acum?

— Atunci, dă-ne drumul, prietene, spuse Thorgrin.

Micoplii scoaseră un țipăt mare și împreună, cei doi se prăbușeau, țintind flota lui Romulus.

Thor a simțit vântul și norii năvălindu-i prin păr și față în timp ce scoase un mare strigăt de luptă. Mycoples au țipat ca să se potrivească cu furia lui și s-au prăbușit jos, iar Mycoples și-a deschis fălcile mari și a suflat foc pe o navă după alta.

Curând, un zid de flăcări s-a extins peste mări, a incendiat o navă după alta. Zeci de mii de corăbii ardeau în fața lor, dar Mycoples nu s-a oprit, deschizându-și fălcile, derulând nor după nor de flăcări. Flăcările s-au întins ca și cum ar fi fost un singur zid continuu, în timp ce țipetele oamenilor se ridicau dedesubt.

Flăcările lui Mycoples au început să slăbească și în curând ea a respirat și a apărut puțin foc. Thor știa că ea moare sub el. Ea zbura din ce în ce mai jos, prea slabă pentru a respira foc. Dar ea nu era prea slabă pentru a-și folosi corpul ca armă și, în loc de a sufla focul, s-a lăsat jos spre nave, îndreptându-și solzii întăriți în ele, ca un meteor care coboară din cer.

Thor s-a pregătit și s-a ținut cu toată puterea în timp ce ea se aruncă direct în nave, sunetul trosnirii lemnului umplând aerul. Ea a zburat pe o navă după alta, înainte și înapoi, distrugând flota. Thor se ținea în timp ce bucăți de lemn se izbeau de el din toate direcțiile.

În cele din urmă, Mycoples nu au putut merge mai departe. Ea s-a oprit în centrul flotei, clătinându-se în apă, după ce a distrus multe dintre nave, dar încă înconjurată de alte mii. Thor s-a clătinat pe spate în timp ce ea stătea întinsă plutind, respirând slab.

Navele rămase s-au întors asupra lor. Curând, cerul s-a înnegrit și Thor a auzit un șuierat. Și-a ridicat privirea și a văzut un curcubeu de săgeți arcuindu-și drumul. Deodată, a fost cuprins de dureri îngrozitoare, străpuns de săgeți, fără unde să se ascundă. Micoplii, de asemenea, au fost străpunși de ei și au început să se scufunde sub valuri, doi mari eroi ducând bătălia vieții lor. Ei distruseseră dragonii și mare parte din flota Imperiului. Au făcut mai mult decât ar fi putut face o întreagă armată.

Dar acum nu mai era nimic, puteau muri. În timp ce Thor era străpuns de săgeți după săgeți, scufundându-se din ce în ce mai jos, știa că nu mai avea nimic de făcut decât să se pregătească să moară.

CAPITOLUL ŞAPTE

Alistair s-a uitat în jos și s-a trezit stând pe un skywalk și, în timp ce a privit pe lângă ea, mai jos, a văzut oceanul prăbușindu-se în stânci, sunetul umplându-i urechile. O furtună puternică de vânt a scăpat de echilibru, iar Alistair ridică privirea și, așa cum făcuse în atâtea vise din viața ei, văzu un castel cocoțat pe o stâncă, vestit de o ușă aurie strălucitoare. În fața ei se afla o singură siluetă, o siluetă, cu mâinile întinse spre ea de parcă ar fi vrut să o îmbrățișeze – totuși Alistair nu-i putea vedea fața.

„Fiica mea”, a spus femeia.

A încercat să facă un pas spre ea, dar picioarele îi erau blocate și s-a uitat în jos și a văzut că era legată de pământ. Oricât a încercat, Alistair nu a putut să se miște.

Ea și-a întins mâinile către mama ei și a strigat cu disperare: „Mamă, salvează-mă!”

Dintr-o dată, Alistair a simțit lumea ei alunecând pe lângă ea, s-a simțit că se prăbușește și a privit în jos pentru a vedea pasarela care se prăbușește sub ea. Ea a căzut, cu cătușe atârnând în spatele ei și s-a repezit în jos spre ocean, luând cu ea o întreagă secțiune a pasarelei.

Alistair a amorțit când trupul ei s-a scufundat în oceanul rece ca gheața, încă încătușată. Ea a simțit că se scufundă și și-a ridicat privirea pentru a vedea lumina zilei de deasupra devenind din ce în ce mai slabă.

Alistair deschise ochii și se trezi stând într-o celulă mică, de piatră, într-un loc pe care nu-l recunoștea. În fața ei stătea o singură siluetă și ea îl recunoscu vag: tatăl lui Erec. Se strâmbă spre ea.

„Mi-ai ucis fiul”, a spus el. "De ce?"

"Nu am!" protestă ea slab.

S-a încruntat.

„Veți fi condamnat la moarte”, a adăugat el.

„Nu eu l-am ucis pe Erec!” protestă Alistair. S-a ridicat și a încercat să se grăbească spre el, dar încă o dată s-a trezit legată de perete.

În spatele tatălui lui Erec apăru o duzină de gardieni, îmbrăcați în armură neagră, purtând plăcuțe formidabile, sunetul pintenilor lor umplând camera. S-au apropiat și au întins mâna și au apucat-o pe Alistair, smulgând-o, trăgând-o de perete. Cu toate acestea, gleznele îi erau încă încătușate și i-au întins corpul din ce în ce mai mult.

"Nu!" Alistair țipă, fiind sfâșiat.

Alistair s-a trezit, acoperită de o sudoare rece și a privit în jur, încercând să-și dea seama unde se afla. Era dezorientată; nu recunoștea celula mică și întunecată în care stătea, pereții străvechi de piatră, gratiile metalice de la ferestre. S-a întors, încercând să meargă, a auzit un zgomot și s-a uitat în jos pentru a vedea că gleznele îi erau încătușate de perete. A încercat să-i scuture, dar nu a putut, fierul rece tăindu-i gleznele.

Alistair făcu un bilanț și își dădu seama că se afla într-o mică celulă parțial sub pământ, singura sursă de lumină provenind de la fereastra mică tăiată în piatră, blocată de bare de fier. Se auzi o urale îndepărtată, iar Alistair, curioasă, se îndreptă spre fereastră, atât cât îi permiteau cătușele, și se aplecă înainte și se uită prin el, încercând să zărească lumina zilei și să vadă unde se afla.

Alistair a văzut o mulțime uriașă adunată – iar în fruntea ei stătea Bowyer, îngâmfat, triumfător.

„Regina aceea vrăjitoare a încercat să-și ucidă viitorul soț!” Bowyer bubui în faţa mulţimii. „Ea sa abordat de mine cu un complot să-l omoare pe Erec și să se căsătorească cu mine. Dar planurile ei au fost dejucate!”

Din mulțime se ridică o urale indignată, iar Bowyer așteptă să se calmeze. Și-a ridicat palmele și a vorbit din nou.

„Puteți sta cu toții liniștiți acum știind că Insulele de Sud nu vor fi sub stăpânirea lui Alistair sau sub nicio altă regulă decât a mea. Acum că Erec stă pe moarte, eu, Bowyer, te voi proteja, eu, următorul cel mai bun campion al jocurilor.”

S-a auzit un strigăt uriaș de aprobare, iar mulțimea a început să scande:

„Rege Bowyer, rege Bowyer!”

Alistair urmărea scena îngrozit. Totul se întâmpla atât de repede în jurul ei, încât cu greu putea să le proceseze pe toate. Acest monstru, Bowyer, doar vederea lui a umplut-o de furie. Același bărbat care încercase

să-și ucidă iubitul era chiar acolo, în fața ochilor ei, pretinzând că este nevinovat și încercând să o învinovățească. Cel mai rău dintre toate, va fi numit Rege. Nu ar exista dreptate?

Totuși, ceea ce i s-a întâmplat nu a deranjat-o la fel de mult ca gândul că Erec se tăvălește în patul lui de bolnav, încă mai are nevoie de vindecarea ei. Ea știa că, dacă nu termina vindecarea asupra lui în curând, el va muri aici. Nu-i păsa dacă s-a bătut în această temniță pentru totdeauna pentru o crimă pe care nu a comis-o – voia doar să se asigure că Erec se vindeca.

Ușa celulei ei s-a deschis brusc, iar Alistair s-a rotit pentru a vedea un grup mare de oameni care intră în marș. În centrul lor se afla Dauphine, flancat de fratele lui Erec, Strom, și de mama lui. În spatele lor se aflau mai mulți gărzi regale.

Alistair se ridică să-i întâmpine, dar cătușele i se înfipseră în glezne, zdrăngănind, trimițându-i o durere străpungătoare prin tibie.

„Erec este bine?” întrebă Alistair, disperat. "Vă rog spuneți-mi. Traieste?"

„Cum îndrăznești să întrebi dacă este în viață”, se răsti Dauphine.

Alistair se întoarse către mama lui Erec, sperând în mila ei.

„Te rog, spune-mi doar că el trăiește”, a rugat ea, cu inima frângându-i înăuntru.

Mama lui dădu înapoi grav din cap, privind-o cu dezamăgire.

— Da, spuse ea slab. „Deși zace grav bolnav.”

„Adu-mă la el!” insistă Alistair. "Vă rog. Trebuie să-l vindec!”

„ *Te aduc la el?* repetă Dauphine. „Temeritatea. Nu te duci nicăieri în apropierea fratelui meu – de fapt, nu mergi nicăieri deloc. Am venit să vă aruncăm o ultimă privire înainte de execuție.”

Inima lui Alistair căzu.

"Execuţie?" ea a intrebat. „Nu există judecător sau juriu pe această insulă? Nu există un sistem de justiție?”

„ *Justiție?* spuse Dauphine, făcând un pas înainte, roșie la față. „ *Ai* îndrăzni să ceri dreptate? Am găsit sabia însângerată în mâna ta, fratele nostru muribund în brațele tale și îndrăznești să vorbești despre dreptate? S-a făcut dreptate.”

„Dar vă spun că nu l-am ucis eu!” a implorat Alistair.

„Așa este”, a spus Dauphine, cu vocea picurând de sarcasm, „un om magic misterios a intrat în cameră și l-a ucis, apoi a dispărut și ți-a pus o

armă în mâini."

„Nu a fost un om misterios", a insistat Alistair. „A fost Bowyer. Am văzut cu ochii mei. L-a ucis pe Erec."

Dauphine se strâmbă.

„Bowyer ne-a arătat sulul pe care i l-ai scris. Ai pledat pentru mâna lui în căsătorie și ai plănuit să-l ucizi pe Erec și să te căsătorești cu el. Ești o femeie bolnavă. Nu a fost suficient pentru tine să ai fratele meu și să ai Queenship?

Dauphine i-a întins lui Alistair sulul, iar inima lui Alistair s-a scufundat când a citit:

Odată ce Erec va muri, ne vom petrece viața împreună.

„Dar asta nu este mâna mea!" protestă Alistair. „Pergamentul este falsificat!"

— Da, sunt sigură că este, spuse Dauphine. „Sunt sigur că ai o explicație convenabilă pentru tot."

„Nu am scris un astfel de sul!" insistă Alistair. „Nu vă auziți? Acest lucru nu are sens. De ce l-aș ucide pe Erec? Îl iubesc din tot sufletul. Eram aproape căsătoriți."

— Și mulțumesc cerului că nu ai fost, spuse Dauphine.

„Trebuie să mă crezi!" insistă Alistair, întorcându-se către mama lui Erec. „Bowyer a încercat să-l omoare pe Erec. El vrea regalitatea. Nu vreau nimic de a fi regina. Niciodata nu am."

— Nu-ți face griji, spuse Dauphine. „Nu vei fi niciodată. De fapt, nici nu vei trăi. Noi, aici, pe Insulele de Sud, slujim rapid justiția. Mâine vei fi executat."

Alistair clătină din cap, dându-și seama că nu puteau fi argumentate. Ea oftă, cu inima grea.

„De asta ai venit?" întrebă ea slab. — Să-mi spui asta?

Dauphine a zâmbit înapoi în tăcere, iar Alistair simți ura în privirea ei.

— Nu, răspunse în cele din urmă Dauphine, după o tăcere lungă și grea. „A fost să-ți pronunț sentința și să arunci o ultimă privire la fața ta înainte de a fi trimis în iad. Vei fi făcut să suferi, la fel cum a fost făcut să sufere fratele nostru."

Deodată, Dauphine s-a înroșit, s-a aruncat înainte, și-a întins unghiile și a apucat părul lui Alistair. S-a întâmplat atât de repede, încât Alistair nu a avut timp să reacționeze. Dauphine scoase un țipăt gutural în timp ce scărpina fața lui Alistair. Alistair și-a ridicat mâinile pentru a se bloca, în timp ce alții făceau un pas înainte ca să o smulgă pe Dauphine.

"Da-mi drumul!" strigă Dauphine. „Vreau să o ucid acum!”

„Mâine se va face dreptate”, a spus Strom.

— Du-o afară de aici, îi porunci mama lui Erec.

Gardienii au făcut un pas înainte și au smuls-o pe Dauphine din cameră în timp ce ea dădea cu piciorul și țipa în semn de protest. Strom li sa alăturat și, în curând, camera a fost complet goală, cu excepția mamei lui Alistair și a lui Erec. Se opri la uşă, se întoarse încet şi se îndreptă spre Alistair. Alistair și-a căutat pe față orice urmă rămasă de bunătate și compasiune.

— Te rog, trebuie să mă crezi, spuse Alistair cu seriozitate. „Nu-mi pasă ce cred ceilalți despre mine. Dar îmi pasă de tine. Ai fost amabil cu mine din momentul în care m-ai cunoscut. Știi cât de mult îl iubesc pe fiul tău. Știi că n-aș fi putut niciodată să fac asta.”

Mama lui Erec a examinat-o și, în timp ce ochii i se lăcrimau, ea păru că șovăie.

„De aceea ai rămas în urmă, nu-i așa?” apăsă Alistair. „De aceea ai zăbovit. Pentru că vrei să mă crezi. Pentru că știi că am dreptate.”

După o lungă tăcere, mama lui dădu în cele din urmă din cap. Ca și cum ar fi ajuns la o decizie, a făcut câțiva pași spre ea. Alistair a putut vedea că mama lui Erec chiar a crezut-o și a fost bucuroasă.

Mama lui s-a repezit înainte și a îmbrățișat-o, iar Alistair a strâns-o pe spate și a plâns peste umăr. Mama lui Erec a plâns și ea și, în cele din urmă, s-a dat înapoi.

— Trebuie să mă asculți, spuse Alistair urgent. „Nu îmi pasă de ceea ce mi se întâmplă sau de ce cred alții despre mine. Dar Erec — trebuie să ajung la el. *Acum* . El este pe moarte. L-am vindecat doar parțial și trebuie să termin. Dacă nu o fac, el va muri.”

Mama lui o privi în sus și în jos, de parcă și-ar fi dat seama în sfârșit că spunea adevărul.

„După tot ce s-a întâmplat”, a spus ea, „tot ce îți pasă este fiul meu. Văd acum că îți pasă cu adevărat de el – și că nu ai fi putut niciodată să faci asta.”

— Sigur că nu, spuse Alistair. — Am fost înființat de acel barbar, Bowyer.

— Te voi duce la Erec, spuse ea. „Ne poate costa viața, dar dacă da, vom muri încercând. Urmați-mă."

Mama lui și-a descuiat cătușele, iar Alistair a urmat-o repede afară din celulă, în temnițe și pe drumul lor să riște totul pentru Erec

CAPITOLUL OPT

Gwendolyn stătea pe prova navei, oceanul mângâindu-i fața, înconjurată de toți oamenii ei, ținând în brațe copilul salvat. Toți erau în stare de șoc în timp ce navigau pe mări, deja departe de Insulele Superioare. Lor li s-au alăturat doar două nave, tot ce mai rămăsese din marea flotă care plecase din Inel. Oamenii lui Gwen, națiunea ei, toți cetățenii mândri ai Inelului, fuseseră reduse la doar câteva sute de supraviețuitori, o națiune în exil, plutitoare, fără adăpost, în căutarea unui loc de unde să înceapă din nou. Și toți o căutau pentru conducere.

Gwen se uită la mare, examinând-o așa cum fusese timp de ore în șir, imună la stropii reci ai ceței oceanului, în timp ce privea în ceață, încercând să-și împiedice inima să se rupă. Copilul din brațele ei adormise în cele din urmă și tot ce se putea gândi la Gwen era Guwayne. Se ura pe sine; fusese atât de proastă încât să-l lase să plece. În acel moment, părea cea mai bună idee, păruse singura modalitate de a-l salva de moartea sigură iminentă. Cine ar fi putut prevedea schimbarea evenimentelor, că dragonii ar fi fost ocoliți? Dacă Thor nu ar fi apărut când a apărut, cu siguranță toți ar fi murit chiar acum – iar Gwen nu s-ar fi putut aștepta niciodată la asta.

Gwen reușise, cel puțin, să-și salveze unii dintre oamenii ei, o parte din flota ei, să salveze acest copil și reușiseră, cel puțin, să evadeze din insula morții. Cu toate acestea, Gwen încă se înfiora de fiecare dată când un vuiet al dragonilor străpungea aerul, devenind din ce în ce mai îndepărtat cu cât navigau mai departe. Ea închise ochii și tresări; știa că se duce o bătălie epică și că Thor se afla în mijlocul ei. Mai mult decât orice, își dorea să fie acolo, alături de el. Totuși, în același timp, știa că asta ar fi inutil. Ea ar fi inutilă când Thor se lupta cu acei dragoni și și-ar expune oamenii să fie uciși.

Gwen a continuat să vadă fața lui Thor și a sfâșiat-o să-l revadă, doar pentru a-l vedea zburând la fel de repede, fără nici măcar șansa de a

vorbi cu el, fără nici măcar o clipă să-i spună cât de mult îi era dor de el, cât de dor îi era. mult îl iubea.

„Doamna mea, nu urmăm nicio cale.”

Gwendolyn se întoarse și văzu, stând lângă ea, Kendrick – și lângă el, Reece, Godfrey și Steffen, toți uitându-se la ea. Kendrick, își dădu seama, încercase să vorbească cu ea de ceva vreme, dar abia îi auzise cuvintele. S-a uitat în jos și și-a văzut degetele, albe, strângând lemnul, apoi s-a uitat la ocean, verificând fiecare val, gândindu-se din când în când la zărit pe Guwayne, doar pentru a vedea că nu era decât o altă iluzie în această mare crudă și crudă.

„Doamna mea”, a continuat Kendrick, răbdător, „oamenii tăi caută îndrumare la tine. Ne-am pierdut. Avem nevoie de o destinație.”

Gwen se uită la el tristă.

„Copilul meu este destinația noastră”, a răspuns ea, cu vocea grea de durere, în timp ce se întoarse și se uita peste balustradă.

„Doamna mea, eu sunt prima care vrea să-ți găsesc fiul”, a adăugat Reece, „și totuși, nu știm unde navigam. Oricare dintre noi și-ar risca viața pentru Guwayne – totuși trebuie să recunoașteți că nu știm unde este. Navigam spre nord de o jumătate de zi — dar dacă mareele l-ar duce spre sud? Sau la est? Vest? Și dacă navele noastre chiar acum ne vor îndepărta mai mult de el?

„Nu știi asta”, a răspuns Gwen, defensivă.

— Exact, spuse Godfrey. „Noi *nu* știm, că este întregul punct. Nu știm nimic. Dacă navigăm mai adânc în acest ocean vast, s-ar putea să nu-l găsim niciodată pe Guwayne. Și putem conduce toți oamenii noștri mai departe de o nouă casă.”

Gwendolyn se întoarse și se uită la el, cu ochii reci și duri.

— Să nu spui asta niciodată, spuse ea. „Îl *voi* găsi pe Guwayne. Dacă este ultimul lucru pe care îl fac, cu ultima mea suflare pe moarte, îl voi găsi.”

Godfrey s-a uitat în jos și, în timp ce Gwen le-a scanat toate fețele, a putut vedea durerea, răbdarea și înțelegerea din fiecare. Și pe măsură ce fulgerul ei de indignare a trecut, ea a început să-și dea seama: ei o iubeau. Îl iubeau pe Guwayne. Și aveau dreptate.

Gwen a oftat în timp ce își ștergea o lacrimă și s-a întors și a privit în apă, întrebându-se: Guwayne a fost înghițit de un val? Un rechin? Oare

murise de frig? Ea clătină din cap, temându-se să se gândească la cele mai rele scenarii.

Ea se întreba, de asemenea, dacă erau în regulă: își ducea ea, într-adevăr, poporul spre nicăieri? Oricât de disperată era să o găsească pe Guwayne, judecata ei era întunecată. Din câte știa ea, putea să-i conducă mai departe de el. Ea știa că nu era momentul să se mototolească, oricât ar dori; acum era momentul să se gândească la alții, să se forțeze să fie puternică.

Guwayne se va întoarce la mine , își spuse ea. *Dacă nu-l găsesc acum, îl voi găsi altfel.*

Gwen s-a forțat să-și creadă gândurile în timp ce se pregătea pentru o decizie fatidică; nu putea continua să trăiască altfel.

— În regulă, spuse ea, întorcându-se spre ei, oftând din greu. „Vom schimba cursul.” Tonul ei se schimbase; era acum vocea unui comandant, a unei Regine împietrite care pierduse prea mult.

Oamenii ei păreau uşuraţi de decizia ei.

— Și spre unde să ne luăm cursul, doamnă? întrebă Srog.

„Cu siguranță, nu ne putem întoarce în Insulele Superioare”, a adăugat Aberthol. „Insulele sunt distruse și dragonii se pot întoarce.”

„Nici nu ne putem întoarce la Ring”, a adăugat Kendrick. „De asemenea, este distrusă, iar milioanele de oameni ai lui Romulus o ocupă.”

Gwendolyn s-a gândit mult, și-a dat seama că erau în regulă și simțindu-se mai fără adăpost decât avusese vreodată.

„Va trebui să pornim pe un ținut nou și să găsim o casă nouă pentru poporul nostru”, a răspuns ea în cele din urmă. „Nu ne putem întoarce acolo unde am fost. Dar înainte să facem, mai întâi, trebuie să ne întoarcem pentru Thorgrin.

Toți o priviră surprinși.

— Thorgrin? întrebă Srog. „Dar, doamna mea, se luptă cu dragonii, cu armata lui Romulus. A-l găsi ar însemna să te întorci în inima bătăliei.”

— Mai exact, răspunse Gwendolyn, cu vocea plină de o nouă hotărâre. „Dacă nu-mi găsesc copilul, măcar îl pot găsi pe Thorgrin. Nu voi merge mai departe fără el.”

Gândul de a se întoarce după Thorgrin, oricât de irațional ar fi, a fost singurul lucru care i-a permis lui Gwen, în mintea ei, să renunțe la căutarea lui Guwayne și să-și schimbe cursul. Altfel, inima ei s-ar simți prea grea.

A urmat o tăcere lungă și grea printre oamenii ei, în timp ce fiecare se uita la celălalt vinovată, de parcă toți ar fi reticenți să-i spună ceva.

— Doamna mea, spuse în cele din urmă Srog, dresindu-și glasul și făcând un pas înainte. „Toți îl iubim și îl admirăm pe Thor, la fel de mult cum ne iubim pe noi înșine. El este cel mai mare războinic pe care l-am cunoscut vreodată. Chiar și așa, mă tem să spun, nu există nicio modalitate de a supraviețui împotriva tuturor acelor dragoni, împotriva milioanelor de oameni ai Imperiului. Thorgrin s-a propus ca un sacrificiu pentru noi, pentru a ne câștiga timp, pentru a ne permite să scăpăm. Trebuie să-i acceptăm darul. Trebuie să ne salvăm cât putem, nu să ne sinucidem. Oricare dintre noi și-ar da viața pentru Thorgrin – și totuși, mi-e teamă să spun, s-ar putea să nu mai fie în viață când ne vom întoarce după el.

Gwen se uită înapoi la Srog, lung și greu, ceva întărindu-se în ea, singurul sunet al brizei care se ondula pe apele oceanului.

În cele din urmă, a ajuns la o decizie, o putere proaspătă în ochii ei.

„Nu mergem nicăieri până nu-mi găsesc Thorgrin”, a spus ea. „Nu am casă fără el. Dacă ne aduce în inima bătăliei, în adâncurile iadului, atunci acolo vom merge. El ne-a dat viața lui și noi îi datorăm viața noastră.”

Gwen nu a așteptat răspunsul lor. Ea s-a întors cu spatele, ținând copilul la piept și a privit în apă, semnalând că conversația lor s-a încheiat. A auzit pași în spatele ei, în timp ce bărbații se împrăștiau încet; a auzit comenzi ordonate, le-a auzit să înceapă să se întoarcă în jurul navei, așa cum ceruse ea.

Înainte să se întoarcă, Gwen se uită pentru ultima dată în straturi de ceață atât de dese, încât nici măcar nu putea să vadă orizontul. Se întrebă ce se află dincolo, dacă ceva. Era Guwayne acolo, undeva dincolo? Sau nu era altceva decât o mare vastă și goală? În timp ce Gwen se uita, a văzut un mic curcubeu apărând în mijlocul ceții și a simțit că i se frânge inima. Simțea că Guwayne era cu ea. Că îi dădea un semn. Și știa că nu se va opri niciodată din căutarea până nu-l va găsi.

În spatele ei, Gwen auzi scârțâitul frânghiilor, ridicarea pânzelor și simți încet corabia întorcându-se în direcția opusă. Ea a simțit că inima îi rămâne în urmă, când, fără să vrea, a fost adusă înapoi în cealaltă direcție. S-a uitat înapoi, tot timpul, peste umăr, privind la curcubeu, întrebându-se: era Guwayne undeva dincolo?

*

Guwayne s-a legănat singur în barca mică din marea vastă, purtat pe valuri, în sus și în jos, așa cum fusese de oră după oră, curentul oceanic trăgându-l într-o direcție anume. Deasupra lui pânza zdrențuită se biciuia fără țintă în vânt. Guwayne, pe spate, s-a uitat drept la el și a privit-o, hipnotizat.

Guwayne încetase să plângă de mult, de când pierduse mama din ochi, iar acum stătea întins acolo, înfășurat în pătură, singur în marea goală, fără părinții săi, cu nimic altceva decât legănarea valurilor și asta. vela zdrențuită.

Legănarea bărcii lui îl relaxase – și, când se opri brusc, simți un val de panică. Prora s-a oprit din mișcare când s-a așezat ferm pe o plajă, în nisip, valurile aducându-l la țărm. A aterizat pe o insulă străină, exotică, la nord de Insulele Superioare, aproape de marginea nordică a Imperiului. Supărat de încetarea mișcării de balansare, Guwayne, cu barca lui blocată în nisip, a început să plângă.

Guwayne a plâns și a plâns, până când strigătul a evoluat într-un plâns pătrunzător. Nimeni nu a venit să-i răspundă.

Guwayne ridică privirea și văzu păsări grozave – vulturi – înconjurându-se iar și iar, privindu-l în jos, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Simțind pericolul, plânsul i-a crescut.

Una dintre păsări s-a scufundat pentru el, iar Guwayne s-a pregătit; dar deodată a bătut din aripi, tresărit de ceva și a zburat.

O clipă mai târziu, Guwayne văzu o față care se uita la el – apoi alta, apoi alta. Curând, zeci de fețe, fețe exotice, dintr-un trib primitiv, cu cercuri uriașe de fildeș prin nas, se uitau la el. Strigătele lui Guwayne au crescut în timp ce împunseră sulițe în barca lui. Guwayne țipă din ce în ce mai tare. Și-a dorit mama.

„Un semn dinspre mări”, a spus unul dintre bărbați. „Așa cum au prezis profețiile noastre.”

„Este un dar de la Dumnezeul lui Amma”, a spus altul.

„Zeii trebuie să-și dorească o ofrandă”, a spus altul.

„Este un test! Trebuie să dăm înapoi ceea ce ni se dă”, a spus altul.

„Trebuie să dăm înapoi ceea ce ni s-a dat!” repetară restul, lovind sulițele de barcă.

Guwayne s-a plâns din ce în ce mai tare, dar nu a ajutat la nimic. Unul dintre ei s-a întins, un bărbat înalt și slab, fără cămașă, cu pielea verde și ochii galbeni strălucitori, și l-a luat pe Guwayne.

Guwayne țipă la senzația pielii lui, ca de șmirghel, în timp ce bărbatul îl ținea strâns și respira mirositoarea pe el.

„Un sacrificiu pentru Amma!” el a plâns.

Bărbații au aplaudat și, ca unul, s-au întors cu toții și au început să-l ducă pe Guwayne departe de plajă, spre munți, cu privirea așezată în partea îndepărtată a insulei, pe vulcan, încă fumegând. Niciunul dintre ei nu s-a oprit să se întoarcă, să se uite înapoi la oceanul din care plecaseră.

Dar dacă ar fi făcut-o, chiar și pentru o clipă, ar fi văzut o ceață neobișnuit de groasă, un curcubeu în centru, la aproape cincizeci de metri distanță. În spatele lor, neobservată de nimeni, ceața s-a ridicat încet până când, în cele din urmă, cerul s-a limpede, dezvăluind trei corăbii, întorcându-se, toate cu spatele la insulă și toate navigând în sens invers.

CAPITOLUL NOUĂ

Thor stătea întins deasupra lui Mycoples, amândoi legănându-se în valuri, scufundându-se încet în ocean, complet înconjurat de flota Imperiului. Thor zăcea acolo, cu trupul străpuns de zeci de săgeți, picurând sânge, într-o durere chinuitoare. A simțit forța vitală curgându-se din el și, în timp ce se ținea de Mycoples, a simțit forța ei vitală părăsind-o și pe ea. Peste tot era sânge în apă și pești mici și strălucitori au ieșit la suprafață și l-au bătut.

Încet, s-au scufundat, apa scufundându-l pe Thor până la glezne, apoi genunchii, apoi stomacul, în timp ce Mycoples s-a scufundat și a intrat. Nici unul nu avea puterea de a rezista.

În cele din urmă, Thor s-a lăsat să plece și a intrat, cu capul scufundat sub suprafață, prea slab pentru a o opri. În timp ce o făcea, auzi sunetul îndepărtat al săgeților care străpungeau apa, lovindu-l chiar și sub suprafață. Thor se simțea de parcă era lovit de mii dintre ei, de parcă toți cei cu care luptase vreodată în luptă își luaseră răzbunare. S-a întrebat, în timp ce se scufunda mai departe, de ce a trebuit să sufere atât de mult înainte de a muri.

Pe măsură ce Thor se scufunda din ce în ce mai adânc spre fundul oceanului, a simțit că viața lui nu se poate termina așa. Era prea devreme. Mai avea prea mult de trăit. Voia mai mult timp cu Gwendolyn; a vrut să se căsătorească cu ea. Vroia timp cu Guwayne; voia să-l privească crescând. Am vrut să-l învețe ce înseamnă să fii un mare războinic.

Thor abia începuse să trăiască, tocmai păşise în adevăratul său pas ca războinic și ca druid, iar acum viața lui se sfârșise. Îşi întâlnise în sfârşit mama, care îi dăduse puteri mai mari decât cunoscuse vreodată şi care prevăzuse mai multe căutări pentru el – chiar şi mai mari. De asemenea, îl văzuse devenind rege. Cu toate acestea, văzuse și cum destinul lui putea fi schimbat în orice moment. Văzuse ea cu adevărat? Sau viața lui chiar era menită să se termine acum?

Thor a vrut să nu moară, cu fiecare gram din ființa lui. În timp ce făcea, și-a amintit cuvintele mamei sale: *Ești destinat să mori de douăsprezece ori. În fiecare moment, soarta va interveni, sau nu va interveni. Va depinde de tine și dacă ai trecut testul. Aceste momente ale morții ar putea deveni și momente ale vieții. Vei fi extrem de testat și chinuit. Mai mult decât orice războinic a fost testat până acum. Dacă ai puterea interioară să-i reziste. Întrebați-vă, cât de multă suferință puteți tolera? Cu cât te descurci mai mult, cu atât vei deveni mai mare.*

În timp ce Thor simțea că se scufundă, se întrebă: acesta era unul dintre acele teste? Aceasta a fost una dintre cele douăsprezece morți ale sale? A simțit că era, că era un test suprem de forță fizică, curaj și rezistență. În timp ce se scufundă, cu corpul străpuns de săgeți, nu știa dacă era suficient de puternic pentru a trece de el.

Thor, cu plămânii izbucniți, era hotărât să cheme o forță de rezervă. Era hotărât să devină mai mare decât era, să profite de o putere internă.

Ești mai mare decât corpul tău. Spiritul tău este mai mare decât puterea ta. Puterea este finită; spiritul nu cunoaște limite.

Thor și-a deschis brusc ochii sub apă, simțind o căldură arzătoare în el, simțindu-se că renaște. A lovit cu piciorul, depășind durerea săgeților care îi străpungeau corpul și s-a forțat să înoate la suprafață. Acoperit cu săgeți, a înotat și a înotat, îndreptându-se spre lumina zilei, cu plămânii izbucnindu-i și, în cele din urmă, a ieșit la suprafață, ca un porci-spic uriaș, din ape, gâfând după aer.

Thor și-a folosit puterea și impulsul și, cu un țipăt mare, s-a ridicat în aer și a aterizat pe puntea celei mai apropiate bărci, în picioare.

Thor a invocat o parte străveche din sine și a oprit durerea. S-a întins, a apucat săgețile care îi străpungeau brațele, umerii, pieptul, coapsele și, câte două, trei, patru, le-a smuls afară. A scos un strigăt mare de luptă și s-a simțit mai mare decât durerea în timp ce a îndepărtat fiecare săgeată.

În fața lui Thor se aflau doi soldați șocați ai Imperiului, care se uitau înapoi la el, cu ochii mari de frică. Thor a întins mâna, i-a prins pe amândoi și i-a zdrobit împreună, eliminându-i.

Thor a încărcat grupul de soldați de pe navă; îl lovi cu piciorul pe cel mai apropiat de el, trimițându-l să se poticnească înapoi în ceilalți — dar nu înainte de a smulge sabia din teaca soldatului. Thor ridică sabia sus și se îndreptă spre mulțimea uluită, tăind și ucigând pe toți în cale. Au încercat să

riposteze, dar Thor era ca un vârtej, alergând prin navă, ucigând doi soldați înainte ca unul să aibă timp să încerce să blocheze o lovitură.

Thor a alergat prin navă și a luptat și a luptat până când nu a mai rămas niciun suflet la bord. Când Thor ajunse la prova, se uită afară și se trezi în fața lui Romulus, pe prova altei nave, care îl privea șocat. Thor nu a ezitat; scoase un țipăt când își trase sabia înapoi și o arunca.

Sabia s-a învârtit capăt peste cap, sclipind în lumină, țintind direct spre Romulus.

Romulus, încă în stare de șoc, și-a dat seama prea târziu de ceea ce se întâmpla și s-a întors cu spatele și a încercat să fugă.

Romulus s-a eschivat în timp ce alerga, încercând să scape de lovitura mortală – și s-a scutit de o moarte sigură. Dar nu a fost suficient de repede pentru a scăpa de răni: sabia i-a zdrobit capul și i-a tăiat una dintre urechile lui Romulus.

Romulus țipă când se lăsă în genunchi și se întinse până la urechea lui lipsă, sângele curgându-i pe degete.

Thor se strâmbă înapoi. Cel puțin avea o oarecare satisfacție – totuși Romulus nu era mort.

Deodată, toți soldații Imperiului de pe celelalte nave au început să se regrupeze și au tras cu săgeți și au aruncat sulițe către Thorgrin, care stătea acolo, expus.

Thor i-a văzut pe toți venind, o mare de negru gata să-l omoare și, de data aceasta, a închis ochii și și-a ridicat palmele și a chemat o putere interioară. A aruncat în jurul lui un glob de lumină, un scut galben și, pe măsură ce săgețile și sulițele s-au apropiat, acestea au sărit inofensiv de pe el.

Thor stătea acolo, invincibil, în mijlocul tuturor acestor oameni, și se lăsă pe spate și își ridică palmele spre cer – hotărât să-i omoare pe toți.

Thor simți energia cerului intrând în palmele lui; a simțit și energia oceanului dedesubt, oglindind cerurile. Thor a simțit unul cu puterea care străbate universul; era un curent mare, mai mare decât și-ar fi putut imagina vreodată. A simțit însăși țesătura aerului, a apelor și a simțit că o poate valorifica.

Cerurile se înfurie; oceanele se învârte , porunci Thor în tăcere. *Vă voi. De dragul dreptății. Curățați acest rău pe care îl văd în fața mea, odată pentru totdeauna.*

În timp ce Thor stătea acolo, încet, putu simți că se întâmplă ceva: a simțit cum se ridică un vânt grozav, gâdilându-i palmele și, în timp ce deschidea ochii, a văzut cum ziua însorită se înneagră. Nori groși și întunecați s-au rostogolit înăuntru, tunetele au bătut din palme și fulgerele au fulgerat. Apele s-au agitat, iar nava lui a început să se legăne și să se leagăne în timp ce oceanul a devenit furtunos.

Încă o bătaie de tunet, iar Thor a simțit că valurile se întăresc, nava lui urcând și coborând, pe măsură ce vântul devenea mai puternic și cădea ploaia.

Universe, te chem. Eşti una cu mine. Şi eu cu tine. Lupta ta este lupta mea, iar lupta mea este lupta ta.

Thor scoase un țipăt mare și întregul orizont luminat de fulgere, fără a dispărea. Tunetele bătea din nou și din nou, atât de tare încât a zguduit bărcile, iar Romulus și tot Imperiul s-au întors, cu frica în ochi, și au înfruntat orizontul luminat de fulgere.

Thor a privit cu uimire cum, dintr-o dată, un mare mare i-a venit în cale.

Romulus și ceilalți au strigat cu toții de groază în timp ce își ridicau brațele la față, înghesuiti.

Dar nu puteau face nimic. Erau în calea mâniei mărilor și, pe măsură ce valul cel mare se repezi înainte, în câteva clipe corăbiile erau toate prinse în el, urcând din ce în ce mai sus până la creasta lui, rătăcindu-se, ca furnicile în valul mare.

A fost cel mai mare val pe care Thor îl văzuse vreodată – înalt ca un munte – și el, de asemenea, a fost prins de el, urcând și urcându-se împreună cu restul flotei Imperiului. Thor s-a ridicat la o sută de picioare, apoi încă o sută, și încă una — și a privit șocat cum valul începea să se prăbușească, în timp ce începea să se prăbușească împreună cu toți ceilalți, stomacul îi cădea. Țipetele întregului Imperiu au fost înecate de vânt și de ploaie, iar țipătul lui Thor, de asemenea, a fost înghițit. În timp ce privea în jos, prăbușindu-se înapoi în ocean, știa că impactul îl va zdrobi. A chemat o furtună pe care nici măcar el nu o putea controla.

În timp ce Thor se pregătea să moară, din nou, a simțit că, dacă putea să-și mângâie moartea, era că, cel puțin, a scos Imperiul cu el.

Mulțumesc, Doamne , gândi el, *pentru această victorie.*

CAPITOLUL ZECE

Alistair a urmat-o pe mama lui Erec toată noaptea, în timp ce ea o conducea în întuneric, răsucindu-se și cotind pe aleile înguste ale curții, cu inima bătând cu putere în timp ce încerca să țină pasul și să nu fie văzută. Pe zidurile și potecile de piatră erau aruncate umbre lungi, singura iluminare venind de la lumina sporadică a torțelor, iar Alistair, proaspăt scăpat, nu se putea abține să nu se simtă ca un criminal.

Mama lui o conduse în cele din urmă în spatele unui zid și se ghemui jos, ferit de paznici, iar Alistair se ghemui lângă ea. S-au ghemuit în tăcere, ascultând, privind pe paznicii trecând, iar Alistair s-a rugat să nu fie prinși. Mama lui Erec așteptase până la căderea nopții pentru a o conduce aici, ca să nu fie depistați, iar ei se răsuciseră și cotiseseră șirul de străzi labirintice și alei din spate care duceau drumul de la temnițe la casa regală a bolnavilor, unde Erec zacea. În cele din urmă, erau aproape, suficient de aproape încât Alistair, aruncând o privire după colț, să-i poată vedea intrarea. Era bine păzit, o duzină de bărbați stând în fața lui.

„Uită-te la ușa aceea", îi șopti Alistair mamei sale. „De ce l-ar ține Bowyer atât de bine păzit dacă era cu adevărat convins că eu sunt cel care a încercat să-l omoare pe Erec? I-a poziționat pe acești oameni aici nu pentru a-l proteja pe Erec, ci pentru a-l împiedica să scape sau pentru a-l ucide, dacă își revine.

Mama lui Erec dădu din cap înțelegând.

— Nu va fi ușor să te treci de paznici, șopti ea înapoi. „Coborâți gluga, lăsați ochii, țineți capul în jos. Fă cum îți spun eu. Dacă acest lucru nu funcționează, te vor ucide. Sunteți dispus să profitați de această șansă?"

Alistair dădu înapoi.

„Pentru Erec, aș renunța la viața mea."

Mama lui Erec s-a uitat înapoi la ea, atinsă.

„Poți scăpa dacă alegi, dar, în schimb, îți riști viața pentru a-l vindeca pe Erec. Chiar îl iubești, nu-i așa?" ea a intrebat.

Ochii lui Alistair se umplură de lacrimi.

"Mai mult decât pot spune."

Mama lui Erec o luă de mână, ieși brusc din spatele zidului și îl conduse pe Alistair până la ușile principale ale clădirii, mergând mândru, drept în mijloc, chiar până la paznici.

„Regina mea”, a spus unul.

Toți s-au înclinat și au început să-i permită să treacă, când deodată un gardian a pășit în față.

„Cine te însoțește, doamnă?” el a intrebat.

„Îndrăznești să-ți întrebi regina?” se răsti ea înapoi, cu vocea din oțel. „Îndrăznește să vorbești așa din nou și vei fi îndepărtat din postul tău.”

„Îmi pare rău, doamnă”, a spus el, „dar urmez lanțul de comandă”.

„A cui poruncă?”

— Noul rege, doamna mea, al lui Bowyer.

Regina oftă.

„Te voi ierta de data asta”, a spus ea. „Dacă soțul meu, fostul rege, ar fi în viață, nu ar fi atât de amabil. Deci știi, a adăugat ea, acesta este prietenul meu drag. S-a îmbolnăvit și o conduc la spital.”

— Îmi pare rău, doamnă, spuse gardianul, cu capul coborât, înroșit, și se dădu deoparte.

I-au deschis ușile și mama lui Erec a intrat în grabă, ținându-l de mână pe Alistair, iar Alistair, cu inima bătând cu putere, ținând capul în jos, a auzit ușa trântindu-se în urma lor.

Mama lui Erec întinse mâna și își trase gluga înapoi. Alistair se uită în jur și văzu că se aflau în casa bolnavilor, o clădire frumoasă de marmură, cu tavane joase, slab luminată de torțe.

„Nu avem mult timp”, a spus ea. "Urmați-mă."

Alistair a urmat-o pe holuri, răsucindu-se și întorcându-se, până când, în cele din urmă, mama lui i-a cerut să-și ridice gluga și s-a apropiat de ușa lui Erec. De data aceasta, gardianul s-a făcut deoparte fără nicio întrebare, iar mama lui a intrat înăuntru, ținându-l de mână pe Alistair.

„Voi toți, lăsați-ne”, le-a poruncit mama lui Erec gardienilor din cameră. „Îmi doresc să fiu singur cu fiul meu.”

Alistair își ținea capul în jos, așteptând, cu inima bătându-i cu putere, sperând să nu o detecteze nimeni. A auzit târât de picioare în timp ce mai mulți paznici ieșiră din cameră și, în cele din urmă, a auzit trântirea ușii de lemn în spatele ei și un șurub de fier fiind alunecat în loc.

Alistair își trase gluga înapoi și cercetă imediat camera, căutându-l pe Erec. Era o cameră întunecată, luminată de o singură torță, iar Erec stătea întinsă într-un pat regal, pe partea opusă, sub grămezi de blănuri luxoase, cu fața mai palidă decât o văzuse ea vreodată.

— O, Erec, spuse Alistair, repezindu-se înainte, izbucnind în lacrimi la vederea lui. Ea i-a detectat energia chiar înainte de a se apropia și a fost o energie a morții. Ea i-a simțit forța vitală la ieșire. Ea fusese departe de el de prea mult timp. Alistair știa că nu ar trebui să fie surprinsă; prima vindecare pe care i-o dăduse fusese suficientă doar pentru a-l reînvia imediat. Avusese nevoie de o sesiune mai lungă de vindecare pentru a-l împiedica să moară și trecuse atât de mult timp.

Alistair se repezi lângă el, îngenunche și îi prinse mâna de a ei, sprijinindu-i-o pe fruntea ei în timp ce plângea. Era rece la atingere. Nu s-a agitat, nici măcar nu-și fâlfâia ochii. Stătea perfect nemișcat, ca și cum ar fi fost deja mort.

"Este prea târziu?" întrebă mama lui în timp ce îngenunchea de cealaltă parte a patului, cuprinsă de panică.

Alistair clătină din cap.

„S-ar putea să mai fie timp”, a răspuns ea.

Alistair se aplecă și își puse ambele palme pe pieptul lui Erec, strecurându-le prin cămașă, simțindu-i pielea goală. Îi simțea inima bătând, deși slab, și se aplecă asupra lui și închise ochii.

Alistair a chemat toate puterile pe care o avusese vreodată, dorind să-l readucă la viață pe Erec. În timp ce o făcea, a simțit o căldură uriașă năvălindu-i prin brațe, prin palme, apoi a simțit că iese din trup și intră în al lui Erec. Și-a văzut mâinile înnegrite și și-a dat seama cât de disperată avea nevoie Erec de asta.

Alistair a rămas acolo pentru că nu știa cât timp.

Nu știa câte ore trecuseră când deschise în sfârșit ochii, simțind ceva subtil mișcându-se în ea. Ea se uită în jos și îl văzu pe Erec deschizând ochii pentru prima dată. Se uită drept la ea.

— Alistair, șopti el.

El ridică o mână slăbită și îi strânse încheietura mâinii.

Alistair a plâns, iar mama lui a plâns, de asemenea.

— Te-ai întors la noi, spuse mama lui.

Erec se întoarse și se uită la ea.

„Mamă”, a spus el.

Ochii lui Erec s-au închis din nou și era evident încă slăbit și epuizat; totuși Alistair își putea vedea pielea revenind la vechea ei culoare, putea vedea forța vitală curgând din nou în el. Încet, și obrajii lui au revenit la culoare. Era bucuroasă, dar epuizată.

— Va fi slăbit o vreme, spuse Alistair. „Ar putea trece săptămâni până să poată sta și să meargă. Dar el va trăi."

Alistair se aplecă, epuizată, aproape că se prăbuși pe pat, cu toată energia luată de la ea. Ea știa că și ea va avea nevoie de mult timp pentru a se recupera.

Mama lui Erec i-a aruncat lui Alistair o privire de profundă dragoste și recunoștință.

„Mi-ai salvat fiul", a spus ea. „Îmi dau seama acum cât de greșit am greșit. Văd acum că nu ai avut nimic de-a face cu tentativa lui de omor."

„Nu aș pune niciodată mâna pe el."

Mama lui Erec dădu din cap.

„Și acum trebuie să demonstrezi asta oamenilor noștri."

„Toată această insulă mă condamnă", a spus Alistair.

„Nu le voi lăsa", a insistat mama lui. „Ești ca o fiică pentru mine. După seara asta, m-aș trimite în temnițele înaintea ta.

„Dar cum pot să-mi dovedesc nevinovăția?" ea a intrebat.

Mama lui s-a gândit îndelung, iar încet ochii i s-au luminat.

„Există o singură cale", a spus ea în cele din urmă. „Un fel în care le poți demonstra."

Alistair se uită la ea, cu inima bătând cu putere.

— Spune-mi, spuse ea.

Mama lui a oftat.

„Noi, insulele de Sud, avem dreptul de a contesta. Dacă îl provoci pe Bowyer la Băutura Adevărului, nu va avea de ales decât să fie de acord."

"Ce este asta?" întrebă Alistair.

„Este un rit străvechi, practicat de strămoșii mei. Pe cea mai înaltă stâncă, avem o fântână cu ape magice, apele adevărului. Cine minte și bea din ea va muri. Îl poți provoca pe Bowyer la băutură. El nu poate refuza, altfel se presupune că minte. Și dacă minte, așa cum spui, atunci apele îl vor ucide și vor dovedi nevinovăția ta."

Se uită înapoi la Alistair cu înțeles.

„Ești pregătit să bei?" ea a intrebat.

Alistair dădu din cap, bucuroasă de șansa de a se dovedi, bucuroasă că Erec va trăi și știind că viața ei era pe cale să se schimbe pentru totdeauna.

CAPITOLUL XI

Romulus deschise încet ochii, trezit în cele din urmă de sunetul valurilor care se prăbușește și de senzația că ceva se târăște pe fața lui. A ridicat privirea și a văzut un crab mare, violet, cu patru ochi, târându-se încet pe fața lui. L-a recunoscut imediat: era un crab originar de pe continentul Inelului. Și-a îngustat cei patru ochi și și-a deschis maxilarul pentru a-l mușca.

Romulus a reacționat instantaneu, ridicând mâna, apucând-o în palmă și zdrobindu-l încet. Ghearele i-au străpuns carnea, dar nu-i păsa. L-a ascultat țipând și s-a bucurat de sunetul durerii sale, continuând să-l strângă în mod deliberat și încet. L-a muşcat şi ciupit, dar nu l-a deranjat. Voia să zdrobească viața din ea, să-i prelungească suferința cât putea.

În cele din urmă, sucurile i-au picurat pe palmă, creatura a murit, iar Romulus a aruncat-o pe nisip, dezamăgit că lupta sa terminat atât de repede.

Un alt val s-a prăbușit, acesta rostogolindu-se peste ceafă, peste față, iar Romulus a sărit în sus, acoperit de nisip, a scuturat apa înghețată și a privit în jur.

Romulus a văzut că fusese leșinat, a fost spălat pe o plajă și a recunoscut-o drept malul Inelului. S-a întors și a văzut mii de cadavre, toate spălate pe țărm, cât de departe vedea cu ochii. Toți erau oamenii lui, mii dintre ei, toți morți, toți spălați, nemișcați pe plajă.

S-a întors și a văzut alte mii plutind în valuri, fără viață, fiind spălate încet cu ceilalți. Rechinii le strângeau trupurile și tot în sus și în jos pe țărm era o pătură de crabi violet, care se ospătau, devorau carnea cadavrului.

Romulus se uită la mare, atât de calm acum, la răsăritul unei zile perfecte, senine, și încercă să-și amintească. A fost o furtună, acel val, mai mare decât orice și-a imaginat că ar putea exista. Întreaga sa flotă fusese distrusă, ca niște jucării ale oceanului. Într-adevăr, în timp ce cerceta apele, a văzut-o plină de moloz, lemn de la fostele sale nave plutind în sus și în jos pe țărm, ceea ce a rămas din flota lui lovindu-se de cadavrele oamenilor săi,

ca o glumă crudă. Romulus simți ceva pe glezne și se uită în jos pentru a vedea rămășițele unui catarg lovindu-i de tibie.

Romulus era recunoscător și uimit că era în viață. Și-a dat seama cât de norocos era, singurul supraviețuitor al tuturor oamenilor săi. Și-a ridicat privirea și, deși era dimineață, a putut vedea luna în creștere și știa că ciclul lui lunar nu se terminase – și acesta era singurul motiv pentru care supraviețuise. Cu toate acestea, era și plin de groază în timp ce examina forma lunii: ciclul lui era aproape în sus. Vraja aceea de vrăjitor avea să se încheie în orice zi, iar timpul lui invincibil avea să se încheie.

Romulus s-a gândit la dragonii săi, morți, la flota lui, distruși și și-a dat seama că a făcut o greșeală să-l urmărească pe Gwendolyn. Impinsese prea tare, pentru prea mult; nu se aşteptase niciodată la puterea lui Thorgrin. Și-a dat seama acum, prea târziu, că ar fi trebuit să se mulțumească cu ceea ce avusese. Ar fi trebuit să rămână pe continentul Inelului.

Romulus s-a întors și s-a uitat la Inel, Sălbăticia încadrând malul și, dincolo de asta, Canionul. Cel puțin mai avea soldații lui aici, cei pe care îi lăsase în urmă; cel puțin mai avea un milion de oameni care o ocupau și măcar o dărâmase la pământ. Cel puțin Gwendolyn și oamenii ei nu s-ar putea întoarce niciodată aici – și cel puțin Inelul a fost în sfârșit al lui. A fost o victorie dulce-amăruie.

Romulus și-a întors privirea înapoi spre mare și și-a dat seama că acum, fără dragonii săi, fără flotă, va trebui să renunțe să o mai urmărească pe Gwendolyn – mai ales când ciclul lui lunar se apropie de sfârșit. Acum nu avea de ales decât să se întoarcă în Imperiu – cu o victorie parțială, dar cu rușinea înfrângerii, rușinea unei flote învinse. Umilit din nou. Când a fost întrebat unde era flota lui, nu ar mai avea nimic de arătat oamenilor săi – doar singura navă mizerabilă pe care o lăsase pe Inel pentru a-l transporta înapoi în Imperiu. Se va întoarce ca cuceritor al Inelului – și totuși profund umilit. Încă o dată, Gwendolyn scăpase de el.

Romulus s-a lăsat pe spate, și-a întins pumnii spre cer și i-a scuturat, cu venele bombate în gât, în timp ce țipa de furie:

„THORGRIN!”

Strigătul lui a fost întâmpinat de un vultur singuratic, care se învârtea sus, care țipă înapoi, parcă și-ar fi batjocorit.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Thor și-a deschis ochii încet la sunetul ușor al valurilor care se legănau în sus și în jos, neștiind unde se afla. Miji la lumina zilei și văzu că stătea întins pe burtă, aplecat peste o scândură de lemn, plutind în mijlocul oceanului pe o bucată de moloz. Tremura, frig în aceste ape și și-a ridicat privirea pentru a vedea zorii și și-a dat seama că plutise aici toată noaptea.

Thor a simțit o ușoară ciupitură pe brațul lui și s-a uitat în jos și a văzut un pește și l-a îndepărtat. Un val de lumină i-a udat părul, iar el și-a ridicat capul, a scuipat apa de mare și a privit în jur. Marea era presărată de resturi cât putea vedea Thor, mii de scânduri sparte din flota lui Romulus acoperind oceanul. Plutea chiar în mijlocul tuturor, fără pământ la vedere la orice orizont.

Thor a încercat să-și amintească. A închis ochii și s-a văzut pe Mycoples, scufundându-se, luptându-se cu oamenii lui Romulus. Și-a amintit că era sub apă, străpuns de săgeți, apoi se ridicase; îşi aminti că a chemat furtuna. Și ultimul lucru pe care și-l amintea a fost imensul val mare care cobora asupra lor pe toți. Și-a amintit că a fost prins de val și era pe cale să se prăbușească la sute de metri în oceanul de dedesubt. Și-a amintit de țipetele tuturor oamenilor lui Romulus.

Și apoi totul a fost întuneric.

Thor și-a deschis ochii complet și și-a frecat capul, cu părul plin de sare; avea o durere de cap enormă și, privind în jur, și-a dat seama că era singurul supraviețuitor, plutind singur în mijlocul unei mări nesfârșite, înconjurat de nimic altceva decât moloz. S-a cutremurat de frig, iar trupul i-a usturat peste tot, presărat cu răni de săgeți și zgârieturi de la ghearele dragonilor. A fost rănit atât de grav, încât abia a avut puterea să-și ridice capul.

Căută în toate direcțiile, sperând să găsim un semn de pământ, poate Gwendolyn și flota ei – orice.

Dar nu era nimic. Doar ocean vast și nelimitat în toate direcțiile.

Inima lui Thor s-a scufundat când și-a lăsat din nou capul în jos, pe jumătate scufundat în apă, și a rămas întins acolo, aplecat peste scândură. Micul pește s-a întors, strângându-i pielea, atingându-l, iar de data aceasta lui Thor nu-i păsa. Era prea slab ca să-l îndepărteze. Stătea întins acolo, plutind, realizând că Mycoples, pe care-l iubea mai mult decât putea spune, era mort. Ralibar era mort. Și Thor însuși a simțit că ar fi pe moarte. Era mai slab decât fusese vreodată, singur într-o mare pustie. Supraviețuise furtunii, o salvase pe Gwendolyn și poporul ei, se răzbunase asupra Imperiului, distrusese o mulțime de dragoni și pentru asta simțise o satisfacție imensă.

Cu toate acestea, acum că marea bătălie se terminase, iată-l, rănit, prea slab pentru a se vindeca, fără pământ la vedere și fără speranță. Plătise prețul suprem, iar acum îi venise momentul.

Mai mult decât orice, Thor îi dorea să o vadă pe Gwendolyn pentru ultima dată înainte de a muri; îi dorea să-l vadă pe Guwayne. Nu-și putea imagina că va muri fără să mai pună ochii pe fețele lor încă o dată.

Te rog, Doamne, se gândi el. *Mai da-mi o sansa. Încă o viață. Dă-mi voie să trăiesc. Dă-mi voie să o văd pe Gwendolyn, să-mi revăd fiul.*

Thor și-a lăsat capul în apă când a simțit că mai mulți pești începeau să-i mute, acum la picioarele, gleznele și coapsele lui; și-a simțit capul scufundat puțin mai jos în apa rece, zgomotul moale al valurilor era singurul sunet rămas în liniștea nesfârșită a dimineții. Se simțea atât de epuizat, atât de înțepenit, încât știa că nu mai poate continua. Își îndeplinise scopul în viață. O servise bine. Și acum venise vremea lui.

Te rog, Doamne, mă întorc către tine și numai către tine. Raspunde-mi .

Deodată, a apărut o liniște extraordinară în univers, atât de liniștită, atât de intensă, încât Thor se putea auzi respirând. Acea liniște l-a îngrozit mai mult decât orice întâlnise în viața lui. El a simțit că era sunetul lui Dumnezeu.

Liniștea a fost spulberată de un zgomot imens de stropire. Thor deschise larg ochii și ridică privirea pentru a vedea partea de ocean. A văzut o balenă enormă, mai mare decât orice creatură pe care și-a văzut-o în viață și diferită de orice balenă pe care o văzuse vreodată. Era complet alb, cu coarne pe cap și toate pe spate și cu ochi uriași roșii strălucitori.

Fiara a țâșnit din ocean, scoțând un țipăt mare și și-a deschis fălcile, atât de mari încât au blocat soarele. S-a ridicat din ce în ce mai sus, apoi a

coborât, chiar pentru Thor, cu gura larg deschisă. Lumea s-a întunecat când Thor a simțit că balena era pe cale să-l înghită.

Thor, prea slab pentru a rezista, și-a îmbrățișat soarta, în timp ce imensele fălci ale întunericului se strângeau asupra lui, înghițindu-l. S-a alunecat în întunericul gurii balenei și, când a început să alunece pe gâtul ei, pe stomacul ei, ultimul lui gând a fost: *n-am crezut niciodată că voi muri așa.*

CAPITOLUL 13

Gwen, stând la prova navei ei, s-a aplecat, a strâns copilul și a privit în ocean, căutând orice semn al lui Thorgrin. Pe toate laturile navei, oamenii ei au examinat și apele.

„THORGRIN!” au strigat marinarii din jurul navei — și acest lucru a fost răsunat de marinarii de pe celelalte două nave ale flotei sale. Cele trei corăbii, întinse la o sută de metri una de alta, pieptănau apele împreună, toate strigând numele lui Thor. Din vârful catargelor, au bătut clopotele, toți trei, cu intermitență, căutând vreun semn al lui.

Lui Gwendolyn îi venea să plângă înăuntru. Nu reușise să-l găsească pe Guwayne, iar acum nu avea niciun semn de Thor. A urât acest ocean, a blestemat ziua în care a pornit vreodată de pe Inel. Știa că șansele ei erau sumbre. Thor și Mycoples intraseră fără teamă în luptă, un dragon împotriva a zeci, și chiar dacă reușeau să-i învingă, cum ar putea Thor să învingă întreaga flotă a lui Romulus? Cum ar putea el să supraviețuiască?

În același timp, Gwendolyn știa că, navigând în această direcție, își punea în pericol oamenii, apropiindu-i din ce în ce mai mult de flota lui Romulus.

Gwen auzi un zgomot brusc de trosnire jos, la carenă, și privi peste margine, speriată. Dedesubt, ea zări moloz – scânduri, un catarg vechi, o rămășiță de pânză... Ea cercetă apele, privind îndeaproape și a văzut o mare mare de moloz.

"Ce poate fi?" se auzi vocea.

Gwendolyn se întoarse să o vadă pe Kendrick lângă ea, Reece venind de partea ei cealaltă, împreună cu Godfrey și Steffen, toți alăturându-i-se și uitându-se în jos cu mirare.

"Uite! Steagul Imperiului!” strigă Steffen, arătând.

Gwen s-a uitat, a văzut steagul murdar și rupt și și-a dat seama că avea dreptate.

„Acesta sunt resturi de Imperiu”, a spus Reece, afirmând ce era în mintea tuturor.

"Dar cum?" întrebă Godfrey. „Întreaga flotă a Imperiului a fost distrusă? Cum este posibil?"

Gwen a căutat în cer orice semn al lui Thorgrin, întrebându-se. Făcuse el asta?

— A fost Thorgrin, spuse Gwen, sperând să fie adevărat, *dorind* să fie adevărat. „El i-a distrus pe toți.”

„Atunci unde este?” întrebă Kendrick. Clopotele au continuat să bată în timp ce se îndreptau spre sud, mai departe în această mare. „Nu văd niciun semn de Mycoples”.

— Acum știu, a răspuns Gwen. „Dar chiar dacă Mycoples este mort, Thor ar putea fi în viață. Dacă există resturi, Thor ar putea pluti pe ele.”

„Doamna mea”, se auzi o voce.

Se întoarse să-l vadă pe Aberthol stând aproape.

„Îl iubesc pe Thorgrin la fel de mult ca pe oricine de aici. Dar îți dai seama că navigam din ce în ce mai aproape de Imperiu. Chiar dacă flota lui Romulus este distrusă, cu siguranță armata lui de milioane de oameni rămâne pe continentul Inelului. Nu ne putem întoarce la Inel. Trebuie să găsim o nouă casă, să pornim într-o nouă direcție. Vrei să-l găsești pe Thorgrin și admir asta. Dar au trecut zile și încă nu avem niciun semn de el. Avem prevederi limitate. Oamenii noștri mor de foame. Sunt fără adăpost, și-au pierdut pe cei dragi și sunt nebuni de durere. Sunt disperați după direcție. Avem nevoie de hrană și adăpost. Rămânem fără provizii.”

Ea știa că avea dreptate. Oamenii ei aveau nevoie de o altă direcție.

„Oamenii noștri au nevoie de tine”, a adăugat Srog.

Gwen se uită la orizont, ținând în brațe copilul, și tot nu era niciun semn de Thor. Ea a închis ochii, ștergând o lacrimă și a vrut ca Dumnezeu să răspundă. De ce viața trebuia să fie atât de grea?

Te rog, Doamne, spune-mi unde este. Îți voi da orice. Lasă-mă doar să-l salvez. Dacă nu-mi pot salva fiul, lasă-mă să-l salvez. Te rog, nu mă lăsa să le pierd pe amândouă.

Gwendolyn aşteptă, foarte nemişcat, sperând un răspuns. Ea a deschis ochii, sperând la un semn, orice, ceva.

Dar nu a venit niciunul.

Se simțea scobită. Abandonat.

Rezolvată, ea s-a întors în cele din urmă și a dat din cap către oamenii ei.

— Întoarceți flota, spuse ea. „Vom naviga de data aceasta către uscat.”

„Întoarce flota!” răsună în sus și în jos pe nave.

Toți s-au întors și s-au uitat în noua lor direcție, cu excepția lui Gwendolyn. Ea s-a păstrat cu fața în direcția din care navigau, cu inima frângându-i, sperând să existe vreun semn de Thor.

Pe măsură ce au început să se îndepărteze din ce în ce mai mult, resturile devenind din ce în ce mai mici, Gwen a simțit că fiecare lucru bun rămas în lume îi era îndepărtat. Asta a însemnat să fii regina? Însemna că îți pasă mai mult de oamenii tăi decât de familia ta? Pentru propriul tău sine? În acest moment, a fi regina era ceea ce Gwendolyn nu și-a mai dorit. În acest moment, își ura oamenii, ura totul despre a fi regina. Își dorea doar Thorgrin și fiul ei și nimic altceva.

Dar, pe măsură ce au pornit într-o nouă direcție, în timp ce clopotele bateau pe catarge, ea știa că nu era menit să fie și s-au simțit ca și cum clopotele bateau în inima ei.

CAPITOLUL 14

Thor a încercat să se apuce de ceva, orice, în timp ce se simțea alunecând într-un tunel viros, într-un jet de lichid și apă de mare – dar nu era nimic de care să se agațe. În timp ce lumea s-a repezit de el în acest tunel cacofon, și-a dat seama că era aruncat în pântecele acestei fiare. Întunericul s-a adâncit și el s-a pregătit pentru moarte.

Thor alunecă din ce în ce mai adânc pe contururile gâtului nesfârșit de lung al fiarei – se simțea ca la sute de picioare – până când în cele din urmă se trezi aruncat într-un spațiu imens cavernos. S-a dus zburând prin aer, strigând în timp ce a coborât 20 de metri, până când a aterizat într-un balt cu apă, până la genunchi, pe o suprafață moale. Și-a dat seama că trebuie să fi aterizat pe stomacul moale al balenei.

În timp ce Thor zăcea în apa puțin adâncă, întrebându-se dacă era mort, și-a auzit propria respirație ecou în întuneric; apa se mișca ușor înainte și înapoi pe stomacul balenei în timp ce se mișca prin mare. Thor și-a imaginat balena înotând prin ocean, întorcându-se dintr-o parte în alta, scufundându-se în sus și în jos. Putea auzi vag toate sunetele oceanului de afară, slabe de aici, în surdină.

Thor a încercat să stea în picioare, dar s-a împiedicat în timp ce balena alerga de-a lungul oceanului. S-a auzit un zgomot puternic, iar Thor a ridicat privirea și a simțit un șuvoi de apă coborându-i pe cap, împreună cu câțiva pești care zburau prin aer, aterzând cu el în burtă. Unii dintre ei erau pești luminescenți și, pe măsură ce aterizau, emanau o strălucire blândă, luminând burta balenei. Thor a putut vedea în sfârșit aici, nu mai în întuneric total.

O parte din el și-a dorit să fie. Thor a ridicat privirea și a fost respins de căptușeala interioară a pântecii balenei, cu pielea atârnând de ea în bucăți, rămășițe de pești morți și insecte agățate de ea și pe podea. Supape ciudate s-au deschis și s-au închis, mușchii și intestinele s-au contractat și s-au extins, emitând mirosuri neplăcute, iar Thor a luat totul mirat.

Thor își lăsă capul pe spate de peretele stomacului și respiră adânc, epuizat; rănile îi mai ucideau și se simțea ca și cum ar fi ajuns în adâncul vieții sale. Simțea că nu există nicio cale de ieșire de aici; ajunsese în sfârşit la capăt.

Thor a închis ochii și a clătinat din cap.

De ce Dumnezeu? De ce sunt testat așa?

Thor a stat acolo foarte mult timp în întuneric și în cele din urmă a auzit un răspuns. Era o voce mică, în capul lui.

Pentru că eşti un mare războinic. Cei mai mari războinici sunt întotdeauna testaţi cel mai mult.

„Dar nu m-am dovedit deja?" întrebă Thor cu voce tare.

De fiecare dată când vă dovediți, veți fi testat din nou. De fiecare dată, testele vor deveni mai mari. Cu cât te lupți mai mult, cu atât poți deveni o persoană mai mare. Fiecare test nu este o dificultate – este o oportunitate prețioasă. Fii recunoscător pentru asta. Cu cât suferi mai mult, cu atât trebuie să fii mai recunoscător.

Thor și-a lăsat capul pe spate, epuizat, alunecând în întuneric, simțindu-și forța vitală în scădere și a încercat să fie recunoscător. A fost greu, atât de greu. Se simțea de parcă ar fi trăit deja multe vieți și era profund epuizat.

Se auzi un alt zgomot, iar Thor ridică privirea și văzu mai multă apă curgându-se în pântecul balenei și, totuși, mai mulți pești, împreună cu alte animale marine ciudate. Apetitul acestei balene era evident nesățios.

Cu fiecare strop de apă, Thor simțea nivelul apei ridicându-se, simți cum se ridica de la glezne până la genunchi, în timp ce stătea întins de-a lungul peretelui. A venit încă un strop de apă, iar nivelul a crescut din nou, acum până la coapse. Thor știa că, dacă nu iese de aici curând, se va îneca în acest loc îngrozitor.

Scurtat de rănile lui, Thor abia își putea ține ochii deschiși. Dacă era sortit să moară aici, și-a dat seama, atunci așa să fie. Deocamdată, nu putea face nimic altceva decât să-și lase ochii grei să se închidă, să se lase dus de somn dulce.

Ochii lui Thor s-au deschis și s-au închis în timp ce a intrat și a ieșit din conștiență pentru că nu știa cât timp. A văzut fulgerări, amintiri, poate zări de viitor. A văzut chipul lui Mycoples, apoi a lui Ralibar. Se văzu zburând pe Mycoples, sub un cer senin perfect, Mycoples mai fericiți decât o văzuse vreodată. I-a văzut pe amândoi încrucișându-se, zburând unul

lângă altul, amândoi tineri, sănătoși și fericiți. Putea să simtă cât de mult îl iubeau.

Thor se uită în jos spre chipul lui Mycoples.

„Îmi pare rău că te-am dezamăgit”, a spus el.

Nu m-ai dezamăgit niciodată, Thorgrin. Mi-ai dat șansa să trăiesc cu adevărat.

Thor clipi și se trezi stând pe skywalk, în Țara Druizilor. Dar de data aceasta, el nu era cu fața la castelul mamei sale, ci cu fața spre continent, *îndepărtându-se* de castel, cu spatele la el. El simți că mama lui era undeva în spatele lui și totuși, oricât de mult își dorea, nu putea să se uite înapoi.

— Du-te, Thorgrin, se auzi vocea ei. „Este timpul să mergi. Singur. Este timpul să părăsești acest loc, să te aventurezi în lume. Numai în lume, pe o cale necunoscută, vei deveni un mare războinic.”

Thor coborî un pas pe skywalk, apoi următorul. Pas cu pas, a mers singur, departe de castel, de stâncă, simțind prezența mamei sale în spate, dar neputând să se întoarcă. Nu știa unde îl va duce calea, dar știa că era menit să fie pe ea.

Thor clipi și se trezi stând pe un țărm străin cu nisip galben strălucitor, un milion de pietre mici scânteind în el. A văzut o barcă mică și singuratică pe țărm și un copil mic înăuntru, plângând. Thor se apropie de el și se aplecă, cu inima bătându-i-se la gândul că-și va revedea fiul.

S-a uitat în jos și inima i s-a ridicat pentru a-l vedea pe Guwayne, privind înapoi cu aceiași ochi cenușii ai lui Thor. Thor întinse mâna să-l prindă.

În timp ce făcea el, deodată, au apărut oameni sălbatici din trib și l-au smuls pe băiat, s-au întors și au fugit. Thor a privit îngrozit cum zeci de membri ai tribului fugeau cu Guwayne, țipând și întinzându-se spre el.

"NU!" strigă Thor.

A încercat să alerge după el, dar a privit în jos și a găsit picioarele blocate în nisip.

Deodată, nisipul s-a deschis, iar Thor a fost aspirat în nisip, care s-a transformat în apă și a fost aspirat înapoi în ocean. S-a scufundat, țipând, din ce în ce mai jos, scufundându-se în întuneric.

Thor a deschis ochii și a auzit un alt țâșnit de apă și și-a ridicat privirea pentru a vedea din nou apă revărsându-se din gâtul balenei până la burta ei, umplând-o. S-a uitat în jos și a văzut că apa era acum până la piept.

Thor, încă respirând greu din cauza coșmarului său, a încercat să scape de valul în creștere – dar următorul țâșnit îi aduse apa până la gât. Thor și-a dat seama că timpul lui aici era rar. În câteva clipe, avea să se înece.

Thor închise ochii și se gândi la Gwendolyn, la Guwayne, la toți cei pe care îi cunoscuse și îi iubise. Se gândi la fiul său, având nevoie de el; lui Gwendolyn, având nevoie de el. A simțit brățara la încheietura mâinii și s-a gândit la mama lui, la Alistair, la Ralibar și la Mycoples. Nimeni nu ar ști că a murit aici jos.

Trebuie să o fac pentru ei , se gândi Thor. *Trebuie să trăiesc pentru ei.*

Thor deschise ochii și se simți infuzat de o creștere bruscă de forță. A simțit însăși țesătura acestei balene, a simțit că toate fac parte din același univers. Și că ar putea schimba acel univers.

Thor a închis ochii și și-a ridicat palmele deasupra capului și a simțit o căldură extraordinară emanând din ele. Raze de lumină au țâșnit din ei, în burta balenei, și au devenit ca niște frânghii, trăgându-l pe Thor în sus, chiar înainte ca următorul val de apă să-l înece, sus deasupra apei, din ce în ce mai sus. Curând a atârnat deasupra bazinului de apă de dedesubt și, în timp ce se legăna acolo, s-a concentrat.

Îți poruncesc, balenă. Ridică-te la suprafață. Lasa-ma sa ies. Pentru că merit să trăiesc. Pentru toți cei pe care i-am cunoscut în viața mea, pentru toți cei care s-au sacrificat pentru mine și pentru toți pentru care mă voi sacrifica vreodată, merit să trăiesc.

Se auzi un vuiet îndepărtat, răsunând în interiorul pântecului, iar Thor simți brusc că balena schimbă direcția, întorcându-se în sus, trăgând cu viteză maximă, îndreptându-se spre suprafață. Se ridica din ce în ce mai repede, luminile din palmele lui Thor ținându-l atârnând de tavan în timp ce se ținea.

În cele din urmă, balena a spart suprafața și Thor a simțit-o ridicându-se în aer într-un arc înalt, apoi aterizat înapoi la suprafață, stropindu-se, cu toată burta tremurând.

Stătea acolo, nemișcat, plat pe suprafața oceanului și, în timp ce Thor se uită în gât, văzu brusc lumina zilei. Balena și-a deschis fălcile, lumina pătrunzând prin dinții ei masivi și, în timp ce a făcut-o, Thor s-a eliberat de pe tavan și a plonjat în gâtul balenei.

De data aceasta potopul de ape l-a dus înapoi pe gâtul balenei, spre lumina soarelui. Thor a alunecat, înapoi pe limba lungă și lipicioasă a balenei, alunecând în toate direcțiile.

Thor s-a trezit curând alunecând printre dinții balenei, din gură și înapoi în lumina zilei, pe suprafața apei.

Thor s-a zguduit în oceanul liber, surprins de cât de frig era, și a întins mâna și a apucat de câteva scânduri de lemn de resturi. În timp ce zăcea acolo, plutind, Thor se întoarse și se uită la fiară.

Balena se uită înapoi la Thor cu ochiul său imens, fără să clipească, un ochi străvechi care părea să dețină toate cunoștințele și secretele lumii. A rămas acolo, plutind la suprafață, examinându-l pe Thor de parcă ar fi fost un vechi prieten.

În cele din urmă, fără avertisment, și-a lăsat capul în jos și s-a scufundat sub apă, dispărând la fel de repede cum apăruse. Thor a fost legănat de valurile rămase în urma lui.

Thor, din nou singur, pluti acolo, epuizat, aplecat peste bucata de resturi. S-a uitat la ocean sperând să vadă pe cineva, ceva.

Dar nu era nimic. Era din nou singur, viu, dar plutea în neant, fără pământ la vedere.

*

Gwen a rămas la prova navei ei, chiar dacă aceasta se întoarse, incapabil să se îndepărteze. Ea nu știa că Thor era acolo, asta era adevărat, și totuși, cumva, îndreptarea spre sud înapoi spre locul unde văzuseră ultima dată flota Imperiului o făcuse să se simtă mai bine, de parcă s-ar fi apropiat de locul în care îl văzuse ultima oară. . Poate că toți ceilalți avuseseră dreptate: poate că Thor nu era deloc acolo. Poate chiar, ea ura să creadă, el era mort.

Dar, pe măsură ce au plecat, Gwen nu și-a putut ignora instinctul interior, nu a putut ignora acea parte mică, irațională a ei, care a insistat că Thor era în viață, că era acolo, că o aștepta. Avea impresia că lasă în urmă ultimul lucru măreț din viața ei. Nu avea niciun sens rațional, dar ceva în interior țipa la ea, spunându-i că a făcut o greșeală.

Îi spunea să se întoarcă.

Gwendolyn, singura persoană rămasă încă cu fața în spate, care stătea acolo, ținând strâns în brațe copilul, a privit resturile care se limbără în apă. Nu era niciun semn de Thor nicăieri, doar nori negri se profilau la orizont, apropiindu-se din ce în ce mai mult, și ruinele nesfârșite ale ceea ce

fusese cândva flota Imperiului. Totuși, își dădu seama, uneori trebuia doar să-și urmeze instinctul, oricât de nebun, și să facă lucruri care nu aveau sens.

„Întoarce flota”, îi porunci brusc Gwen lui Steffen, surprinzându-i chiar și pe ea însăși.

Steffen se uită înapoi la ea, cu ochii larg deschiși de șoc.

— Am auzit bine, doamnă? el a intrebat.

Ea a dat din cap.

"Dar de ce?" întrebă Kendrick, venind lângă ea, cu îngrijorarea gravată pe chipul lui.

„Nu pot să-i întorc spatele lui Thorgrin”, a spus Gwen. „Simt că este acolo. Simt că are nevoie de mine.”

Toți ceilalți stăteau acum lângă ea și se uitau la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Oamenii noștri sunt disperați, doamnă, spuse Kendrick. „S-ar putea să nu găsim pământ pentru cine știe cât timp. Dacă ne întoarcem după Thor, care s-ar putea să nu fie acolo, atunci am putea muri cu toții încercând.”

Gwen se îndreptă spre el, cu expresia ei dură.

„Atunci vom muri încercând.”

Kendrick lăsă capul în jos, tăcut.

„Oricine vrea să ne părăsească”, a spus Gwen, cu vocea ei răsunătoare, „se poate alătura celorlalte nave și să ne părăsească. Întorc această navă.”

Oamenii ei se uitau cu toții la ea, tăcuți, șocați, apoi în cele din urmă au intrat în acțiune.

„Întoarce-o!” strigă un marinar.

Chemarea lui a fost răsunată în sus și în jos pe linie, iar în curând pânzele au fost ridicate și s-au întors, iar Gwen a simțit nava uriașă întorcându-se înapoi. Ea s-a simțit imediat mai bine așa cum s-a simțit, a simțit o piatră ridicându-se din inimă.

„Sora mea, mă bucur că ai avut încredere în instinctul tău”, a spus Reece. „Chiar dacă te înșeli, te admir pentru asta. Am vrut să mă întorc în jurul meu.”

— La fel și eu, a adăugat Kendrick.

„Și eu”, a venit corul de voci.

Gwen s-a simțit încălzită de sprijinul lor și s-au întors cu toții înapoi către șină și au cercetat apele. În timp ce Gwen se uita, a auzit un țipăt, sus, și-a întins gâtul și a văzut o pasăre cunoscută. Acolo era Estopheles, care se ridica sus. Ea țipă, coborând în jos, apoi din nou în sus; Gwen a simțit că încerca să le spună ceva.

„Urmează șoimul!” strigă Gwen.

Bărbații și-au schimbat cursul și l-au urmat pe Estopheles în timp ce ea i-a condus într-o altă direcție, prin marea de moloz, cu carena ciocănind de tot lemnul.

Gwen și-a ținut ochii ațintiți asupra apei, căutând peste tot, urmându-și inima. Ea a închis ochii.

Te rog, Doamne. Adu-l la mine.

Estopheles a țipat, iar Gwen a privit cum s-a aruncat în depărtare și a aterizat pe ocean, în spatele unui morman uriaș de resturi. Gwen a pierdut-o din vedere.

Nava a navigat spre ea și, în timp ce Gwen privea apele, brusc, a văzut ceva.

"Acolo!" strigă Gwen, arătând spre ceea ce părea un cadavru.

Au navigat mai aproape, iar inima lui Gwen s-a oprit când a văzut vederea inconfundabilă a unui corp drapat peste o grămadă de lemne. Corpul plutea acolo și părea rece, rigid, poate chiar lipsit de viață. Îi era frică să spere și, totuși, pe măsură ce se apropiau, corpul s-a schimbat în curent și Gwen i-a privit fața pentru prima dată.

A izbucnit în plâns: acolo zăcea Thorgrin, inconștient, plutind. Inima lui Gwendolyn năvăli; cu greu îi venea să creadă. Avusese dreptate – era cu adevărat el.

„Coborâți frânghiile!” strigă o voce.

Gwen se întoarse și îi dădu copilul lui Illepra lângă ea, apoi fu prima care se repezi înainte, prinse o frânghie groasă și aruncă-o peste bord când se apropiau. Gwen nu i-a așteptat pe ceilalți, ci a sărit ea însăși peste bord, apucându-se de frânghie și coborându-se.

Inima lui Gwen bătea cu putere când se apropia, rugându-se ca Thor să fie în viață. A ajuns la el și a sărit de pe frânghie, în apă, aterizând lângă Thor.

"Doamna mea!" strigă cineva de sus și câțiva bărbați se grăbiră pe frânghie să ajute.

Gwen le ignoră; ea a înotat lângă Thor și l-a prins, scuturându-l. Ea a văzut că era inconștient, cu buzele albastre. Dar el respira.

"Trăiește!" strigă ea de bucurie.

Ea a plâns, atât de uşurată, îmbrăţişându-i trupul moale, strângându-l, nevrând să-l dea drumul. Era în viață. Era cu adevărat în viață.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Thor deschise ochii și se trezi întins pe spate într-o navă legănată, într-o cabină întunecată dedesubt, lumina soarelui pătrunzând prin șipci. S-a simțit odihnit pentru prima dată din câte și-a amintit, s-a simțit ca și cum ar fi dormit o mie de ani. A simțit o prezență în cameră înainte de a o vedea, și-a mijit ochii și a ridicat privirea, iar în lumina slabă a fost copleșit de bucurie să vadă o față zâmbitoare privindu-l în jos, în timp ce o femeie întinse mâna și îi ținea mâna cu cea mai moale atingere pe care o simțise vreodată. Fața ei atât de plină de dragoste, ochii ei strălucind de lacrimi, la început Thor se întrebă dacă era doar un alt vis.

Dar în timp ce se ridică, inima i se ridică și-și dă seama că nu era. Acolo, înaintea lui, era dragostea vieții lui, femeia pe care se rugase, din nou și din nou, să mai aibă o șansă să o vadă.

Gwendolyn.

Gwen se aplecă și îl îmbrățișă, plângând peste umărul lui, iar el o îmbrățișă strâns. Se simțea suprarealist să o țin din nou în brațe. Fiecare dorință, fiecare rugăciune pe care o avusese vreodată, se împlinise. El o ținea strâns în timp ce plângea, nevrând să nu o lase niciodată să plece. Nu-i venea să creadă că erau din nou împreună, după toate prin care trecuseră.

„Nu știi de cât timp mi-am dorit și am așteptat acest moment”, îi spuse ea la ureche, printre lacrimi.

„Nu m-am gândit la nimic în afară de tine”, a răspuns el.

„Nu credeam că te vei întoarce vreodată la mine”, a spus ea. „Am îndrăznit doar să visez.”

Gwen se trase înapoi și se uită în ochii lui. Ea și-a pus palmele pe obrajii lui, s-a aplecat și l-a sărutat, iar el a sărutat-o pe spate, iubind senzația buzelor ei pe ale lui. Au ținut sărutul atât de mult timp, iar toate amintirile lui Thor despre Gwendolyn i-au revenit repede – prima dată când s-au întâlnit… curtarea lor… nașterea lui Guwayne. Thor nu și-a imaginat

niciodată că iubește pe cineva la fel de mult ca ea și fiind aici cu ea l-a făcut să se simtă de parcă s-ar întâlni cu ea din nou pentru prima dată.

Thor a simțit, de asemenea, o nouă putere în el, s-a simțit vindecat de toate rănile sale, întinerit, înapoi în sine. S-a odihnit și și-a revenit pe această navă și și-a dat seama că, încă o dată, viața i-a fost salvată de Gwendolyn. Se lăsă pe spate și o privi în ochii ei.

"Cum m-ai găsit?" el a intrebat.

Ea a zâmbit.

„A fost ușor”, a spus ea. „Pluteai în mare. Era greu de ratat.”

Thor a zâmbit și a clătinat din cap, înțelegând totul.

„Dacă nu te-ai fi întors după mine, aș fi murit.”

Gwendolyn îi zâmbi.

„Și dacă nu m-aș fi întors după tine, eu însumi aș fi murit”, a răspuns ea.

Ea l-a îmbrățișat din nou, iar el o strâns strâns. Mi se părea suprarealist să o simt în carne și oase, să-i miros parfumul, să-i simt țesătura hainelor. Atât de mult timp ea fusese o fantezie în mintea lui, iar el nu știa dacă se va întoarce vreodată la ea.

Thor a fost brusc lovit de un alt gând.

— Și Guwayne? el a intrebat.

O simți pe Gwen strângându-se în brațele lui, iar ea se trase înapoi, iar inima i-a căzut când i-a văzut fața trasă, îndurerată, cu ochii în jos.

Ea nu a răspuns, ci a clătinat încet și trist din cap, lacrimile curgându-i pe față,

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Thor îngrijorat.

Gwen a izbucnit în lacrimi, plângând îndelung, iar Thor nu știa ce să spună. Inima îi bătea cu putere în timp ce aștepta răspunsul ei. Era fiul lui în viață?

„Insula a fost atacată”, reuși în cele din urmă să spună între lacrimi Gwen. „Eram sigur că vom muri cu toții. Am vrut să-l crut pe Guwayne de soarta noastră. Așa că l-am trimis singur, în mare. În propria sa barcă.”

Thor icni, șocat, în timp ce Gwen plângea.

„Îmi pare atât de rău”, a spus ea. „Deci, îmi pare atât de rău.”

Thor se aplecă și o îmbrățișă, ținând-o strâns, legănând-o, liniștind-o.

„Ai făcut ce era corect”, a spus el. „Nu te poți pedepsi pe tine însuți. Era într-adevăr probabil că ai fi murit, așa cum au murit mulți dintre

oamenii noștri.”

Gwendolyn se liniști încet şi se uită în ochii lui.

— Trebuie să-l găsim, spuse ea. „Îl voi găsi sau voi muri încercând.”

Thor dădu din cap înțelegând.

„Se va întoarce la noi”, a spus el. „Ceea ce este al nostru nu ne poate fi luat.”

Gwen cercetă ochii lui Thor cu o licărire de speranță.

„Micopli?” întrebă ea, speriată. „Ralibar? Pot ei să ajute?”

A venit rândul lui Thor să clatine trist din cap.

„Îmi pare rău, iubirea mea”, a spus el. „Singur am supraviețuit.”

Lacrimi proaspete i se rostogoleau pe față, dar ea dădu din cap, stoică.

„Am simțit la fel de mult”, a spus ea. „O simțeam, în inima mea, în visele mele. Îl simțeam pe Ralibar încercând să-mi vorbească. I-am iubit foarte mult.”

— La fel am făcut și eu, spuse Thorgrin.

O tăcere lungă s-a lăsat peste cameră, în timp ce amândoi priveau în spațiu, pierduți în amintiri, pierduți în tristețe.

„Și atunci cum îl vom găsi pe Guwayne, fără un dragon care să pieptene mările?” întrebă Gwen.

Thor s-a gândit o clipă, reflectând, și în el a apărut un nou scop. Și-a amintit de cuvintele mamei sale și a simțit că ceea ce avea în față va fi cea mai mare căutare a vieții lui. Ar fi o căutare de mai mare importanță decât căutarea Sabiei Destinului, mai mare chiar decât căutarea mamei sale. Ar fi mai important decât propria lui viață.

— Îl voi găsi, spuse Thor. „Fără ajutorul unui dragon. Fără ajutorul nimănui în afară de mine. Voi lua o barcă și mă voi îmbarca să-l caut imediat.”

— Am încercat deja, spuse Gwen, clătinând din cap. „Sunt sigur că s-a îndreptat spre nord. Nu există pământ acolo, nimic pe orice hartă. A conduce oamenii noștri acolo ar însemna să-i ucizi pe toți. Au nevoie disperată de provizii. Am încercat o dată și nu o pot face din nou.”

— Înțeleg, răspunse Thor. "Dar pot."

Gwen se uită la el, cu speranța urcând în ochii ei.

„Voi conduceți oamenii noștri către un pământ nou, către siguranță. Oriunde ar fi asta. Și îl voi găsi pe Guwayne.”

Gwen părea din nou dureroasă.

„Urăsc gândul să mă despart din nou de tine. Nu pentru nimic”, a spus ea. „Dar pentru fiul nostru... trebuie făcut.”

Amândoi s-au uitat unul la altul și au ajuns la un acord tăcut să se despartă, iar Gwen a întins mâna și a luat-o de mână. Stăteau în picioare și s-au înfruntat unul pe altul.

„Ești gata să saluti oamenii noștri?” ea a intrebat.

Gwen îl conduse în sus pe scări din cabină, iar Thor miji la lumina aspră a zilei în timp ce se apropiau de bord.

Thor a fost surprins să vadă sute de semenii săi așteptând acolo să-l întâmpine, privindu-l ca pe un erou înviat din cenușă. Thor a văzut în ochii lor o asemenea dragoste și admirație, de parcă ar fi asistat la apariția unui Dumnezeu.

Toți s-au repezit înainte, iar Thor i-a îmbrățișat, unul după altul, cu inima umflată de bucurie să-și revadă toți vechii prieteni și oamenii. Au venit Reece, apoi Elden, O'Connor, Conven, Kendrick, Godfrey... o față după alta pe care i-a recunoscut, toți bărbați pe care credea că nu îi va mai vedea niciodată.

„Timpul meu este scurt aici”, a bubuit Thor în fața mulțimii, în timp ce se așezau în tăcere. Toate privirile ațintite asupra lui, nituite. „Trebuie să vă las pe toți. Mă duc să-mi caut fiul. Voi lua una dintre bărcile mici din spatele navei. Va fi o călătorie dezolantă și fără bucurie și nu mă aștept ca vreunul dintre voi să mi se alăture. Mă voi întoarce când îl voi găsi, și nu înainte.”

În tăcerea lungă care a urmat, Reece făcu un pas înainte, cu cizmele scârțâind pe lemn, și se îndreptă spre Thor.

— Oriunde te duci, merg eu, spuse Reece. „Legiune pentru totdeauna”.

Lui Reece i s-au alăturat Elden, O'Connor și Conven.

„Legiune pentru totdeauna”, au repetat ei.

Thor s-a uitat înapoi la toate, atins, onorat să le cunoască.

„Este o căutare din care s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată”, a avertizat el.

Reece zâmbi înapoi.

„Și mai multe motive pentru a te alătura”, a spus el.

Thor le-a zâmbit înapoi, văzând determinarea de pe fețele lor, știind că nu le va răzgândi și salutându-le din nou compania.

— Foarte bine atunci, spuse el. "Pregatiti-va. Vom pleca imediat.”

*

Reece se plimba înainte și înapoi pe navă, adunându-și puținele bunuri, mai ales arme, și le îndesă într-un sac, pregătindu-se pentru călătoria înainte. Era încântat că cel mai bun prieten al său, Thorgrin, era în viață, era încântat să-l aibă din nou și era entuziasmat să plece din nou într-o căutare cu el. Această căutare, mai mult decât toate celelalte, l-a lovit pe Reece, deoarece nu căutau doar o armă, ci și pe Guwayne, nepotul său. Reece nu se putea gândi la doi oameni pe care îi iubea mai mult decât Gwendolyn și Thorgrin și nu-și putea imagina o cauză mai mare decât să se străduiască să-și recupereze fiul.

Reece și-a pregătit armele cu grijă, ascuțindu-și sabia, verificând ținta arcului, ajustându-și săgețile în timp ce își lega un arc peste umăr și o altă sabie peste spate. Reece a simțit că aceasta va fi cea mai importantă misiune din viața lui și a vrut să fie pregătit.

Reece încerca să nu se gândească la ceilalți pe care îi lăsa în urmă — Gwendolyn, Kendrick și restul oamenilor săi și, mai ales, Stara; totuși se simțea încrezător că se va întâlni cu ei din nou și, mai important, se va întoarce învingător, cu Guwayne în remorche.

La urma urmei, Reece și Thorgrin erau frați ai Legiunii, iar pentru Reece, asta era mai sacru decât sângele – mai sacru decât orice pe lumea asta. Aveau o legătură de onoare: dacă unul dintre ei avea necazuri, toți aveau necazuri. Dacă fiul lui Gwendolyn a dispărut, era ca și cum fiul lui Reece ar fi dispărut. Reece și-a amintit cuvintele lui Kolk, bătute în el în timpul antrenamentului: *Nu vă imaginați niciodată că luptați singur. Când unul dintre voi este rănit, toți sunteți răniți. Dacă nu poți învăța să fii acolo pentru frații tăi, nu vei învăța niciodată să devii un războinic. Bătălia este despre sacrificiu. Cu cât vei afla mai devreme asta, cu atât vei fi mai mare războinic.*

Reece a regretat un singur lucru legat de această căutare și acesta a fost Stara. Deși nu avea să recunoască în sinea lui că avea sentimente pentru ea, trebuia să recunoască, cel puțin, că se va gândi la ea. Era ceva în a fi în preajma ei, trebuia să recunoască, care era dependent. Nu atât de mult îi dorea să fie în prezența ei, ci mai degrabă că, când ea nu era prin preajmă, simțea absența ei. De parcă ceva la el ar fi fost puțin cam dezamăgit.

Dar Reece a scuturat aceste gânduri; în fruntea minții lui mai rămânea Selese, doliul lui pentru ea, pocăința lui. Și navigarea cu Thorgrin,

plecarea în această călătorie, i-ar ajuta lui Reece să reflecteze, să-și păstreze proaspăt vinovăția pentru Selese. Asta a vrut el.

Și totuși, trebuia să recunoască, a rămas o parte din el care simțea că o abandonează pe Stara, chiar dacă ea se afla aici pe navă cu toți ceilalți.

„Deci ai de gând să pleci atunci?” se auzi o voce.

Părul i s-a ridicat pe spatele lui Reece, când a auzit vocea persoanei la care se gândea – de parcă ar fi fost propria sa conștiință vorbind singur.

Reece își puse sabia în teacă, se întoarse și o văzu pe Stara în fața lui, cu o expresie de tristețe și dezamăgire gravată pe chipul ei.

Reece și-a dres glasul și a încercat să-și pună fața cea mai curajoasă.

„Fratele meu m-a chemat în timpul lui de nevoie”, a răspuns Reece, practic. „Ce alegere am?”

„Ce alegere?” repetă Stara. „Aveți orice alegere doriți. Nu trebuie să mergi în această misiune.”

„Thor are nevoie de mine”, a răspuns Reece.

Stara se încruntă.

„Thor este un mare războinic. El nu are nevoie de tine. El nu are nevoie de niciunul dintre voi. Își poate găsi fiul singur.”

Fu rândul lui Reece să se încruntă.

„Atunci ar trebui să-l las în seama destinului, orice s-ar întâmpla?”

Stara își întoarse privirea.

„Nu vreau să pleci”, a spus ea. "Te vreau aici. Cu mine. Cu noi toți pe această navă, oriunde am merge. Nu număr și eu? Este Thor mai important decât mine?”

Reece se uită la ea, nedumerită. Nu știa de unde venea asta; se purta ca și cum ar fi un cuplu — dar nu erau. În cea mai mare parte a călătoriei, de fapt, ea abia îl recunoscuse. Nu era oare Stara, până la urmă, cea care spusese că nu vor fi niciodată împreună, decât în doliu pentru Selese?

Reece era sigur că nu va înțelege niciodată căile femeilor. El a făcut un pas înainte și a vorbit încet, plin de compasiune pentru ea.

„Stara”, a spus el, „ai fost o prietenă grozavă pentru mine. Dar, după cum ai spus tu însuți, nu mai poate fi nimic între noi. Amândoi trăim împreună în prezența unei fantome, amândurora li se unește doliu.”

Reece oftă.

„Recunosc, îmi va fi dor de tine. Mi-ar plăcea să fiu cu tine, în orice fel putem. Dar îmi pare rău; frații mei au nevoie de mine. Și când sunt

nevoie de mine de fratele meu, plec. Așa sunt eu. Nu am de ales acolo pentru mine."

Stara se uită înapoi la el, cu ochii ei albaștri strălucitori plini de lacrimi, iar privirea aceea o bântuia pe Reece; era o privire, știa el, pe care nu trebuia să o uite ușor.

„Du-te atunci!" ea a strigat.

Stara s-a întors pe călcâie și a plecat cu furtună. Ea a intrat și a ieșit din mulțimea de pe navă, iar Reece a pierdut-o din vedere, înainte ca el să poată încerca să o consoleze.

Dar știa că nu se putea mângâia. Relația lor era ceea ce era. Reece nu înțelegea pe deplin, dar, din nou, nu era sigur că o va face vreodată.

*

Gwendolyn stătea în centrul navei în mijlocul tuturor consilierilor ei, întreaga navă strânsă laolaltă în timp ce toți discutau unde să navigheze mai departe. Conversația a fost epuizantă și intensă, dându-se în cerc, fiecare cu părerea lui puternică. Gwen îi ceruse lui Thorgrin să rămână înainte să se îmbarce, iar el stătea lângă ea, cu Legiunea, ascultând. Era recunoscătoare că era încă aici și nu plecase încă. Această decizie era prea importantă; îl dorea lângă ea. Și, mai presus de toate, dorea să savureze fiecare clipă cu el înainte ca el să plece din nou de partea ei.

„Nu ne putem întoarce la Ring", a spus Kendrick, certându-se cu unul dintre oamenii din mulțime. „Este distrus. Ar fi nevoie de generații pentru a reconstrui. Și este ocupat."

„Nici nu ne putem întoarce în Insulele Superioare", a intervenit Aberthol. „Era puțin acolo pentru noi înainte ca dragonii să-l distrugă, iar acum nu mai este nimic acolo pentru noi."

Grupul a mormăit de nemulțumire și s-a auzit un murmur lung și agitat.

„Unde altundeva, atunci?" a strigat altcineva. „Unde mai putem merge?"

„Proviziile noastre sunt prea scăzute!" a strigat altul. „Și hărțile noastre nu arată nici insule, nici pământ, nimic în apropierea noastră!"

„Vom muri aici pe aceste corăbii!" a strigat altul.

Din nou, se auzi un murmur lung, oamenii ei din ce în ce mai agitați.

Gwendolyn le-a împărtășit frustrarea și le-a simpatizat; se uită la orizont și se întreba același lucru. O mare nesfârșită se întindea în fața lor și ea habar nu avea unde să-și conducă oamenii.

Deodată, Sandara a păşit înainte, în centrul mulţimii, atât de înaltă şi frumoasă şi nobilă şi exotică, cu pielea ei întunecată şi ochii galbeni strălucitori şi prezenţa ei stăpânitoare; era o femeie mândră şi graţioasă care a atras atenţia şi toate privirile s-au întors spre ea. Mulţimea a tăcut în timp ce ea o înfrunta pe Gwendolyn.

„Poţi merge la oamenii mei”, a spus ea.

Gwen se uită înapoi la ea şocată, iar tăcerea s-a adâncit.

„Oamenii tăi?” întrebă Gwen.

Sandara dădu din cap.

„Te vor primi înăuntru. Mă voi ocupa de asta.”

Gwen se uită în urmă, confuză.

„Şi unde sunt oamenii tăi?” ea a intrebat.

„Ei locuiesc într-o provincie îndepărtată. În afara oraşului Volusia. Capitala regiunii de nord a Imperiului.”

"Imperiul?" cineva din mulţime a strigat indignat şi din mulţime se auzi un murmur lung şi supărat.

— Ai vrea să navigăm cu toţii în inima Imperiului? strigă un bărbat.

— Ai duce un miel la sacrificare? a strigat altul.

„De ce să nu ne predăm lui Romulus? De ce să nu ne omori pe toţi aici?” strigă un altul.

Din mulţime au apărut murmure de nemulţumire din ce în ce mai mari, până când Kendrick, în cele din urmă, s-a apropiat de Sandarei şi, protector faţă de ea, a strigat după tăcere, lovind un toiag pe punte.

Mulţimea s-a liniştit în cele din urmă, iar Gwendolyn, neştiind ce să facă din toate acestea, s-a confruntat cu Sandara. Ştia că opţiunile ei erau slabe, dar asta părea o nebunie.

„Explică-te,” porunci Gwen.

„Nu înţelegi Imperiul”, a spus Sandara, „pentru că nu ai fost niciodată acolo. Este patria mea. Imperiul este mai vast decât vă puteţi imagina şi este fracturat. Nu toate provinciile gândesc la fel. Există un conflict interior între ei. Este o alianţă fragilă. Imperiul a fost format prin cucerirea unui popor după altul, iar nemulţumirea dintre cei cuceriţi este profundă.

„Ţările Imperiului sunt atât de vaste, există locuri care rămân ascunse. regiuni separatiste. Da, ne-au subjugat pe toţi oamenii noştri liberi, ne-au făcut pe toţi sclavi. Dar mai sunt locuri, dacă ştii unde să cauţi, unde te poţi ascunde. Oamenii mei te vor ascunde. Au hrană şi adăpost. Poţi să

faci pământ acolo, să te ascunzi acolo, să te recuperezi acolo și apoi să decizi unde ar trebui să mergi mai departe.”

O tăcere lungă s-a lăsat peste navă.

„Ceea ce avem nevoie este o casă nouă, nu un loc pentru adăpost”, a subliniat Aberthol, cu vocea veche, încordată.

— Poate că va deveni o casă, spuse Godfrey.

"O casa? În Imperiu? În poala dușmanului nostru?” spuse Srog.

„Ce altă alegere avem?” spuse Brandt. „Inelul a fost ultimul teritoriu neocupat al Imperiului. Oriunde vom merge va fi Imperiu.”

— Și cum rămâne cu Insulele de Sud? strigă Atme. — Și Erec?

Kendrick clătină din cap.

„Nu i-am putut ajunge niciodată. Suntem prea la nord. Nu avem suficiente provizii. Și chiar dacă am face-o, ar trebui să trecem prea aproape de curenții Inelului și ar trebui să luptăm cu oamenii lui Romulus.

„Trebuie să fie un alt loc pentru noi!” strigă un bărbat.

Mulțimea a izbucnit în mai multe strigăte de nemulțumire, certându-se între ei.

Gwendolyn stătea acolo, ținându-l de mână pe Thor și se gândi la cuvintele Sandarei. Cu cât o considera mai mult, oricât de nebunească era, cu atât îi plăcea mai mult ideea.

Ea a ridicat o palmă și, încet, mulțimea s-a liniștit.

„Imperiul va pieptăna mările, căutându-ne”, a spus Gwen. „Va fi doar o chestiune de timp până când ne vor vâna. Dar ultimul loc pe care ne-ar căuta ar fi în interiorul Imperiului, în propriile lor regiuni și aproape de una dintre capitalele lor. Romulus are milioane de oameni și ei ne vor căuta pământul și, în cele din urmă, ne vor găsi. Avem nevoie de o casă nouă, este adevărat, dar acum, ceea ce avem nevoie mai presus de toate, este un port sigur. Proviziuni proaspete. Adăpost. Și navigarea direct în Imperiu ar fi cea mai contraintuitivă mișcare la care s-ar putea aștepta. Poate, în mod paradoxal, am fi cel mai în siguranță acolo.”

Mulțimea s-a liniștit, privind înapoi la Gwendolyn cu respect, iar ea s-a întors către Sandara. Gwen a văzut onestitatea și inteligența în chipul ei frumos și s-a simțit confortabil cu ea. Fratele ei o iubea și asta era suficient pentru Gwendolyn.

— Ne poți conduce la tine acasă, spuse Gwendolyn. „Este o sarcină sacră să conduci un popor. Ne punem la mila ta.”

Sandara dădu solemn din cap.

„Și să te conduc acolo, te voi duce”, a răspuns ea. „Promit. Dacă trebuie să mor încercând.”

Gwendolyn dădu înapoi, satisfăcută.

"E gata!" strigă Gwen. „Către Imperiu navigăm!”

Au venit mai multe mormăituri agitate pe punte, dar și multe strigăte de entuziasm și aprobare, în vreme ce oamenii ei au început imediat să pună pânzele spre un nou curs.

Un cetățean furios s-a apropiat de Gwendolyn.

— Mai bine speri că planul tău funcționează, se încruntă el. „Avem trei nave, amintiți-vă, iar cei dintre noi care nu sunt de acord pot lua una și vă părăsesc oricând dorim.”

Gwen se înroși, indignată.

— Vorbești trădare, mârâi Thor, făcând un pas înainte, aproape de bărbat, cu mâna pe sabia lui.

Gwen a întins mâna și și-a pus o mână liniștitoare pe a lui, iar Thor s-a înmuiat.

„Și unde vei merge?” îl întrebă Gwen pe bărbat calm.

Cetăţeanul s-a uitat.

— Oriunde este un loc de bun simț, se răsti el, se întoarse și se îndepărtă.

Gwen se întoarse și schimbă o privire cu Thor. Era atât de fericită că era încă aici, mângâindu-se în prezența lui.

Thor clătină din cap.

„A fost o decizie îndrăzneață”, a spus el. „Îl admir foarte mult. Și tatăl tău ar fi făcut-o.

Thor s-a pregătit să se îmbarce, membrii Legiunii lui stând lângă barca mică așteptând să fie coborâtă, iar Gwen întinse mâna și își puse mâna pe încheietura mâinii.

Se întoarse spre ea.

„Înainte să pleci”, a spus ea, vreau să întâlnești pe cineva.

Gwen dădu din cap, iar Illepra făcu un pas înainte și îi întinse copilul pe care îl salvase pe Insulele Superioare.

Gwen ridică copilul spre Thor, care se uită înapoi, cu ochii mari de surprindere.

— I-ai salvat viața, spuse Gwen încet. „Ai apărut exact la timp. Soarta ta este legată de a ei; ca si al meu. Părinții ei sunt morți; suntem tot

ce are ea. Ea are vârsta lui Guwayne. Destinele lor sunt, de asemenea, legate. O pot simți."

Ochii lui Thor s-au umplut în timp ce o examina.

„Este frumoasă”, a spus el.

— Nu o pot lăsa să plece, spuse Gwen.

— Nici tu nu ar trebui, a răspuns Thor.

Gwen dădu din cap, mulțumită că Thor se simțea așa cum ea.

— Știu că trebuie să pleci, spuse Gwen. „Dar înainte să o faci, trebuie să primești o binecuvântare. Din Argon.”

Thor se uită înapoi la ea surprins.

„Argon?” el a spus. „S-a trezit?”

Gwendolyn clătină din cap.

„Nu a mai vorbit de la Insulele Superioare. Nu e mort, dar nici nu este viu. Poate că pentru tine s-ar întoarce.”

Au traversat nava, până la capăt, până au ajuns în Argon. Stătea întins acolo, înconjurat de gărzile ei, pe un teanc de blănuri, cu mâinile la piept, cu ochii închiși.

Gwen și Thor au îngenuncheat lângă el și i-a frânt inima lui Gwen să-l vadă în această stare – mai ales că sacrificiul lui pentru toți îl condusese aici.

Și-au sprijinit fiecare o mână pe umărul lui Argon în timp ce îngenuncheau acolo, privindu-l cu răbdare.

„Argon?” întrebă Gwen încet.

Au așteptat, simțind legănarea valurilor. Gwen știa că nu mai puteau aștepta mult; La urma urmei, Guwayne era acolo.

În cele din urmă, după ceea ce părea a fi o eternitate, Thor s-a întors către ea.

„Abia aștept”, a spus el.

Gwen dădu din cap, înțelegând.

Când Thor a început să se ridice, deodată Gwen a întins mâna și l-a prins de încheietura mâinii și a arătat: Argon deschisese ochii.

Thor îngenunche înapoi, iar Argon se uită fix la el. Dădu din cap și păru să fie de aprobare.

„Argon”, a spus Thor, „dă-mi o binecuvântare”.

— Îl ai, șopti el, punând o mână pe încheietura lui Thor. „Dar nu ai nevoie de el. Îți vei crea propriile binecuvântări.”

— Argon, spune-mi, spuse Gwen, este fiul nostru în viață? Îl vom găsi? Ne vei binecuvânta să-l găsim?”

Argon închise ochii și clătină din cap, retrăgându-și mâna.

„Nu pot modifica ceea ce este predestinat”, a spus el.

Gwen simți o groapă în stomac la cuvintele lui, iar ea și Thor schimbară o privire îngrijorată.

„Vom ajunge în Imperiu?” întrebă Gwen. „Vom trăi?”

Argon a tăcut mult timp, atât de mult încât Gwen se întrebă dacă va răspunde vreodată. Tocmai când se pregăteau să plece, el întinse mâna și o apucă de încheietura mâinii. Se uită la ea cu atâta intensitate, cu ochii strălucind, încât aproape că a fost nevoită să se uite în altă parte.

„În partea îndepărtată a lumii, în Imperiu, văd un alt mare războinic, un tânăr care se ridică. Dacă el trăiește și dacă îl ajungeți împreună, puteți realiza ceea ce nimeni altcineva nu poate.”

„Cine este acest tânăr?” apăsă Gwen.

Dar Argon închise ochii și, după un timp îndelungat, își dădu seama că se întorsese la starea lui. A rămas să se gândească, să se întrebe. Asta însemna că vor reuși? Soarta poporului ei chiar depindea de un singur băiat? Și mai ales: cine era el?

CAPITOLUL ȘAISISE

Darius mormăi în timp ce învârtea securea tocită în sus și o coborî într-un arc înalt, peste umăr, pe un bolovan mare și verde. S-a zdrobit înaintea lui într-un morman de pietre mici, praf verde ridicându-se într-un nor, acoperindu-l, așa cum a făcut de la răsărit. Mirosul înțepător de atox i-a ars nasul și a încercat să întoarcă capul.

Darius știa că nu-i va face nimic bine: era înfundat în praf din cap până în picioare, după încă o zi lungă de muncă, așa cum fusese aproape în fiecare zi a vieții sale. La cincisprezece ani, mâinile lui erau crude, hainele zdrențuite, petrecându-și aproape toată viața în travaliu, într-o muncă grea și sfâșietoare. Era viața unui sclav și, ca toți oamenii săi, aproape că nu știa nimic diferit.

Dar Darius a visat la o viață diferită, chiar dacă era o viață pe care nu a cunoscut-o niciodată. Semăna cu oamenii lui, cu pielea lui căpruioasă, ochii galbeni și corpul lui musculos; dar era ceva în el care îl deosebea. Cu falca lui mândră și nobilă, cu ochii strălucitori și cu fruntea lată, nu s-a purtat ca un sclav, așa cum s-au făcut mulți dintre oamenii săi; în schimb, avea inima și sufletul unui războinic. El emana curaj și onoare, mândrie și un refuz de a fi înfrânt. Și în timp ce toți oamenii lui aveau părul scurt, al lui Darius era lung și creț, maro, sălbatic, neîmblânzit, tras într-o coadă de cal lungă și atârnând la spate. Era marca lui de individualitate într-o lume subjugată și a refuzat să o taie. De multe ori prietenii lui l-au batjocorit pentru asta – totuși, după ce Darius i-a provocat de prea multe ori și s-a dovedit a fi un luptător mai bun, batjocurile au încetat în sfârșit și au învățat să trăiască cu unicitatea lui.

Neavând nici măcar un gram de grăsime pe corpul lui ondulat, Darius, deși nu era la fel de musculos ca unii dintre ceilalți, era mai puternic și mai rapid decât aproape toți. Era, se simțea — se simțise întotdeauna — diferit de oamenii lui, destinat să fie un mare războinic. Destinat să fie liber.

Dar, în timp ce Darius se uită în jur, a văzut cât de diferită era realitatea de destinul pe care și-l imagina. Zi de zi, el a fost un sclav, la fel ca toți oamenii săi, un supus pentru care Imperiul avea de făcut așa cum dorea. Darius știa că poporul său nu era singur: Imperiul înrobise toate popoarele, de orice culoare a pielii și a ochilor, în toate țările lumii. Ei înrobiseră pe oricine nu era din rasa lor, pe oricine nu avea pielea galbenă strălucitoare a rasei de elită a Imperiului, care nu avea cele două coarne mici în spatele urechilor, urechile lungi ascuțite, înălțimea și lățimea suplimentară, corpuri prea musculare și ochii roșii strălucitori. Ca să nu mai vorbim de colți. Imperiul se credea o rasă stăpână, o rasă superioară.

Dar Darius nu a crezut nicio secundă. Imperiul avea într-adevăr un număr superior, și arme și organizații superioare și își folosiseră brutalitatea, puterea lor în număr – și mai ales, vrăjitoria lor întunecată – pentru a o impune, pentru a-i supune pe alții voinței lor. Mila nu a existat în cultura Imperiului; păreau să prospere pe baza brutalității și, pentru fiecare sclav, păreau să existe zece stăpâni ai Imperiului. Erau o rasă de soldați. Erau mai bine înarmați, mai bine organizați, iar armata lor de o sută de milioane de oameni părea să fie peste tot deodată.

Totul ar avea sens dacă Imperiul ar fi barbari – dar Darius auzise de orașele lor, strălucind de aur, și auzise că rasa Imperiului era incredibil de sofisticată și civilizată. Era un paradox pe care nu-l putea împăca în mintea lui, așa cum a încercat.

Darius a încercat să se mângâie acolo unde a putut; cel puțin în regiunea lui, Imperiul nu i-a ucis. Auzise de alte regiuni în care Imperiul nici măcar nu ținea oamenii în viață pentru a deveni sclavi, ci mai degrabă îi vindea piețelor de sclavi, îi despărțise de familiile lor sau pur și simplu își petrecea zilele torturându-i și ucigându-i. Auzise de alte locuri în care îi înfometau pe sclavi, hrănindu-i o dată pe săptămână, și de altele în care băteau atât de rău pe sclavi, toată ziua, încât puțini dintre ei ajungeau chiar la vârsta lui Darius.

Cel puțin aici, în provincia lui Darius, în afara marelui oraș al Imperiului de Nord Volusia, ajunseseră la o înțelegere rece cu Imperiul, unde Imperiul îi ținea ca sclavi, dar nu îi bătea des, le permitea să mănânce și le permitea ei să trăiască. Și cel puțin când oamenii lui Darius s-au retras în satul lor noaptea, au fost suficient de departe de ochii curioși ai Imperiului pentru a-și construi propria rezistență secretă. Când ziua de muncă s-a încheiat, s-au adunat și s-au antrenat; au devenit războinici mai

buni și, încet, dar sigur, au adunat arme. Erau arme brute, nu fier sau oțel ca Imperiul, dar totuși arme. Se pregăteau încet, cel puțin în mintea lui Darius, pentru o mare răscoală.

Cu toate acestea, l-a frustrat pe Darius la nesfârșit faptul că alții nu au văzut-o așa. Darius a zdrobit un alt bolovan, ștergându-și sudoarea de pe frunte și a făcut o strâmbă. Confratenii săi, în special cei mai în vârstă, erau prea siguri, prea conservatori. Vorbiseră despre răscoala întreaga viață a lui Darius și, totuși, nimeni nu a luat vreo acțiune. Tot ce au făcut a fost să se antreneze și să se antreneze pentru a deveni războinici mai buni – și totuși nimeni nu a acționat vreodată în acest sens.

Darius ajungea la un punct de rupere înăuntru. Și-a permis să-și mențină mândria, în ciuda situației în care se afla, toată viața, pentru că a trăit pentru ziua revoltei, pentru ziua în care își afirmă libertatea. Și totuși, din ce în ce mai mult, pe măsură ce îi privea pe ceilalți se instalează într-o viață de apatie, temerile lui creșteau că acea zi nu va veni niciodată. Darius a spart încă o piatră, întrebându-se dacă toată această pregătire ar putea fi doar o modalitate prin care bătrânii îi țin jos, să-i țină ocupați, să le dea speranță. Și să le țină la locul lor.

Da, poate că au avut-o mai bine decât majoritatea, dar chiar și așa, aceasta încă nu a fost o viață. Îi văzuse prea mulți dintre verii săi murind din cauza actelor de cruzime aleatorii, fusese bătut de prea multe ori, ca să ierte sau să uite vreodată. Darius detesta Imperiul cu tot ce avea. El nu s-ar întinde doar ca bătrânii și ar accepta viața așa cum era. Darius simțea că era diferit de ceilalți, că avea mai puțină toleranță față de asta, mai puțină dorință de a o accepta. Știa în adâncul sufletului că nu poate continua să aștepte pe bătrâni mult mai mult. În cele din urmă, dacă nimeni altcineva nu a acționat, ar fi făcut-o, chiar dacă asta ar fi dus la propria sa moarte. Darius simțea că mai bine să mori luptându-se pentru a fi un om liber decât să trăiești o viață lungă ca sclav al altcuiva.

Darius se uită în jur la cei aproximativ o sută de băieți din acest câmp de praf verde, toți zdrobind pietre, toți acoperiți de praful care venise să le marcheze identitatea. Unii dintre ei erau prieteni apropiați, alții erau membri ai familiei; încă alții erau băieți cu care se antrena, băieți musculoși, cei mai mulți dintre ei mai mari și mai mari decât el, și mai mari, unii de șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece și unii chiar de douăzeci de ani. Darius era unul dintre cei mai tineri și mai mici din grup – și, totuși, el s-a

ținut de el, a luptat la fel de tare ca oricare dintre ei. I-au respectat abilitățile și l-au acceptat, deși l-au testat des.

Darius mai avea și altceva pe care niciunul dintre ceilalți nu avea – ceva ce ținuse secret toată viața, hotărât să nu anunțe pe nimeni altcineva. Era o putere, o putere pe care nu o înțelegea. Poporul lui disprețuia vrăjitoria și magia de tot felul; era strict interzis și îi fusese înrădăcinată încă de când era copil. Era ironic, se gândi Darius, pentru că satul său era plin de văzători, profeți și vindecători care foloseau arte mistice. Cu toate acestea, când era vorba de vrăjitorie în luptă, era considerată o rușine. Toți ar prefera să moară ca sclavi în mâna Imperiului.

Deci Darius o ținuse aproape de el, știind că ar fi un proscris dacă ar fi descoperit. De asemenea, trebuia să recunoască, îi era frică de asta. Fusese șocat în ziua în care dăduse peste asta, de curând, și încă nu era sigur dacă puterea lui era reală sau dacă fusese doar o întâmplare. Împinge o stâncă înapoi, pregătindu-se să o spargă cu securea și dezgropase un cuib de scorpioni. Unul dintre ei îi făcuse pentru gleznă, un scorpion săritor, negru cu dungi galbene, cel mai letal dintre toate, iar Darius știa că în clipa în care i-ar atinge pielea, va fi mort.

Darius nici măcar nu se gândise – tocmai reacționase. Arătase cu degetul spre ea și o lumină, atât de rapidă, ca un fulger, izbucnise. Insecta zburase înapoi, la câțiva picioare, aterizat pe spate, moartă.

Darius fusese mai speriat de descoperirea puterii sale decât de scorpion. Se uitase de jur împrejur pentru a se asigura că nimeni nu-l văzuse și, din fericire, nimeni nu-l văzuse. Nu știa ce ar crede despre el dacă ar fi făcut-o. L-ar considera un ciudat?

Darius bănuia că, în adâncul sufletului, oamenii lui nu disprețuiau cu adevărat magia; a bănuit că adevărata teamă a bătrânilor era că Imperiul va afla. Imperiul avea o politică de pământ ars pentru oricine era descoperit cu orice fel de puteri magice. Când oamenii din alte orașe au fost descoperiți sau suspectați că au puteri, Imperiul a intrat și a devastat întregul oraș, ucis până la ultimul bărbat, femeie și copil. Poate, se gândi Darius, bătrânii l-au încruntat atât de mult din autoconservare. În secret, desigur, le-ar plăcea să aibă puteri care ar putea răsturna Imperiul. Cum ar putea să nu?

Darius a încercat să se concentreze asupra muncii sale, zdrobind rock de două ori mai tare, încercând să-și blocheze aceste gânduri din minte. Știa că nu erau de folos. Acesta a fost soarta lui, cel puțin

deocamdată. Până când a fost pregătit să facă ceva în privința asta, a trebuit să-și suprime sentimentele.

Se auzi un bubuit brusc, urmat de țipete îndepărtate. Darius se opri și se întoarse cu toți ceilalți, aerul tăcând pentru prima dată în ziua aceea, în timp ce toți cercetau orizontul. Era un sunet familiar: sunetul prăbușirii. Darius se uită la munții roșii care se profilau peste ei în depărtare, unde lucrau mii de oameni ai săi, cei mai puțin norocoși, cărora le fuseseră desemnați să lucreze sub pământ, să exploateze mine în interiorul peșterilor. Aici era cald, chiar și pentru Darius, și toți lucrau fără cămăși sub soarele bătătoare al Imperiului, pe aceste nisipuri roșii și dure; dar acolo sus, pe crestele munților, sub pământ, era și mai cald. Prea cald. Destul de fierbinte pentru a face ca solul slab al crestelor să cedeze. Inima lui Darius a căzut în timp ce urmărea prăbușirea finală a unui munte și a văzut zeci de paznici ai Imperiului strigând în timp ce se prăbușeau în pământ.

Cei doi stăpâni ai Imperiului care veghează asupra grupului lui Darius, îmbrăcați în cea mai bună armură și armament din cel mai ascuțit oțel, amândoi s-au întors la orizont alarmați. Au fugit, așa cum a făcut adesea Imperiul când unul dintre ei a fost rănit sau ucis. I-au lăsat în pace – totuși, desigur, știau că sclavii nu vor îndrăzni să fugă. Nu aveau încotro să meargă și, dacă încercau, urmau să fie vânați și uciși – iar familiile lor întregi erau ucise ca pedeapsă.

Darius și-a văzut prietenii clătinând sumbru din cap la această priveliște, toți oprindu-se de la munca lor, studiind orizontul cu mare îngrijorare. Darius știa că toți gândeau același lucru: au fost norocoși că nu fuseseră cei culesi la mine în subteran astăzi. Păreau împovărați de vinovăție, iar Darius se întrebă câți dintre ei aveau prieteni de familie prinși în capcană sau pe moarte acolo. Devenise cumva un mod de viață, fiind imun la decesele care se întâmplau aici în fiecare zi, de parcă toate acestea erau normale. Moartea a contaminat aerul aici, în aceste ținuturi aride, în aceste deșerturi ondulate și munți măturați de căldură și praf. *Un tărâm de foc* , îi spunea bunicul său.

„Sper că a luat mai mult Empire decât noi”, a strigat unul dintre băieți.

Toți s-au sprijinit de topoarele lor și, dacă nu altceva, se gândi Darius, cel puțin asta le-ar oferi o pauză. La urma urmei, stăpânii de lucru nu s-ar fi întors timp de câteva ore, având în vedere cât de departe erau acele creste ale munților.

„Nu știu despre tine”, se auzi o voce profundă, „dar cred că ăia sunt doi zerte arătoși.”

Darius a recunoscut vocea prietenului său Raj și s-a întors și i-a urmărit privirea și a văzut la ce privea: acolo stăteau două zerte Imperiului, animale mari, mândre, frumoase, toate albe, de două ori mai mari ca cailor, arătând mult ca niște cai, dar mai înalt, mai lat, cu pielea groasă, aproape ca o armură, și în loc de coamă, având coarne lungi, înclinate, galbene, care începeau după urechi. Erau animale glorioase, iar acestea două, legate sub un copac la umbră, mestecând iarba, erau cele mai frumoase pe care le văzuse Darius vreodată.

Darius putea vedea răul în ochii lui Raj în timp ce îi examina.

„Nu știu despre voi ceilalți”, a adăugat Raj, „dar nu intenționez să stau aici toată ziua și să aștept întoarcerea lor. Vreau o pauză – și cred că acei zertași pot folosi o plimbare.”

"Esti nebun?" spuse unul dintre ceilalţi băieţi. „Aceia aparțin Imperiului. Te prind plecând de aici, te vor ucide. Te prind pe zerta, probabil că îți vor tortura întreaga familie, după ce te vor tortura mai întâi.”

Raj ridică din umeri, se lăsă pe spate și își șterse palmele de pantaloni.

— S-ar putea, spuse el, apoi zâmbi, „dar din nou, s-ar putea să nu. Și așa cum ai spus, trebuie să mă prindă.”

Raj se întoarse și studie orizontul.

„Mă îndoiesc că mă vor învinge înapoi. Nici măcar nu vor ști niciodată că animalele lor prețioase au dispărut. Vreți să vină vreunul dintre voi?”

Darius a fost cu greu surprins; Raj fusese întotdeauna îndrăznețul grupului, neînfricat, mândru, lăudăros și primul care îi incita pe alții. Darius le admira toate calitățile, cu excepția faptului că Raj era și el nesăbuit și îi lipsea judecată.

Dar Darius împărtășea neliniștea lui și cu greu l-a putut învinovăți. Într-adevăr, la cuvintele lui Raj, în Darius a răsărit o dorință aprigă de a merge, de a se elibera, de a nu mai fi atât de precaut cum fusese întotdeauna. Și el a vrut să nu mai muncească, a vrut să iasă din acest loc. I-ar plăcea să meargă la o plimbare, să facă o aventură pe acea zertă și să vadă unde l-a dus. Să se distreze pentru o zi din viața lui. Pentru a avea doar un mic gust de libertate.

„Nu există unul dintre voi care are curajul să mi se alăture?” întrebă Raj. Era mai înalt decât ceilalți băieți, mai în vârstă, cu umerii mai largi și a cercetat încet mulțimea, privindu-i pe toți cu dispreț. Toți băieții s-au întors, au clătinat din cap, au privit în jos.

„Nu merită”, a spus un băiat. "Eu am familie. Am o viață.”

„Poate că acest moment este viața ta”, a replicat Raj.

Dar toți băieții au privit în altă parte, fără să scoată un cuvânt.

„Mă voi alătura ție”, se auzi Darius spunând, cu vocea lui profundă, distinctă, puternică dincolo de cei cincisprezece ani, reverberându-i în piept.

Toți băieții din grup s-au întors și s-au uitat la Darius șocați, iar Raj se uită și el la el, vădit surprins. Încet, un zâmbet i-a străbătut fața, împreună cu o privire de admirație. Zâmbetul i s-a lărgit într-unul de răutate.

„Știam că este ceva la tine care mi-a plăcut”, a spus Raj.

*

Darius și Raj călăreau unul lângă altul pe zertas, râzând cu voce tare, în timp ce fiarele galopau pe potecile șerpuitoare ale Pădurii de Aluvie, vântul în părul lui Darius, suflându-i coada de cal, luându-i căldura de pe gât, răcorind ziua fierbinte și făcându-l să se simtă liber pentru prima dată în ultimii ani. Era nesăbuit, știa el, și putea chiar să-l omoare, dar unei părți din el nu-i mai păsa. Cel puțin deocamdată, în acest moment, era liber.

Darius nu se aventurase în Pădurea Aluviană de ani de zile, dar nu o uitase niciodată. O potecă largă de pământ îi tăia centrul, iar deasupra lor un baldachin de copaci se arcuia jos deasupra capului, atât de jos încât uneori trebuiau să se îndepărteze. Pădurea era renumită pentru frunzele sale de un verde deschis, atât de luminoase încât erau aproape translucide, strălucind și sclipeau în soarele de deasupra și aruncau o lumină frumoasă pe potecă. Era o priveliște pe care Darius nu o uitase niciodată și chiar dacă o revăzuse acum i-a tăiat răsuflarea. De asemenea, copacii erau unici, coaja lor aproape translucidă, extinzându-se și contractându-se tot timpul, ca și cum ar fi respirat, iar pădurea avea un sunet unic, un foșnet ușor în timp ce frunzele se legănau, aproape ca un crâng de bambus.

Era un loc magic, simțea Darius, un loc de o adevărată frumusețe în mijlocul acestui peisaj arid. În timp ce alerga, a simțit că sudoarea i se înghesuia mereu pe sprânceană începând să se risipească.

— Nu la fel de repede ca bătrânii tăi, nu? strigă Raj, tachinând, și deodată a preluat conducerea, îndreptându-se la câțiva metri în fața lui Darius.

Darius și-a lovit zerta cu piciorul, ajungându-l din urmă. Apoi Darius a preluat conducerea și a sărit cu îndrăzneală peste un trunchi doborât al unui copac străvechi. Acum era rândul lui să râdă.

Destul de curând, cei doi au revenit să călărească unul lângă altul și, pe măsură ce galopau mai adânc în pădure, Darius nu se simțise niciodată atât de liber, atât de eliberat. Era diferit de el, el care fusese atât de precaut toată viața, care plănuise întotdeauna totul perfect; pentru o dată, s-a lăsat să plece. Pentru o dată, a cedat în nesăbuință, neștiind încotro se îndreptau și fără să-i pese. Atâta timp cât erau afară de sub ochii stăpânilor și atâta timp cât își alegeau propria cale.

— Știi că dacă suntem prinși vom fi biciuiți pentru asta, nu-i așa? strigă Darius.

Raj îi zâmbi înapoi.

„Și ce este viața fără o biciuire bună din când în când?” a sunat el înapoi.

Darius a zâmbit când Raj a galopat în față și a preluat conducerea. Darius a ajuns apoi din urmă și a preluat el însuși conducerea.

„Voi concura cu tine!” strigă Raj.

„Concurează-mă până unde!?” răspunse Darius.

Raj râse. "Cui ii pasa! Nicăieri! Atâta timp cât eu sunt primul!”

Raj a râs și a preluat conducerea, dar apoi Darius l-a ajuns din urmă. Cei doi au concurat, fiecare luând conducerea alternativ, înainte și înapoi, concurând unul cu celălalt, fiecare câștigând avantaj apoi pierzând-o. Stăteau pe șei în timp ce călăreau, purtând zâmbete larg, cu vântul bătând în față. Darius savura senzația umbrei; dacă nu altceva, se simțea atât de bine să fii ferit de soare și se simțea cu zece grade mai răcoare aici, în pădure.

Au făcut o cotitură, iar Darius a zărit, la capătul potecii, un zid de viță de vie roșie atârnând. A delimitat zona interzisă.

Darius a devenit brusc nervos, știind că ajunseseră la limita unde puteau merge. Nimeni nu a traversat viile – acesta era teritoriul Imperiului. Singurii sclavi lăsați afară erau femeile și numai în munca lor. Dacă s-au încrucișat ca bărbați, ar fi uciși pe loc.

"Vine-urile!" Darius îl strigă pe Raj. „Trebuie să ne întoarcem!”

Raj clătină din cap.

„Hai să călărim. Ca băieți. Ca războinici. Ca bărbați, strigă el.

Raj s-a întors către el și a adăugat: „Dacă, desigur, nu ți-e frică.”

Raj nu a așteptat un răspuns, ci a țipat, a lovit fiara cu piciorul și a călărit mai repede, îndreptându-se spre zidul roșu de viță de vie. Darius, cu inima bătându-i cu putere, cu fața înroșită de nedemn, simți că Raj mergea prea departe. Totuși, în același timp, nu se putea întoarce. Nu după ce a fost contestat.

Darius a dat cu piciorul în cal și l-a prins pe Raj, iar Raj a zâmbit văzându-l lângă el.

„Tu crești pe mine”, a spus Raj. „Văd că ești la fel de prost ca mine!”

Amândoi și-au lăsat capetele și, împreună, au străbătut zidul de viță de vie.

În timp ce au izbucnit spre cealaltă parte, Darius sa uitat în jur, șocat. Era prima dată când se afla pe această parte a Pădurii de Aluviuni și aici totul era diferit. Copacii și-au schimbat culoarea, de la verde la roșu, și a văzut că poteca, în depărtare, ducea la o poiană delimitată de un baldachin gros de copaci roșii. S-a uitat în sus și a văzut viță de vie balansând deasupra capului și a văzut animale ciudate legănându-se din ramuri; țipetele lor exotice străpungeau aerul.

Au călărit până au ajuns chiar la marginea Aluvianului și s-au oprit amândoi, respirând greu, cu zertas-ul lor și ei șerpuit, și s-au așezat acolo, unul lângă altul, privind spre poiană.

Darius a văzut în fața lui o duzină de femei din satul său, lucrând fântânile, fiecare pompând vergele lungi de fier, umplând apă pentru găleți. Toate femeile au muncit din greu, cu smerenie, cu capul în jos, cu mâinile crude de la pompare.

La marginea poienii stăteau câțiva soldați ai Imperiului, stând de pază.

„Vezi pe cineva care îți place?” întrebă Raj, cu un zâmbet răutăcios.

Darius clătină din cap, anxietatea lui crescând la vederea gardienilor.

— Nu ar trebui să fim aici, spuse Darius. „Ar trebui să ne întoarcem. Am mers destul de departe. Prea departe. Acesta este mai mult decât un joc acum.”

Raj s-a uitat afară, cuprinzând toate fetele, fără să se descurajeze.

„Îmi place cel cu părul lung. In spate. Purtând rochia albă.”

Darius se uită peste femei, realizând că Raj nu avea de gând să-l asculte. Nu avea chef de asta. Și ceea ce îl deranja și mai mult era că era timid în preajma fetelor. Și acesta nu era locul sau momentul.

Dar când Darius le-a privit, în ciuda lui, a fost o fată care l-a nituit. Tocmai se întoarse de la fântână și, în timp ce făcea, el îi zări chipul și inima i se opri. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Era înaltă, bine făcută, părea să fie cam de vârsta lui, cu păr scurt, negru, piele de migdale și ochi galben deschis. Trăsăturile ei nu erau atât de delicate, cu maxilarul și bărbia puternice, umerii largi și corpul îndesat, dar era ceva la ea - forma ochilor, curba șoldurilor, felul în care era atât de înaltă, atât de mândră. — o anumită demnitate pentru ea — care l-a hipnotizat complet pe Darius.

"Cine este?" îi șopti Darius lui Raj. „Fata aceea de acolo. Cu rochia galbenă."

„ *Ea?* întrebă Raj cu dispreț. „De ce te mulțumești cu ea? Nu este la fel de drăguță ca ceilalți."

Darius se înroși, stânjenit.

„Ea este pentru mine", a spus el indignat.

Raj a ridicat din umeri.

„Cred că o cheamă Loti. Părinții mei fac schimb de bunuri cu ai ei. Ea locuiește în partea îndepărtată a satului, în spatele movilelor din peșteră. Ea vine rar în oraș. Ea provine dintr-o familie de războinici. Cu voință puternică. Nu este o fată ușor de îmblânzit. De ce nu alegi pe cineva mai ușor, mai drăguț?"

Dintr-o dată, o zertă a intrat în luminiș din partea opusă și toate fetele au oprit din ce făceau. Darius s-a uitat peste el și a văzut un ofițer al Imperiului, purtând o uniformă diferită de ceilalți, călare înăuntru și oprindu-se în poiană. El a cercetat încet toate femeile și toate s-au uitat înapoi la el cu frică. Toți în afară de Loti, care a rămas mândră, inexpresivă.

Ofițerul a respirat greu și s-a uitat în jur de parcă ar fi căutat o gustare, ceva care să-i satisfacă poftele. Ochii lui rătăcitori s-au oprit în cele din urmă asupra lui Loti.

Loti, punând în echilibru două găleți cu apă peste umăr, și-a abătut privirea, privind în altă parte, sperând clar că el nu se așează asupra ei.

Dar ofițerul a rânjit rău, arătându-și colții galbeni, ochii roșii sclipind în timp ce descăleca și, cu pintenii zbârnâind, praful urcându-se sub el, s-a îndreptat direct spre Loti.

El s-a uitat la ea, iar ea s-a uitat înapoi la el, sfidătoare.

„Ce, fără zâmbet pentru mine?" el a intrebat. „Voi, sclavii, nu ați învățat să le faceți pe plac stăpânilor voștri când vi se adresează?"

Loti se strâmbă.

„Nu sunt sclavul tău”, a răspuns ea, „și tu nu ești stăpânul meu. Ești un păgân. Nu contează câți sclavi prinzi sub tine – nu va schimba niciodată ceea ce ești.”

Ofițerul se uită înapoi la ea, cu gura căscată, șocat. În mod clar, nu i se mai vorbise niciodată în acest fel. Darius era și el șocat și uimit de curajul ei.

Ofițerul a întins mâna înapoi și a dat-o peste față, iar sunetul a spulberat tăcerea în timp ce a sfâșiat luminișul. Loti strigă și se împiedică pe spate.

În timp ce Darius privea, a avut o reacție involuntară; nu se putea abține. Ceva s-a schimbat în interiorul lui, iar el s-a aruncat brusc înainte, pentru a-l opri pe ofițer.

Darius simți o mână puternică pe piept și se uită spre Raj să-l caute lângă el, ținându-l pe spate, părând nervos și serios pentru prima dată în acea zi.

„Nu o face”, a spus el. "Ma auzi? Ne vei ucide. Noi toti. Fata, de asemenea.”

A strâns puternic cămașa lui Darius, iar mușchii lui Darius s-au încordat în strânsoarea lui, iar Darius a rămas acolo, fără tragere de inimă, înainte de a ceda. Darius s-a hotărât să aștepte și să privească, dornic să vadă ce s-a întâmplat mai departe înainte de a lua orice măsură.

Ofițerul s-a întors și a mers către zerta lui, iar Darius s-a relaxat, presupunând că era pe cale să o urce și să plece. Dar, în schimb, se întinse la şa şi scoase un pumnal lung, strălucitor, cu un mâner de aramă, şi îl ridică strălucind în soare, zâmbindu-i cu cruzime lui Loti, în timp ce el începea să se întoarcă spre ea.

„Acum vei învăța ce înseamnă să fii sclav”, a spus el.

Ochii lui Loti s-au mărit în semn de sfidare în timp ce scăpa gălețile cu apă de pe umăr și se îndreptă spre el. Spre meritul ei, ea nu s-a dat înapoi, ci a continuat să-l privească sfidător. Cine era fata asta, se întreba Darius? Cum a putut ea să aibă un spirit atât de puternic?

„Poți să mă omori”, a spus Loti, „dar nu-mi vei revendica niciodată sufletul. Frații mei și toate sufletele strămoșilor mei mă vor răzbuna.”

Ofițerul se strâmbă și, ridicând pumnalul, se repezi spre ea.

Darius trebuia să acționeze; știa că nu mai poate aștepta o clipă. Îl scutură de strânsoarea lui Raj și, în timp ce făcea, începu să simtă o putere

înăuntrul lui, o putere pe care o simțise de câteva ori în viața lui. Era ca o căldură, ca o senzație de înțepătură, care l-a cuprins, urcându-i încet pe piele. Nu înțelegea ce era, dar chiar acum, nu și-a dorit. Dorea doar să o îmbrățișeze, să o mânuiască.

Darius a examinat luminișul și, în timp ce o făcea, lumea încetini; era capabil să vadă fiecare fir de iarbă, să audă fiecare sunet, fiecare ciripit al fiecărei insecte; se simțea aproape ca și cum ar fi în stare să încetinească timpul. A intrat într-o dimensiune ciudată, unde nu era cu adevărat aici, prins într-un gol din țesătura universului.

Ochii lui s-au concentrat asupra unui mic scorpion roșu pe care nu-l văzuse până acum și, folosind puterea din el, Darius arătă cu degetul spre el. În timp ce a făcut-o, scorpionul s-a ridicat brusc din iarbă și a zburat peste poiană. S-a așezat pe vițelul ofițerului. Nu era un scorpion letal, dar ar fi suficient să-l rănească grav – și să-l incapaciteze pentru o vreme.

Ofițerul, aflat la doar câțiva pași de Loti, a țipat brusc și a căzut în genunchi, strângându-și spatele gambei.

"Ajutor!" țipă el, cu vocea trosnind.

Gărzile Imperiului au alergat repede spre el, apucându-l de brațe, încercând să-l tragă în picioare.

"Piciorul meu!" a țipat el.

Unul dintre gardieni s-a întins cu pumnalul și i-a tăiat scorpionul de pe picior, iar țipetele ofițerului au umplut luminișul.

„Dă-mă înapoi!” el a țipat. "Acum!"

L-au urcat repede pe zerta lui, iar zerta lui a decolat, alergând prin poiană și dispărând înapoi în pădure.

Darius se uită repede în jur, întrebându-se dacă Raj bănuia ceva, iar Raj îl privi cu o privire diferită, o privire sumbră, poate o privire de suspiciune sau de uimire. Dar nu spuse nimic, iar Darius nu știa ce văzuse, dacă ceva.

Raj s-a întors să plece, iar când Darius s-a întors să i se alăture, a observat, de la periferia ochiului său, o persoană care se uita înapoi la el cu o privire inconfundabilă de uimire: s-a întors și ochii i s-au fixat în ochii lui Loti. Ea îl văzuse. Ea știa ce a făcut. Ea îi cunoștea secretul.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Alistair stătea lângă peretele camerei lui Erec, întinzându-și gâtul spre fereastră, alături de mama lui Erec, și se uită speriată pe fereastră. Putea vedea sute de torțe, o mulțime furioasă de locuitori ai Insulelor Sudice grăbindu-se noaptea, cântând, toți făcându-și drum într-o procesiune spre casa bolnavilor. Erau conduși de Bowyer, iar ea știa că veneau corect pentru ea.

„Diavolul fata a scăpat!” unul dintre ei a strigat: „Dar o vom sfărâma cu propriile noastre mâini!”

„Pentru uciderea lui Erec!” a strigat altul.

Mulțimea a scandat și a răcnit în timp ce mărșăluiau în procesiune chiar pentru ea.

Mama lui Erec se întoarse spre ea, cu fața gravă.

„Ascultă-mă”, a spus ea urgent, strângându-și încheietura mâinii, „stai lângă mine și fă ce-ți spun. Vei fi bine. Ai incredere in mine?"

Alistair se uită la ea, cu ochii plini de lacrimi, și dădu înapoi. S-a uitat peste umăr și l-a văzut pe Erec adormit adânc și cel puțin s-a liniștit în asta.

„Va putea el să ne ajute?” întrebă mama lui.

Alistair clătină din cap cu tristețe.

„Vraja de vindecare pe care i-am aruncat-o durează mult până își face efectul. Va dormi. Poate zile întregi. Suntem pe cont propriu.”

Mama lui a adus vestea cu hotărârea unei femei care le-a văzut pe toate și ea și-a luat mâna, a condus-o prin cameră, a deschis ușa camerei lui Erec și a închis-o ferm în urma lor.

Au mărșăluit pe coridoarele de piatră ale casei bolnavilor, până la ușile principale cu gratii, ușile înalte de lemn care deja se năvăleau când gloata se trântea de ei.

„Lasă-ne să intrăm!” a strigat cineva din mulțime. „Sau o vom doborî!”

Cei doi paznici care stăteau înaintea lui s-au întors și s-au uitat la mama lui Erec, nedumeriți, clar neștiind ce să facă.

"Regina mea?" a întrebat unul. „Ce porunci?”

Mama lui Erec stătea mândră, fără teamă, cu chipul neînfricat de regină, iar Alistair putea să vadă în acel moment de unde a luat-o Erec.

„Deschide acele uși”, a poruncit ea, cu vocea ei întunecată și dură. „Nu ne ascundem de nimeni.”

"Stai deoparte!" a strigat un gardian, iar apoi a scos barele de fier de pe uși și le-a deschis larg.

Mișcarea a surprins în mod clar mulțimea; uluiți, prinși cu garda jos, în loc să se grăbească înainte, stăteau acolo în timp ce ușile se deschideau larg, uitându-se înapoi la regina și la Alistair.

„Fata diavolului!” strigă unul. „Iată-o, înapoi să-l facă rău lui Erec din nou! Omoar-o!"

Mulțimea a aplaudat și a început să apese, iar mama lui Erec a făcut un pas înainte și a întins o palmă.

„Nu să faci nimic de genul!” bubuia ea, cu vocea poruncitoare a unei regine, a unei femei obișnuite să fie ascultată.

Mulțimea s-a oprit în loc și s-a uitat la ea, în mod clar o femeie pe care o respectau. Ieșind în față și cu fața ei era Bowyer, care îi conducea.

"Ce vrei sa spui cu asta?" el a cerut. „O vei proteja? Femeia care a încercat să-ți ucidă propriul fiu?”

„Fiul meu nu este ucis”, a răspuns ea. „El se vindecă. Mulțumim lui Alistair.”

Mulțimea a bolborosit, sceptică.

„De ce l-ar vindeca după ce a încercat să-l omoare?” strigă unul.

„Nu cred că se vindecă. El este mort! Ea doar încearcă să o protejeze pe fată!” a strigat altul.

„El se vindecă și este foarte viu!” a insistat mama lui Erec. „Să nu pui mâna pe această fată. Ea nu a încercat să-l ucidă. Nu era ea.” Mama lui Erec se întoarse către Bowyer și arătă cu degetul. „A fost *el* !” a bubuit ea.

Mulțimea a icnit de șoc, în timp ce toate privirile se întoarseră spre Bowyer. Dar și-a fixat încruntarea pe Alistair.

„Tot o minciună!” strigă el înapoi.

„Alistair, fă un pas înainte”, a spus fosta regină.

Mulțimea s-a liniștit, acum nesigur, în timp ce Alistair a pășit în față cu umilință.

— Spune-le, spuse ea.

— Este adevărat, spuse Alistair. „Bowyer a încercat să-l ucidă. Am asistat la asta cu ochii mei.”

Mulțimea a gâfâit și a mormăit, legănându-se de nehotărâre.

„Este ușor să-i acuzi pe alții după ce ai fost prins cu arma crimei!” strigă Bowyer.

Mulțimea izbucni într-un murmur agitat, șovăind.

„Nu vă cer tuturor să o credeți!” strigă mama lui Erec. „Îi cer doar să aibă șansa de a-și afirma dreptul la adevăr.”

Ea a dat din cap, iar Alistair a făcut un pas înainte și a spus:

„Te provoc, Bowyer, să bei din izvorul adevărului!”

Mulțimea a gâfâit din nou, șocată de această întorsătură, iar apoi s-au liniștit, oarecum mulțumiți, în timp ce toate privirile s-au întors și s-au fixat pe Bowyer.

Bowyer se îmbujora, furios.

„Nu trebuie să-i accept provocarea!” strigă el. „Nu trebuie să accept o provocare din partea nimănui! Sunt Rege acum și cer ca ea să fie executată!”

„Tu *nu* ești rege!” Mama lui Erec a strigat înapoi. „Nu cât timp fiul meu este în viață! Și niciun om din împărăția noastră, niciun om cinstit, nu poate respinge provocarea de a bea din piatră. Este o tradiție chiar și a regilor, a tatălui meu și a tatălui său înaintea lui. Știți asta la fel de bine ca noi. Acceptă provocarea fetei, dacă nu ai nimic de ascuns. Sau respinge-l și fii închis pentru tentativa de omor a fiului meu!”

Mulțimea a aplaudat în semn de aprobare în timp ce s-au întors cu toții către Bowyer. Stătea acolo, zvârcolindu-se, clar pe loc, iar Alistair putea să vadă furtuna de emoții din el. Își dădea seama că el dorea mai mult decât orice să-și scoată sabia și să o omoare. Dar nu putea. Nu cu toți acești ochi pe el.

Încet, Bowyer își slăbi strânsoarea sabiei și oftă furios.

„Accept provocarea!” el a țipat.

Mulțimea a aplaudat, iar Bowyer s-a întors și a năvălit prin mulțime în timp ce aceasta se despărțea pentru el.

Alistair se uită la mama lui Erec, iar ea dădu înapoi solemn din cap.

„Este timpul să dezvăluim adevărul.”

*

Alistair, după ce a urcat nivel după nivel de trepte, mișcându-se odată cu mulțimea, a ajuns în cele din urmă pe cel mai înalt platou de pe insulă și a intrat în mica piață pentru a vedea în fața ei o fântână străveche de piatră. Fântâna era imensă, făcută din marmură albă strălucitoare, striată de negru și galben, și nu semăna cu nimic din ce văzuse Alistair vreodată. Pe ea era o garguilă mare, iar prin gura ei deschisă se prelingea apă strălucitoare, roșie. Apa a fost prinsă într-un bazin de dedesubt și a circulat înapoi în fântână.

Mulțimea a tăcut la sosirea ei și s-a despărțit încet pentru ea, făcându-i un spațiu pentru a se apropia. În tăcerea încordată care a urmat, nu se auzea decât gâlgâitul blând al fântânii.

Mama lui Erec, stând lângă ea, dădu din cap spre ea liniştitor, iar Alistair se despărţi de mulţime şi se îndreptă singur spre fântână. Sute de locuitori ai Insulei de Sud stăteau în jurul ei, eliberând un spațiu și, în timp ce făceau, o altă persoană a păși în față: Bowyer.

Alistair și Bowyer, stând unul lângă altul lângă fântână, s-au întors și s-au îndreptat spre mulțime. Piața era luminată de sute de torțe, iar în depărtare, la orizont, Alistair putea vedea zorii răsărind încet, cerul sudic luminându-se, devenind o nuanță palidă de violet.

În timp ce stătea acolo, așteptând, cu Bowyer încruntat la ea, din mulțime a apărut un bătrân, purtând o mantie galbenă ceremonială, cu o față trasă și gravă. Întinse înaintea lui, în ambele mâini, un castron mic, galben de marmură.

Fața lui era sumbră și se uită la Alistair și la Bowyer cu o expresie gravă.

„Acestea sunt apele adevărului”, a bubuit el, cu vocea veche, mulțimea tăcută atârnând de fiecare cuvânt. „Oricine spune adevărul nu poate fi afectat de ei. Dar un mincinos care bea va suferi o moarte imediată și dureroasă.”

Bătrânul se întoarse și îl studie pe Alistair cu severitate.

„Alistair, ești acuzat de tentativă de ucidere a viitorului tău soț. Tu pretinzi nevinovăția. Acum este timpul tău să dovedești asta. Vei lua acest vas și vei bea din ape. Dacă ai făcut ceea ce ești acuzat că ai făcut, vei muri aici pe loc. Ai vreo ultimă vorbă?” întrebă el în timp ce îi ținea castronul lui Alistair.

Alistair se uită înapoi la el mândru.

„Nu vor fi ultimele mele cuvinte”, a spus ea, „pentru că nu am nimic de ascuns”.

Mulțimea privea, absorbită, cum Alistair luă castronul și se aplecă peste fântână. Zgomotul apei care prelingea i-a umplut urechile, ea întinse mâna, așeză vasul dedesubt și prinse o parte din lichidul roșu. Ea ținea bolul mic cu ambele mâini, umplut cu apă roșie, apoi îl duse la gură.

Alistair a gustat tentativ, apoi a băut până a terminat întregul castron.

Când a terminat, a întors vasul cu susul în jos și l-a întins pentru ca toți să-l vadă.

Alistair stătea acolo, simțindu-se complet bine, iar mulțimea icni, vădit șocată.

Alistair se întoarse apoi și îi întinse castronul lui Bowyer.

Bowyer stătea acolo, încruntat la ea, și se uită la castron. Îl putea vedea încercând să-și ascundă frica în timp ce se uita la ea. Au trecut câteva momente tensionate, tensiunea din aer suficient de groasă încât să o taie cu un cuțit.

„Ia castronul!” a strigat un membru al mulțimii.

„Ia castronul, ia castronul!” se auzi un cor de strigăte, din ce în ce mai furios, în timp ce Bowyer stătea acolo, nervos, mișcat.

Mulțimea, furioasă, s-a întors asupra lui, țipându-l și ciugulindu-l, de parcă și-ar fi dat seama în sfârșit că Alistair avusese dreptate.

În cele din urmă, Bowyer întinse mâna — dar în loc să ia castronul, îl izbi din mâinile lui Alistair.

Mulțimea a icnit când bolul sacru de marmură a căzut la pământ și s-a spulberat în bucăți.

„Nu am nevoie de ritualurile tale stupide!” strigă Bowyer. „Această fântână este un mit! Eu sunt Regele și nimeni altcineva. Sunt cel mai mare luptător dintre voi – dacă există cineva suficient de bun să mă provoace, faceți un pas înainte!”

Mulțimea privea, șocată de evoluția evenimentelor, nesigură ce să facă.

Bowyer strigă de furie, și-a scos sabia și deodată o atacă pe Alistair, ridicând-o ca să o coboare la pieptul ei.

Mulțimea, acum indignată, a intrat în acțiune și a încărcat să-l oprească.

Alistair stătea acolo fără teamă și simți o căldură uriașă crescând în ea. Ea închise ochii și, în timp ce făcea, îi simți sabia, simți că veni spre ea. Și-a folosit puterea, adânc în interior, pentru a schimba direcția sabiei.

Alistair deschise ochii și văzu sabia oprită în aer; Bowyer stătea acolo, mârâind și gemând, încercând să-l cufunde cu toată puterea. Mâna i-a tremurat din cauza efortului, până când în cele din urmă sabia i-a căzut din mâini, aterizând pe piața de piatră cu un zgomot mare.

Bowyer ridică privirea spre Alistair și, pentru prima dată, își dădu dovadă de teamă.

„Femeie diavol!” el a strigat.

Bowyer s-a întors și a alergat peste piață în timp ce mulțimea îl urmărea. El și-a urcat pe cal, alături de o duzină de membri ai tribului său și a pornit direct pe coasta muntelui.

"Sunt rege! Și nimeni nu mă va opri!”

În timp ce el și oamenii lui au decolat, mulțimea s-a adunat în jurul lui Alistair, în mod clar scuzându-se și îngrijorată de bunăstarea ei. Mama lui Erec a venit lângă ea, extaziată, și și-a trecut un braț în jurul umărului. Amândoi stăteau acolo și priveau împreună spre zori.

„Se apropie un război civil”, a spus mama lui.

Alistair se uită la orizont și a simțit că era adevărat. Simțea că, într-un fel, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel pe Insulele de Sud.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Thor a vâslit în barca mică, așezat lângă tovarășii săi, Reece, Elden, O'Connor, Conven, Indra și Matus, încântați să se reunească cu grupul familiar, cu frații săi din Legiunea și încântat să i se alăture și Matus. Pe măsură ce vântul se stingea, se ridicaseră la vâsle și, în timp ce vâsleau, cu toții așezându-se într-un ritm blând, barca se legăna ușor pe valurile care lepădau calm. Vâslitul fusese terapeutic pentru Thor, care s-a trezit pierzându-se în sunetul monoton al vâslei întâlnite cu apa, aplecându-se înapoi și înainte, simțindu-și mușchii ardând în timp ce trăgea de vâslă.

Thor s-a trezit pierdut în amintiri; și-a amintit ultima sa bătălie, împotriva lui Romulus și a dragonilor, și s-a trezit gândindu-se la Mycoples și Ralibar, la tot ce lăsase în urmă. Avea impresia că pierduse atât de multe și se simțea rău, de parcă i-ar fi dezamăgit. Thor s-a gândit la Inel, distrus în absența lui, și s-a gândit cum, dacă ar fi rămas, poate că i-ar fi putut salva pe toți de invazie, ar fi putut salva Inelul. Poate ar fi putut să-l salveze pe Guwayne. Și-ar fi dorit să fi putut face mai mult și mai devreme și se întreba de ce soarta trebuia să ia întorsăturile pe care le avea. Thor a simțit că vinovăția îl apasă foarte mult.

Thor se uită la orizont, așa cum făcuse de când plecaseră, căutând orice semn al lui Guwayne. S-a uitat în apă, dar nu a văzut nici urmă de el; fuseseră prea multe alarme false, mintea lui păcălindu-l iar și iar. Unde ar putea fi?

Thor s-a învinuit, desigur. Dacă ar fi fost doar aici, poate că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată; dar, din nou, cine știe dacă ar fi fost capabil să oprească întregul cuib de dragoni al lui Romulus. Și dacă nu ar fi mers să-și caute mama, poate că nu ar fi avut niciodată puterea de care avea nevoie pentru a lupta cu toți acești dragoni și cu Imperiul.

Au vâslit ore în șir, fără nici un vânt, îndreptându-se într-o direcție generală nordică, rostogolindu-se în sus și în jos în valurile blânde ale oceanului, ceață rostogolindu-se și ieșind, soarele intrând și ieșind din nori.

În cele din urmă, ceilalți au lăsat vâslele jos și au luat o pauză, iar Thor li s-a alăturat, ștergându-și transpirația de pe fundul sprâncenei.

— Oricum, unde vâslim? O'Connor a luat cuvântul în cele din urmă, rupând tăcerea, rostind întrebarea care era în mintea lor. „Ca să fim sinceri cu noi înșine, nu știm încotro mergem."

O tăcere grea s-a lăsat peste ei, căci nimeni nu a fost în stare să nu fie de acord; Și Thor avea aceleași gânduri, dar încerca să le suprime. O parte din el a fost un optimist, a simțit că Guwayne va apărea dacă ar vâsla suficient de tare.

„Trebuie să ne îndreptăm într- *o* direcție", a replicat Reece. „Și Gwen a spus că valul l-a dus în nord".

„Această val s-ar fi putut schimba în orice moment", a replicat Elden.

Stăteau cu toții acolo, gândindu-se.

„Ei bine", a adăugat Indra, „Regina a încercat să caute ea însăși în nord și nu l-a putut găsi. Din câte știu eu, nu există insule sau niciun pământ atât de departe la nord."

„Nimeni nu știe cu adevărat asta", a spus Matus. „Totul este neexplorat."

Thor a spus: „Cel puțin ne îndreptăm într-o direcție", a spus el. „Cel puțin căutăm. Fie că mergem într-un sens, fie că mergem în altul, parcurgem teren."

„Cu toate acestea, barca noastră mică din această mare vastă ar putea să-i fie ușor dor de băiat", a spus Indra.

„Aveți sugestii mai bune?" întrebă Matus.

Toți au tăcut. Desigur, nimeni nu avea idee. Thor a început să se întrebe dacă toți aveau credință, dacă toți simțeau, în adâncul sufletului, că găsirea lui Guwayne era o sarcină zadarnică și dacă toți veniseră doar să-l umoreze.

„Aceasta poate fi într-adevăr o sarcină zadarnică", a spus Thor, „dar asta nu înseamnă că nu merită luată. Totuși, îmi pare rău că vă iau pe toți de pe nave."

Reece îşi strânse o mână pe umăr.

„Thorgrin, am merge cu toții până la marginile pământului pentru tine – și pentru fiul tău. Fără nici măcar nicio speranță de a-l găsi."

Ceilalți încuviințară din cap, iar Thor putu să vadă în ochii lor că era adevărat. Și știa că va face același lucru pentru oricare dintre ei.

Thor auzi un zgomot de zgomot și se aplecă peste marginea bărcii și a fost surprins să vadă, înotând lângă barcă, creaturi ciudate pe care nu le mai văzuse până acum. Erau creaturi galbene luminiscente, ca niște broaște, și păreau să sar sub apă. O școală din ei a luminat marea de dedesubt.

„Mi-e foame”, a spus Elden. „Poate putem prinde unul.”

Se aplecă înainte, dar Matus îl apucă de mână. Elden se uită la el.

— Sunt otrăvitori, spuse Matus. „Se adună și în apropierea Insulelor Superioare. Atinge unul și vei fi mort într-o clipă.”

Elden s-a uitat la el cu mare respect și recunoștință și și-a retras mâna încet, umilit.

Reece oftă în timp ce se uita la apă, iar Thor îl studie, îngrijorat. Thor putea vedea că ochii lui erau plictisiți, lipsiți de bucurie; își putea da seama că Reece, în timp ce era plecat, suferise și nu era aceeași persoană tânără pe care o cunoscuse înainte de a pleca. Thor și-a amintit povestea pe care i-a spus-o Gwen despre Selese și a simțit compasiune pentru Reece. Thor s-a gândit la nunta dublă pe care aproape o făcuseră, înapoi în inelul bogat și înfloritor, și și-a dat seama cât de multe se schimbaseră.

„Ai trecut prin multe”, i-a spus Thor.

„La fel și tu”, a răspuns Reece.

„Îmi pare rău pentru pierderea ta”, a adăugat Thor. „Selese a fost o femeie bună.”

Reece dădu din cap, recunoscător.

— Și tu ai pierdut pe cineva, spuse Reece. „Dar îl vom găsi – dacă este ultimul lucru pe care îl facem.”

Conven, făcând o pauză, a venit și s-a așezat lângă Thor și l-a strâns de umăr. Thor se întoarse și îl văzu pe Conven privindu-l cu respect.

— M-ai salvat înapoi în Ring, spuse Conven, în închisoarea aceea. Toți ceilalți renunțaseră la mine. Eu nu uit. Am spus că îți sunt dator și am vorbit serios. Acum este rândul meu să fiu alături de tine. Îți voi găsi fiul, sau voi muri încercând.”

Thor strânse de brațul lui Conven și văzu privirea slăbită din chipul lui, o expresie de suferință, și își dădu seama că doliu pentru că geamănul său încă nu îl părăsise. Thor și-a dat seama că el, Reece și Conven fuseseră cu toții la limita tragediei și înapoi, toți trei modelați de suferință, toți trei nu aceiași băieți care începuseră în Legiune. Acum toți erau mai bătrâni, mai întăriți. Părea că unul câte unul, membrii Legiunii erau testați, modelați prin suferință, fiecare în felul său. Thor nu putea decât să se întrebe ce va

rezerva viitorul pentru Elden, O'Connor sau Indra; spera că nu conţine nimic sumbru.

Și apoi a fost Matus, noua lor completare. Thor se întoarse spre el și dădu din cap.

„Îți sunt recunoscător că ni ești alături”, a spus el.

Matus a venit și li sa alăturat.

„Este cel puțin ce pot face”, a răspuns el. „Întotdeauna mi-am dorit să mă alătur Legiunii, dar din locul meu de pe Insulele Superioare nu mi sa permis niciodată să intru pe continent. Întotdeauna mi-am dorit să am șansa de a mă dovedi pe continent și să pornesc într-o căutare cu voi toți este ceva la care am visat mereu.”

— Acum ar trebui să-l ai, spuse Thor. „Deși ar putea fi căutarea noastră vede puțini adversari. Mă tem că marea și foamea ar putea fi cei mai mari dușmani în fața noastră.”

Thor s-a gândit la proviziile lor slabe și știa că în doar câteva zile se vor epuiza. Știa că trebuie să găsească pământ. A căutat orizontul și a încercat să nu se gândească la ce ar fi urmat de ei dacă nu o făceau.

Înainte de a putea termina gândul, deodată, Thor simți o adiere pe față. La început a fost un vânt blând. Când a ajuns, din anumite motive, s-a gândit la mama lui. Simțea că ea era cu el, avea grijă de el. Briza a devenit din ce în ce mai puternică, iar pânza lor singuratică a început să bată, iar Thor și ceilalți au ridicat privirea cu recunoștință.

L-au ridicat repede și barca lor a început să se miște din nou.

„Vântul ne duce spre est, nu spre nord”, a observat Reece. „Ajustați pânzele”.

Thor a simțit un bâzâit brusc pe încheietura mâinii lui și a privit în jos și a văzut brățara lui strălucind, diamantul negru din centrul ei strălucitor. S-a făcut deodată cald și a avut o senzație puternică că vântul îi duce în direcția corectă.

„Lăsați pânzele așa cum sunt!” porunci Thor, în timp ce ceilalți se întorceau și îl priveau cu mirare. „Vântul ne duce exact acolo unde trebuie să mergem.”

Barca a început să câștige viteză, legănându-se în valuri, iar Thor se uită la orizont.

În timp ce treceau val după val, Thor a văzut în sfârșit ceva, o urmă a ceva la orizont. Un contur. La început a crezut că este o altă apariție; dar apoi inima i-a sărit o bătaie când și-a dat seama că era real.

"Teren!" O'Connor i-a strigat pe toți.

A confirmat ceea ce Thor știa deja, ceea ce simțise din briză, din brățară. Pământul era înaintea lor. Și Guwayne era în acea direcție.

*

Thor stătea la prova bărcii, privind cu mirare în timp ce se apropiau de mica insulă cu viteză maximă. Insula stătea singură în această mare vastă, cu diametrul de aproape o milă, înconjurată de nisipuri albe strălucitoare și valuri care lepădeau ușor. Thor se uită în jungla ei deasă, căutând orice semn ale fiului său.

A fost o aterizare lină, în timp ce valul i-a urcat chiar pe nisip, iar Thor și ceilalți au debarcat așa cum a făcut-o, apucând barca mică și târând-o ferm pe mal.

Thor, încântat, îşi coborî privirea la brăţară; dar a încetat brusc să mai strălucească și inima i-a căzut când a simțit că Guwayne nu era în acest loc.

„Nu văd niciun semn că barca lui Guwayne a aterizat aici”, a spus O'Connor. „Am înconjurat întreaga insulă dinspre mare și nu a fost nimic – nici barcă, nici moloz, nici amprente, nimic.”

Thor a clătinat din cap în timp ce a spus încet: „Fiul meu nu este aici”.

"De unde știți?" întrebă Reece.

„Știu doar”, a răspuns Thor.

Toți oftau dezamăgiți în timp ce stăteau acolo, cu mâinile pe șolduri, uitându-se în jungla deasă din fața lor.

— Ei bine, suntem aici, spuse Matus. „Ar putea la fel de bine să arate. Ca să nu mai vorbim că avem nevoie de mâncare și apă.”

Toți și-au făcut drum pe insulă, nisipurile ei albe făcând în curând loc unei jungle dese. În timp ce mergeau, totul era ciudat de liniște aici, cu excepția suflarii vântului de pe mare, a foșnetului copacilor. În timp ce Thor se opri să le examineze, văzu că erau toți înalți și subțiri, toți aplecați, cu trunchiuri portocalii, frunze largi de portocaliu și fructe mari și rotunde în vârf, legănându-se în vânt.

„Fructe de apă!” strigă Elden încântat.

A apucat unul dintre copaci și l-a scuturat, din ce în ce mai tare, făcându-l să se legăne, până când, în cele din urmă, unul dintre ei a căzut, aterizând în nisip lângă el cu o pocnitură.

Toți s-au adunat în jur. Era mare ca un pepene verde, cu pielea verde și neclară, iar Elden făcu un pas înainte, își scoase pumnalul și îl înjunghie. A făcut o gaură, făcând-o treptat mai mare, până când a fost suficient de mare pentru a bea.

Elden o duse la gură cu ambele mâini și apa limpede începu să se prelingă în timp ce bea și bea.

În cele din urmă l-a pus jos și a oftat de satisfacție; le-a întins celorlalţi.

„Apa este pură aici și dulce”, a spus el. "Este delicios."

L-au dat în jur și fiecare dintre ei a băut și în curând s-a terminat. Toți ridicau privirea către ceilalți copaci, plini de fructe, toată insulă legănându-se cu ei.

„Ar trebui să ne aprovizionăm cu ele înainte de a pleca”, a spus Thor. „Ne putem umple barca.”

— Nu uita carnea, spuse Matus.

A făcut un pas înainte, a îngenuncheat și a zdrobit fructele cu patul pumnalului, dezvăluind înăuntru o carne albă moale. S-a întins în jos și a folosit vârful pumnalului pentru a-l scoate, l-a ridicat la buze și a mușcat. A mestecat cu satisfacție.

Thor a luat o bucată cu ceilalți și, în timp ce mesteca fructele dulci și mestecate, s-a simțit întinerit.

Fiecare s-a întors și, fără un cuvânt, s-au întins, fiecare apucând un copac și scuturându-l; un copac era încăpățânat, iar Thor a urcat în vârf și a doborât fructul cu pumnul.

Toți s-au apucat să strângă fructele și, în timp ce s-au întors pentru a merge împreună înapoi la barcă, s-a auzit un foșnet brusc în spatele lor și s-au oprit cu toții în loc ca unul, s-au uitat unul la altul și s-au uitat înapoi. S-au uitat în frunzișul gros, întrebându-se.

„Ai auzit ceva?” întrebă Matus.

Nimeni nu a spus un cuvânt, în timp ce toți stăteau acolo, înghețați, privind.

Foșnetul a venit din nou.

Un tufiș se legănă și Thor se întrebă ce ar putea fi; nu auzise niciun zgomot de animale pe mica insulă, nici urme de viață umană — și nu credea că această insulă mică era suficient de mare pentru a susține ceva. A fost doar vântul?

Foșnetul a venit din nou și de data aceasta părul lui Thor s-a răsucit. Nu se putea înșela: ceva era acolo.

Ca unul, toți și-au lăsat încet fructele, s-au întors, și-au scos săbiile și s-au înfruntat cu peretele de frunziș.

„Cred că ceva ne urmărește”, remarcă Elden.

— Atunci, să nu-l facem să aştepte, spuse Conven, iar apoi brusc, fără să aştepte, sprinte imprudent în pădure. Thor clătină din cap în timp ce făcea, realizând că Conven era la fel de sinucigaș ca întotdeauna.

S-a auzit un strigăt, urmat de strigătul lui Conven, și toți l-au urmărit, pe călcâie.

Thor și ceilalți au izbucnit într-o poiană mică și, în timp ce făcea, s-a oprit scurt, șocat de ceea ce a văzut.

A fost ca ceva dintr-un coșmar. Era un păianjen uriaș, grotesc de mare, de cinci ori mai înalt decât Thor, cu opt picioare păroase și groase, lungi de cincizeci de picioare. Thor a fost îngrozit să vadă că unul dintre ei era înfășurat în jurul lui Conven, ridicându-l, examinându-l și strângându-l în timp ce își deschidea fălcile uriașe și îl ridica spre el.

O'Connor a făcut un pas înainte cu îndrăzneală și a tras trei săgeți în ochii gigantici, violet, ai păianjenului. Unul a fost o lovitură directă, iar creatura a țipat și l-a lăsat pe Conven; a căzut prin aer și a aterizat pe podeaua moale a pădurii.

Păianjenul, înfuriat, se întinse în jos și îl trânti pe O'Connor înainte ca acesta să poată reacționa; țipă O'Connor, cu o tăietură în braț de la ghearele ascuțite ca brici ale păianjenului. O'Connor se lăsă în genunchi, strângându-l de braț în timp ce curgea sânge și, în timp ce făcea, păianjenul se aplecă să-l mănânce.

Elden s-a repezit înainte, și-a ridicat toporul și a tăiat capătul piciorului păianjenului chiar înainte ca acesta să-l apuce pe Conven. Păianjenul a țipat, țâșnind un puroi verde și s-a rotit cu unul dintre celelalte picioare și l-a înfășurat în jurul lui Elden. Elden strigă în timp ce îl strângea, strângându-i brațele, și-l ridică până la gură.

Thor s-a repezit înainte, cu ceilalți lângă el, și-a ridicat sabia sus și a întins mâna și a înjunghiat păianjenul în piept; a țipat. Alături de el, Indra și-a aruncat pumnalul, plasându-l în ochii păianjenului, iar Matus a pornit în față și a tăiat unul dintre celelalte picioare ale păianjenului. L-a lăsat pe Elden să cadă și s-a curbat, de parcă era pe punctul de a cădea.

Totuși, în timp ce priveau, păianjenului, spre șocul lui Thor, i-a crescut un picior nou-nouț. A șuierat, un sunet îngrozitor și, în timp ce a deschis gura larg, a apărut deodată o uriașă pânză de mătase, împușcându-i și încurcându-i pe toți. A fost cel mai lipicios lucru pe care Thor îl simțise vreodată și, în timp ce păianjenul îl înfășura în jurul lor din nou și din nou, în curând Thor se trezi incapabil să se miște, complet restricționat.

Păianjenul i-a ridicat pe toți în aer, atârnând în fața lui și i-a examinat pe toți, ca și cum ar fi hotărât pe care să mănânce primul. Părea să se așeze pe Reece și se aplecă în față, își deschise fălcile și se pregăti să-l mănânce.

Thorgrin, neputincios ca ceilalți, închise ochii și își invocă puterea interioară.

Te rog, Doamne. Nu mă abandona. Nu aici, în acest loc. Nu permite prietenilor mei să moară.

Thor simți treptat o căldură ridicându-se în el. Și-a simțit puterea interioară revenind, amintindu-și timpul petrecut în Țara Druizilor; a început să simtă puterea păianjenului, să simtă însăși țesătura pânzei, iar în interiorul lui a crescut o putere străveche și inconfundabilă, mai puternică decât orice armă, mai puternică decât orice om sau orice creatură. A simțit brățara mamei sale bâzâind pe încheietura mâinii și a deschis ochii și a privit.

O gaură a început să ardă chiar prin pânză, emanând din diamantul din brățara lui. S-a lărgit și Thor își simți brațul eliberat. Curând, gaura a ars și mai mult și s-a simțit eliberat de pânză.

Thor se întoarse și sări spre gura păianjenului, chiar înainte ca acesta să-l poată mânca pe Reece, aruncându-se înăuntrul ei, punându-și mâinile pe maxilarul superior și împingând din ce în ce mai sus până când păianjenul țipă și l-a aruncat pe Reece la pământ.

Thor a ieșit din falca păianjenului și, în timp ce a făcut-o, păianjenul a închis gura, abia ratând să-l omoare. În aceeași mișcare, Thor a sărit în sus și a sărit pe spatele păianjenului, ridicându-și sabia și aruncând-o în ceafă.

Picioarele păianjenului s-au curbat, iar acesta s-a prăbușit la pământ, pe burtă, țipând.

Unul câte unul, frații săi din Legiunea s-au desprins de pânza de păianjen și, în timp ce o făceau, Thor și-a folosit puterea pentru a muta pânza, pentru a învălui păianjenul în ea, iar și iar, până când păianjenul a

rămas imobil, neajutorat, zvâcnind de furie. Thor se întinse și apucă pânza, o răsuci cu o forță supraomenească, apoi o aruncă.

Păianjenul a zburat peste copaci, prin aer, până când în cele din urmă a aterizat departe în ocean cu o stropire. A șuierat și a zguduit și toți au privit cum se scufunda încet în mare.

Băieții au schimbat cu toții o privire de mirare, realizând cât de norocoși erau toți că trăiesc, cât de aproape fuseseră de moarte. Pe măsură ce toți se întorceau spre bărci, Thor și-a dat seama că, chiar și în această mare goală, nu ar mai putea presupune niciodată că vreun loc este sigur.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Gwen, după ce i-a predat copilul lui Illepra, a îngenuncheat pe puntea navei lângă Argon, punându-și o mână blândă pe încheietura mâinii. Era rece la atingere, așa cum fusese încă de când plecaseră pentru această călătorie, iar el încă zăcea în poziția în care ea îl lăsase. Gwen i-a fost zdrobit să-l vadă așa, întins pe spate, arătând atât de firav, atât de slab, cu ochii mișcându-și sub pleoapele închise, de parcă ar fi trăit un vis, în altă lume.

„Argon, ești acolo?” ea a intrebat. "Vino înapoi la mine."

El nu a răspuns; nici nu tresări. Gwen simțea că o parte din Argon era încă cu ea, dar că o altă parte era departe. Se întrebă dacă se va întoarce vreodată la ea. Dăduse atât de mult din sine pentru a le permite tuturor să supraviețuiască, iar Gwen se simțea vinovată pentru asta. Își dorea acum, mai mult ca niciodată, să poată apela la el cu întrebări, având nevoie de răspunsuri mai mult ca niciodată. Iată-o, o regină care conducea o națiune în exil, îndreptându-se spre cele mai puțin probabile locuri, chiar în inima Imperiului. Gwen se întrebă dacă era un plan nebunesc, dacă toți se aflau în ultima călătorie a morții, în timp ce curenții îi trăgeau din ce în ce mai spre est, departe de Inel, departe de Insulele Superioare și, mai ales, departe de Guwayne și Thor.

Gwendolyn închise ochii și simți o lacrimă. Se gândea la Thor și Guwayne, acolo undeva în mare, căutându-se unul pe celălalt, atât de departe de ea. Era o căutare, știa ea, din care s-ar putea să nu se întoarcă niciodată. Se întrebă cum ar fi putut soarta să fie atât de crudă să-l ia pe Thorgrin de lângă ea chiar în momentul în care îl văzuse din nou. Au fost vreodată destinați să fie împreună, într-un singur loc? S-ar căsători vreodată? S-ar stabili vreodată împreună?

Gwen deschise ochii și văzu că Argon nu va fi în stare să-i răspundă acum. Era singură și trebuia să fie puternică pentru toți oamenii ei.

Gwendolyn se ridică în picioare și se îndreptă spre marginea punții, privind creaturile exotice din această parte a mării, observând toți oamenii ei care stăteau la marginea balustradei, privesc și se întrebau. Ea le-a urmărit privirea și a ridicat privirea spre cer și a clipit surprinsă. Poate la o sută de metri deasupra capului, în loc de nori, era un ocean, la fel ca oceanul de sub el. La început a crezut că este o reflecție. Dar apoi și-a dat seama că era un ocean adevărat, care plutea pe cer. Din ea peștii sări, cu capul în jos, apoi au intrat înapoi.

Era cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse vreodată și nu putea înțelege cum era posibil.

Gwen a cercetat orizontul și a văzut curcubee – nu doar unul, ci sute dintre ele. Ele nu erau formate în arce, ci în conuri circulare, ridicându-se drept în sus de la ocean spre cer. Peste tot erau conuri de culoare, luminând marea.

Gwen a auzit un zgomot ciudat și și-a ridicat privirea și a văzut o pasăre uriașă, cu o anvergură de aripi de vreo douăzeci de metri lățime și un cap uriaș, grotesc, care se învârtea deasupra și țipa. Mai apărură mai multe, coborând, luând creaturi ciudate din apă, creaturi strălucitoare, asemănătoare cu un calmar portocaliu, apoi înghițindu-le în timp ce zburau.

Cu cât navigau mai adânc în această mare, cu atât totul devenea mai străin. Aerul mirosea diferit aici; vântul se simțea diferit. Navigau mai adânc într-un tărâm pe care Gwen nu-l cunoscuse niciodată, un pământ pe care nu-și dorise niciodată să-l cunoască. Ea s-a trezit dor de casă, dor de familiar, dorind să se întoarcă, dorind ca totul să fie așa cum era. Dar s-a forțat să realizeze că trecutul a dispărut pentru totdeauna.

Gwen se gândi din nou la Guwayne, acolo, pe apă, iar gândurile ei se întoarseră către Thorgrin. Cu cât naviga mai departe de ei, cu atât simțea mai mult o greutate în piept, simțea crescând probabilitatea că nu-i va mai vedea niciodată. În timp ce s-a aplecat peste șină, a scos din talie o pană și un sul de pergament și s-a rezemat de șina lată și netedă și a început să scrie:

Dragul meu Thorgrin:

Dragostea mea pentru tine nu s-a stins și nici nu va scădea niciodată. Te iubesc mai mult decât pot spune vreodată și știu că ne vei reuni cu fiul nostru. Vreau să știi locul pe care îl ai în inima mea. Mă

gândesc la tine și visez la tine, iar tu ești chiar aici lângă mine. Ești singurul pe care l-am iubit vreodată și nu voi înceta să te iubesc.

Dragostea ta pentru totdeauna,

Gwendolyn

Gwendolyn luă sulul și îl rulă strâns. A băgat mâna în ghiozdan și a scos un pahar mic, a scos dopul, a pus scrisoarea înăuntru și a sigilat-o la loc. O lacrimă curgându-i pe obraji, ea se întinse pe spate și o aruncă. S-a învârtit prin aer și a aterizat cu o stropire moale în mare.

În timp ce mesajul ei improbabil într-o sticlă plutea pe valuri, Gwendolyn se aștepta pe jumătate să se scufunde. Ea știa, desigur, că nu exista nicio posibilitate ca Thor să o obțină vreodată. Și totuși, îi plăcea să creadă că cumva, prin intrarea în ape, el simțea asta.

În timp ce Gwen privea sticla mică, ea auzi brusc un țipăit sus, diferit de celelalte păsări. Ea și-a ridicat privirea și inima i s-a încălzit pentru a-l vedea pe vechiul ei prieten, Estopheles, scufundându-se jos, concentrându-se pe sticla de sticlă. S-a coborât și a salvat mesajul lui Gwen din ape, ridicând paharul în cioc. Ea țipă în timp ce își răsturna aripile mari și o luă, spre vest, spre cer.

În timp ce Gwendolyn o privea plecând, inima i se umplu de mirare și speranță.

Estopheles, se gândi ea. *Găsește-l pe Thorgrin și transmite-i mesajul meu.*

Gwen auzi un zgomot ciudat venind de la câțiva metri distanță, de cealaltă parte a punții. S-a uitat în sus și a văzut-o pe Sandara aplecată peste balustradă, stropind cu flori și cenușă în ape și cântând într-o limbă ciudată. Cumva, la vederea ei, Gwendolyn s-a simțit mai bine. Era ceva la ea, o calitate vindecătoare, care o făcea pe Gwendolyn să se simtă în pace în jurul ei.

Sandara s-a întors să o privească cu ochii ei mari, negri, plini de suflet, iar Gwendolyn și-a șters repede lacrimile, rușinată.

Sandara a zâmbit și a mers spre ea, punându-și o mână pe umăr. În timp ce o făcea, Gwendolyn simți că o căldură pătrunde în ea, simți că cumva, în ciuda tuturor lucrurilor, totul va fi în regulă.

*

Sandara și-a pus mâinile pe umerii reginei Gwendolyn, iar ea a închis ochii, cântând încet. Ea s-a concentrat să-și trimită energia vindecătoare și, în timp ce făcea, simțea spiritul rănit al lui Gwendolyn. Putea simți toată tristețea din Gwendolyn, putea simți devastarea ei de a nu fi cu fiul ei, cu soțul ei, Thorgrin. Își putea simți nesiguranța cu privire la viitor și putea simți și altceva. Nu era sigură ce. Se simțea ca... regret pentru o decizie pe care o luase. Ceva pe care ea făcuse într-o altă lume, o alegere pe care trebuia să o facă, având de-a face cu sacrificiul. Ea a simțit imensa vinovăție și incertitudinea lui Gwen cu privire la soarta soțului ei și a fiului ei.

Sandara a simțit o căldură extraordinară ieșindu-și palmele și intrând în Gwendolyn, în timp ce se concentra pe vindecarea ei. Ea deschise ochii și, în timp ce făcea, o văzu pe Gwendolyn ștergându-și lacrimile și s-a uitat la expresia ei luminându-se. Și-a dat seama că vindecarea ei a funcționat; îi îndepărtase tristeţea lui Gwen. Își scutură palmele, care o ardeau.

„Mă simt mai bine în preajma ta”, a spus Gwen. „Unde ți-ai învățat meseria?”

Sandara a zâmbit înapoi.

„Sunt doar un alt vindecător, doamnă.”

Gwendolyn clătină din cap și puse o mână pe umărul Sandarei.

„Nu”, a răspuns ea. „Ești mult mai mult decât atât. Ai un dar.”

Sandara a zâmbit și și-a întors privirea.

„Oamenii mei”, a spus Sandara, „au obiceiuri diferite, moduri diferite de vindecare. Vin dintr-un lung șir de vindecători. Văzători, poporul meu îi numește.”

— Florile pe care le-ai aruncat în apă mai devreme, spuse Gwendolyn. "Ce au fost ei?"

„Au fost rugăciuni pentru soțul tău și fiul tău”, a spus Sandara. „Este un obicei străvechi în rândul poporului meu. M-am rugat ca florile să fie duse pe val, la fel cum băiatul și soțul tău să fie duși înapoi la tine.”

Sandara vedea după chipul lui Gwen cât de emoționată era.

„Abia aștept să vă cunosc oamenii”, a spus Gwendolyn. „Cum sunt ei?”

Sandara oftă în timp ce se întoarse și se uită la mare.

„Oamenii mei sunt foarte mândri. Este ceva paradoxal, deoarece au fost sclavi toată viața. Cu toate acestea, ei poartă mândria regilor. Ei trăiesc cu acest paradox, în fiecare zi.”

„Uneori, cea mai mare mândrie se află în cei care sunt subjugați”, a răspuns Gwen.

— Cuvintele tale sunt adevărate, doamnă, spuse Sandara. „Doar pentru că cineva este sclav nu înseamnă că este slab – înseamnă pur și simplu că sunt depășiți numeric. Dar cifrele se schimbă și într-o zi poporul meu se va ridica din nou.”

„Oamenii tăi ne vor adăposti?” întrebă Gwen, îngrijorată în voce.

Sandara oftă, întrebându-se același lucru.

„Oamenii mei iau foarte în serios legile ospitalității”, a spus ea. „Și totuși, Imperiul este crud, barbar. Dacă poporul meu este prins că te adăpostește, va fi moarte pentru ei și familiile lor.”

Un fulger de îngrijorare trecu pe chipul lui Gwendolyn.

— Poate că ar trebui să mergem în altă parte în Imperiu?

Sandara clătină din cap.

„Nu există altundeva”, a spus ea. „Nu în această parte a imperiului. Există și alte locuri în interiorul imperiului, alte locuri de rebeliune, dar vor fi mai lungi și mai greu de ajuns – iar în alte locuri, sclavii sunt subjugați mai rău decât noi.”

Gwendolyn o privi cu înțeles și dădu din cap.

— Mulţumesc, spuse ea. „Orice s-ar întâmpla, mulțumesc. Ne-ai ajutat. Ne-ați dat o direcție. Chiar dacă nu funcționează.”

Sandara a zâmbit, cu ochii crescuți; se simțea atât de recunoscătoare față de Gwendolyn, care o primise de la început și care fusese întotdeauna atât de bună cu ea.

„Într-o zi am putea fi surori”, a adăugat Gwen, zâmbind.

Sandara se înroși, amintindu-și toată vorbirea lui Kendrick despre căsătorie.

„Voi face tot ce pot, doamnă,” a spus Sandara, „pentru a-mi convinge oamenii. Vei avea loialitatea mea, orice s-ar întâmpla.”

Câțiva dintre consilierii lui Gwen s-au apropiat și au tras-o, având nevoie de atenția ei pentru alte chestiuni, iar Sandara s-a trezit curând în picioare singură, privind spre mare. Se aplecă peste balustradă și se întrebă, încercând să-și imagineze viitorul care îi avea în față. Ar fi atât de ciudat să fiu înapoi acasă după atâta vreme. Cum ar fi primit-o oamenii ei? Cu siguranță, ar fi bucuroși să o vadă; și totuși, ea avea să fie braț la braț cu Kendrick, un bărbat cu piele albă. Cum ar reacționa oamenii ei? Ar putea

judeca foarte mult, știa ea. Mai important, cum ar reacționa ei la sosirea ei cu navele? Le-ar refuza?

În timp ce Sandara stătea acolo, întrebându-se, a simțit o prezență lângă ea și s-a întors și a văzut pe Kendrick venind lângă ea, zâmbindu-i, ținându-i un braț în jurul taliei. Ea se aplecă în timp ce el o îmbrățișa și, ca întotdeauna, se simțea atât de confortabilă în brațele lui.

„Așa că până la urmă putem fi împreună”, a spus el.

Sandara a zâmbit înapoi.

„În tot acest timp în Inel”, a adăugat el, „ți-ai plănuit întoarcerea în Imperiu, fără mine. Și totuși iată-ne, ne întoarcem împreună. Bănuiesc că dacă nu am fi fost cu toții exilați, ai fi plecat fără mine.”

Sandara dădu din cap.

— Într-adevăr, aș fi făcut-o, spuse ea. „Nu pentru că nu te iubesc, ci pentru că oamenii mei au nevoie de mine.”

Kendrick dădu din cap.

„Atunci cel puțin”, a spus el, „voi fi recunoscător pentru singurul lucru bun pe care mi l-a adus marele război”.

Sandara i-a studiat chipul, atât de nobil, atât de frumos, și i-a văzut dragostea pentru ea și a simțit un fulger de îngrijorare.

„Kendrick, te iubesc profund”, a spus ea. „Aș vrea să cred că dragostea noastră va rezista oricărui obstacol, mai ales acum că vom fi împreună în patria mea.”

Ea a tăcut, iar el a studiat-o, cu confuzia scrisă pe chip.

"Ce vrei să spui?" el a intrebat.

Sandara făcu o pauză, întrebându-se cum să formuleze.

„Oamenii mei”, a explicat ea, „nu se căsătoresc cu cei din alte rase. Al nostru va fi o premieră. Presupunând, desigur, că te gândești chiar la căsătorie.”

Kendrick se întinse și o luă de mână și o privi în ochi.

„Ți-am cerut mâna în căsătorie de multe ori – și mi-aș dori în continuare la fel de mult ca niciodată.”

Sandara îi zâmbi din nou, simțind pentru prima dată că poate nu era un vis, că poate chiar s-ar putea întâmpla. Și asta a speriat-o.

„Ceea ce încerc să spun”, a spus ea, „este că nu știu cum vor reacționa oamenii mei la tine.”

El o privi atent.

„Nu te-am considerat ca fiind unul care se pleacă în fața voinței poporului ei”, a spus el.

Sandara se înroşi, indignată.

„Sunt propria mea persoană”, a răspuns ea. „Nu mă înclin în fața nimănui. Și totuși, oamenii mei sunt foarte apropiați unul de celălalt. Dezaprobarea bătrânilor nu este ceva ușor de tolerat. Nu vreau să fiu un proscris printre familia mea.”

Fața lui Kendrick se întunecă când se întoarse și privea spre mare.

„Aș fi, pentru tine”, a spus el.

„Oamenii tăi sunt mai deschiși la minte decât ai mei”, a replicat ea. „Nu știi cum e. Oamenii Inelului se căsătoresc cu cei din alte rase, din toate părțile lumii.”

„Și totuși, dacă nu ar fi făcut-o”, a spus Kendrick, „nu aș lăsa dezaprobarea lor să mă împiedice să fiu cu cineva pe care îl iubesc”.

Sandara se întoarse spre el, frustrată.

„Nu poți spune asta”, a spus ea, „pentru că nu știi cum este.”

El a oftat.

— Alegerea vă aparține, doamnă, spuse el. „Nu vă voi cere să fiți cu cineva cu care nu doriți să fiți.”

Sandara își simți inima frângându-se înăuntru. Ea întinse mâinile lui, le ridică la buze și le sărută.

„Kendrick, nu mă înțelegi. Ceea ce încerc să spun este că vreau să fiu cu tine. Nu vreau ca oamenii mei să ne despartă. Dar va trebui să fiu puternic. Voi avea nevoie de puterea ta.”

El dădu din cap și o privi cu atenție.

„Aș merge prin foc să fiu cu tine”, a spus el. „Dezaprobarea poporului tău nu mă va alunga.”

Sandara se simți ușurată, de parcă și-ar fi lăsat o greutate mare de pe piept și s-a aplecat să-l sărute; dar brusc, a observat ceva cu coada ochiului, ceva care a făcut-o să se oprească. S-a uitat cu atenție, studiind apele oceanului, și inima i-a căzut când era inundată de panică. Ea a văzut că, sub ele, apele mării își schimbau culorile, devenind din ce în ce mai deschise.

Kendrick îi urmă privirea.

"Ce este?" întrebă el, văzându-i expresia.

"Întoarceți-vă!" strigă ea, apucându-l de umeri. „Nu te uita la apă!”

Sandara nu și-a luat timp să răspundă la privirea nedumerită a lui Kendrick, ci s-a întors și a strigat brusc către unul dintre însoțitorii Reginei:

„Suna clopotele! Avertizați oamenii! Nu te uita in jos! Indiferent de situatie! MERGE!" Ea l-a împins pe marinar, iar el s-a împiedicat, strigând avertismentul în toată nava și urcând pe catarg pentru a suna clopotele.

Curând, clopotele au început să bată și strigăte au răsunat peste tot în nave, când au izbucnit în haos.

„Ce te-a pătruns!?” întrebă Kendrick.

Dar Sandara era ocupată să-i studieze pe ceilalți; s-a uitat în jur și a văzut mulți oameni grăbindu-se spre balustrade, pe toate corăbiile, aplecându-se și privind în jos la apele ușoare. Disperată să-i salveze, a fugit pe marginea navei, a prins oamenii din spate și i-a smuls înapoi înainte ca ei să poată privi.

Kendrick a văzut ce face și el s-a alăturat și împreună au reușit să salveze destul de mulți dintre ei.

Dar nu au putut ajunge la toți, iar pentru ceilalți, pentru cei care nu au ascultat, era prea târziu. Sandara a privit cu groază cum o persoană după alta, uitându-se la apă, se transforma în piatră.

Au căzut peste șină, una după alta, aerul s-a umplut de sunete de pietre stropite în apă, în timp ce se prăbușeau unul după altul în marea morții.

CAPITOLUL 20

Volusia stătea pe tronul ei de marmură, nerăbdătoare, impetuoasă, privind înapoi la cei doi prizonieri obișnuiți care stăteau încătuși în fața ei. Dincolo de ei, în depărtare, jos, se înălțau scandările a o sută de mii de cetățeni ai ei, strânși în coliseum, toți aplaudă când Razif-ul era eliberat în arenă. Volusia, nevrând să fie distrasă de la momentul cel mare, s-a uitat dincolo de acești bărbați și în jos peste umeri și a văzut fiara, de un roșu aprins, aproape de mărimea unui elefant, cu trei coarne și o față și o falcă pătrată lată și o piele. groase cât o sută de săbii, încărcând nebunește prin arenă. Pământul tremura în timp ce încărca în cercuri pe podeaua de pământ, iar și iar, înfuriat, căutând orice victimă.

Mulțimea a aplaudat sălbatic la așteptarea sportului de sânge care avea să urmeze.

Ochii negri și reci ai Volusiei se întoarseră și se fixară asupra celor doi bărbați care stăteau în fața ei. I-a studiat cu dezinteres și, în timp ce o făcea, a privit expresia acestor bărbați de vârstă mijlocie înmuiindu-se la vederea ei, a văzut o nouă speranță în ochii lor și altceva: pofta. Volusia avusese întotdeauna acest efect asupra bărbaților. Deși abia ajunsese la cel de-al șaptesprezecelea ani, Volusia trăise deja suficient de mult pentru a fi martoră la efectul pe care l-a avut – fiecare bărbat și femeie pe care o cunoscuse vreodată recunoșteau că este superbă și nu avea nevoie de ei să-i spună; când s-a uitat într-o oglindă, ceea ce era adesea, a văzut-o ea însăși. Cu ochii ei negri și părul negru de corb căzându-i până la talie, trăsăturile ei perfect cizelate, pielea ei albă ca alabastrul, nu era ca ceilalți din rasa ei.

Volusia era diferită de ei din toate punctele de vedere, ea, din rasa umană care reușise totuși să urce la conducerea rasei Imperiului din acest oraș Imperiu, ca mama ei înaintea ei. Acest oraș poate să nu fie capitala Imperiului, dar a fost, cel puțin, capitala Regiunii de Nord a Imperiului și, dacă nu ar fi Romulus, nimeni nu i-ar sta în cale. Într-adevăr, Volusia se considera, nu Romulus, liderul incontestabil al Imperiului și, foarte curând,

plănuia să demonstreze acest lucru. A existat întotdeauna o rivalitate între Sud și Nord, o alianță neliniștită și, până de curând, Volusia se mulțumise să-i permită lui Romulus să creadă că deține toată puterea. Era avantajos pentru ea să fie considerată slabă.

Desigur, ea era cea mai îndepărtată de asta, așa cum știa prea bine oricine din orașul ei.

În timp ce Volusia se uita la cei doi bărbați care se uitau la ea, ea clătină din cap la cât de proști erau, uitându-se la ea ca pe un obiect sexual. În mod clar, ei nu știau de reputația ei. Volusia nu se ridicase să devină împărătească a întregului Imperiu de Nord prin înfățișarea ei bună; se ridicase din cauza nemilosirii ei. Ea era, într-adevăr, mai nemiloasă decât toți bărbații, mai nemiloasă decât toți generalii, mai nemiloasă decât toți marii nobili care slujiseră în Camera Lorzilor timp de secole – mai nemiloasă, chiar, decât propria ei mamă, pe care o avusese. strangulată cu propriile ei mâini goale.

Volusia și-a urmărit nemilosirea până în ziua în care mama ei o vânduse la acel bordel. La doar doisprezece ani, când mama ei, care avea mai multe bogății decât putea număra ea, hotărâse că avea de gând să o vândă pe Volusia într-o viață de iad - doar pentru distracția asta - Volusia fusese șocată când fusese escortată în o cameră mică și învechită și ia dat primul ei client. Dar clientul ei – un bărbat gras și gras în vârstă de cincizeci de ani – fusese și mai șocat când întâlnise, în loc de o fată îngăduitoare, un ucigaș fără remușcări. Volusia o surprinsese chiar și pe ea însăși când făcuse prima ei ucidere, surprinzându-l înfășurându-i un șnur în jurul gâtului și sugrundu-l cu toată puterea ei. Se luptase fără încetare, dar ea nu o lăsase.

Ceea ce o surprinsese cel mai mult pe Volusia nu era curajul sau nemilosirea sau lipsa ei de ezitare – ci cât de mult îi plăcuse să-l omoare. Învățase de la o vârstă fragedă că are un talent pentru a ucide și o mare bucurie pentru asta; îi plăcea pur și simplu să provoace durere altora, o durere mult mai mare decât intenționau să i-o provoace ei.

Volusia și-a ucis drumul să iasă din bordel și a continuat să ucidă, ucigând-o până în casa puterii Volusiei, luând în sfârșit viața mamei sale și luând tronul. Se culcase și cu bărbați, când îi convinea — dar îi ucide întotdeauna când termina cu ei. Nu-i plăcea să lase o urmă a nimănui care intrase în contact cu ea; ea se considera o zeiță și mai presus de a trebui să interacționeze cu oricine.

Acum, la numai șaptesprezece ani, Volusia, care și-a consolidat puterea în marele ei oraș, s-a așezat pe tronul mamei sale, după ce a adunat atât de multă putere, încât întreg orașul s-a înghesuit în fața ei. Volusia știa că este specială. Alți conducători din alte provincii ale Imperiului au exercitat brutalitate în scopul puterii; Volusia, însă, i-a plăcut foarte mult. Era dispusă să meargă mai departe, să fie mai extremă, să facă mai mult decât oricine altcineva care i-ar putea sta în cale. Ea a crezut că este mai mult decât ironic că a fost numită după orașul ei, de parcă ar fi fost întotdeauna destinată să conducă. Ea a crezut că este destinul.

„Împărăteasa mea", a anunțat cu prudență o gardă regală, „acești doi prizonieri aduși înainte să fi fost prinși defăimându-ți numele pe străzile din Volusia".

Volusia uită-le în sus și în jos. Erau bărbați proști, țărani, încătușați, îmbrăcați în zdrențe, care se uitau la ea cu zâmbetul lor umil. Unul dintre ei s-a uitat la ea în timpul declarației, în timp ce celălalt părea nervos și trist.

„Și ce ai de spus pentru tine?" întrebă ea, cu vocea ei întunecată, profundă, aproape ca vocea unui bărbat.

„Doamna mea, n-am spus așa ceva", a spus prizonierul care tremura. „Am fost auzit greșit."

"Si tu?" întrebă ea, întorcându-se către celălalt.

El îşi ridică bărbia şi o privi sfidător.

„Ți-am defăimat numele", a recunoscut el, „și meriți defăimarea. Ești încă o fată tânără și totuși ți-ai construit o reputație sadică. Nu meriți să stai pe tron."

O privi în sus și în jos de parcă ar fi fost un simplu obiect sexual, iar Volusia se ridică, scoțându-și pieptul, care era considerabil, stând drept, cu silueta ei perfectă. Ochii ei s-au luminat în timp ce el continua să se uite la ea; aceşti bărbaţi au îmbolnăvit-o. *Toţi* bărbații au îmbolnăvit-o.

Volusia înainta încet spre ei, uitându-se peste ei și, în cele din urmă, se apropie de cel care se uita la ea. S-a apropiat de el, a scos un mic cârlig de metal și, dintr-o mișcare rapidă, l-a împins în sus, sub bărbia lui, prin gura lui, agățându-l ca pe un pește.

A țipat și a căzut în genunchi când sângele i-a izbucnit din gât. Volusia trase de cârlig din ce în ce mai tare, bucurându-se de zvârcolirea lui, până când, în cele din urmă, s-a prăbușit la pământ, mort.

Volusia se întoarse către celălalt, care acum tremura pozitiv, și se apropie de el, bucurându-se enorm de dimineața ei.

Captivul a căzut în genunchi, tremurând.

„Te rog, doamna mea”, a rugat el. „Te rog, nu mă ucizi.”

„Știi de ce l-am ucis?” ea a intrebat.

— Nu, doamna mea, spuse el plângând.

— Pentru că a spus adevărul, spuse ea în derizoriu. „I-am acordat o moarte milostivă pentru că era sincer. Dar ești mai puțin cinstit. Vei avea o moarte mai puțin miloasă.”

„Nu, doamna mea! NU!" a țipat el.

„Ridică-l”, le-a ordonat Volusia oamenilor ei.

Gardienii ei s-au repezit înainte, l-au apucat pe bărbat, l-au ridicat în timp ce tremura și l-au stat în fața ei.

— Susține-l, porunci ea.

Au făcut cum poruncise ea, întorcându-l pe marginea terasei de marmură. Nu era nicio balustradă, nimic între margine și coborârea spre arena de dedesubt, iar bărbatul se uită peste umăr, îngrozit.

Jos, a luat năvală Razif-ul, spre batjocorul mulțimii, așteptând sosirea concurenților.

„Nu te găsesc demn să trăiești”, a spus Volusia. „Dar eu te găsesc demn să fii distracția mea.”

Volusia făcu doi pași înainte, ridică piciorul și îl împinse în piept, trântându-l pe spate de pe balcon cu cizmele ei argintii.

A țipat în timp ce s-a prăbușit prin aer, căzând în jos, sărind de pereții înclinați, apoi în cele din urmă s-a prăbușit și a aterizat în arena de pământ.

Mulțimea a aplaudat sălbatic, iar Volusia a făcut un pas înainte și a privit în jos, privind cum Razif-ul își punea ochii pe bărbat. Bărbatul, însângerat, dar încă viu, s-a împiedicat în picioare și a încercat să fugă; dar furia fiarei a fost mare în timp ce încărca, ovațiile mulțimii îl încurajează și, în câteva clipe, l-a umplut pe captiv cu trei coarne spre spate.

Mulțimea a fost extaziată în timp ce Razif-ul l-a ținut sus deasupra capului său, victorios, și și-a defilat trofeul într-o tură largă în jurul arenei.

Mulțimea a înnebunit și, în timp ce Volusia stătea acolo și privea, luând totul în cap, ea s-a bucurat de durerea bărbatului. I-a adus o bucurie pe care nu o putea descrie.

Jos, au sunat claxoanele, s-au deschis porțile și zeci de sclavi încătușați au fost aruncați în arenă. Mulțimea urlă în timp ce Razifii urmăreau fiecare sclav și îi făceau bucăți, unul câte unul.

Un claxon îndepărtat se auzi, din porturi, iar Volusia privi spre orizont, deja plictisit de ceea ce se petrecea sub ea. Ea a văzut oamenii făcuți în bucăți în fiecare zi și își dorea o formă mai interesantă de tortură. Cornul pe care tocmai îl auzise era unic, anunțând sosirea unui demnitar, iar Volusia se uită la orizont și văzu în depărtare, în larg, trei nave ale Imperiului navigând spre ea, purtând steagul distinct al armatei lui Romulus.

— Se pare că marele Romulus s-a întors, spuse unul dintre consilierii ei, venind să stea lângă ea, privind afară.

„Când a plecat, flota sa a umplut orizontul", a spus un alt consilier. „Totuși, acum se întoarce cu doar trei nave. De ce vine aici, la noi? De ce nu spre sud?"

Volusia privea cu atenție, cu mâinile pe șolduri, și le studia, luând totul în evidență. Avea o mare abilitate de a înțelege o situație cu mult înaintea oricăruia dintre celelalte și a făcut-o din nou, știind imediat ce se întâmplă aici.

„Există un singur lucru care l-ar determina pe Romulus să se întoarcă aici, la noi, în această parte a Imperiului, înainte de a merge mai departe. Este rușine", a spus ea. „Vine aici pentru că flota lui a fost distrusă. Nu se poate întoarce în capitală fără flotă – ar fi un semn de slăbiciune. A venit mai întâi la noi pentru a-și umple navele, înainte de a naviga spre inima Imperiului."

Volusia zâmbi larg.

„Presumează că partea mea din Imperiu este mai slabă decât a lui. Și asta va fi căderea lui."

În timp ce Volusia urmărea navele sale apropiindu-se, știa că în curând va fi în portul ei și simți că sângele îi curge entuziasmată. Era momentul din viața ei pe care îl aștepta: dușmanul ei era adus chiar în mâinile ei. Habar n-avea. O subestimase; aveau toti.

Volusia nu se putea opri din zâmbet; destinele i-au zâmbit într-adevăr. Întotdeauna a știut că era menită să fie cea mai mare dintre toți – iar acum destinele dovediseră că era adevărat. În curând, avea să-l omoare. În curând, totul avea să fie al ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Darius și-a simțit fiecare mușchi a corpului arzând în timp ce se legăna la trei metri de pământ, atârnând de mâini de un stâlp de bambus. Fiecare mușchi din corpul lui striga să-și dea drumul, să lovească pământul, să cedeze eliberării dulce – dar nu și-a permis. Era hotărât să treacă testul.

Gemuind, Darius se uită în jur și văzu zeci de frați săi de brațe prăbușiți deja pe noroi, căzuți de pe stâlpi, incapabili să suporte durerea spânzurării. Era hotărât să le supraviețuiască. Era unul dintre riturile antrenamentului lor, acela de a vedea care băiat putea rezista cel mai mult înainte de a cădea, una dintre modalitățile de a câștiga respectul față de ceilalți. Doar alți patru băieți au rămas spânzurați și el era hotărât să-i depășească; ca cel mai tânăr și mai mic din lot, trebuia să-și demonstreze duritatea.

Umplerea urechilor lui Darius au fost uralele celorlalți, încurajându-i să atârne sau să cadă. Un alt băiat de lângă el a alunecat, iar Darius l-a auzit lovind noroiul. A venit o altă urale.

Acum erau trei. Palmele lui Darius ardeau în timp ce atârna de bambus, cu creanga lăsată, umerii lui simțindu-se ca și cum s-ar desprinde din prize. Jos, a văzut ochii dezaprobatori ai instructorilor săi, veghându-l asupra lui, iar Darius era intenționat să le demonstreze că au greșit. Știa că se așteptau ca el să eșueze – și știa ce nu avea ca mărime și vârstă pe care le putea compensa în spirit.

Un alt băiat a căzut, a venit o altă urale, iar acum au rămas doar Darius și încă un băiat spânzurați. Darius aruncă o privire și văzu cine era — Desmond — un băiat de două ori mai mare și înalt decât el, unul dintre cei mai respectați dintre băieți. Erau sclavi ziua, dar se considerau războinici noaptea și, pe măsură ce se antrenau împreună noaptea, aveau o ierarhie, un cod aprig de onoare și respect. Dacă nu puteau să obțină respect de la Imperiu, l-ar putea obține de la ei înșiși, iar acești băieți au trăit și au

murit pentru acest respect. Dacă nu ar putea lupta împotriva Imperiului, măcar ar putea să se antreneze și să concureze între ei.

În timp ce membrele lui Darius îl dureau de o durere de nespus, a închis ochii și a vrut să rămână. Se întrebă cât de multă durere ar putea îndura Desmond, cât îi va lua să cadă. Acest concurs a însemnat pentru Darius mai mult decât putea spune, iar un reflex îl îndemna să-și folosească puterile ascunse.

Dar Darius își scutură gândul din minte, forțându-se să nu folosească magia, să nu aibă vreun avantaj nedrept; voia să-i bată pe ceilalți cu forța voinței singur.

Palmele lui transpirate alunecând din bambus, câte un centimetru, începea să alunece. Vedea stele în timp ce urechile îi erau pline de strigătele și strigătele băieților de dedesubt, care sunau la o sută de mile depărtare. Își dorea mai mult decât orice să se țină, dar, în timp ce aluneca, în curând se agăța doar de vârful degetelor.

Darius mormăi în timp ce închise ochii și simți că era pe cale să leșine. Știa că într-o secundă va trebui să elibereze.

Chiar înainte să-și dea drumul, Darius a auzit o alunecare bruscă, a auzit un corp căzând prin aer și a aterizat în noroi și a auzit o urale puternică. Deschise ochii pentru a-l vedea pe Desmond la pământ, prăbușit de epuizare. Băieții au aplaudat, iar Darius și-a adunat cumva puterea de a mai rezista câteva secunde, bucurându-se de victoria sa. El nu a vrut doar să câștige; voia o victorie clară și fermă, voia ca ceilalți să vadă și să știe că el este cel mai puternic.

În cele din urmă, s-a lăsat să plece, umerii cedându-i asupra lui când a căzut prin aer și a aterizat în noroi.

Darius s-a rostogolit pe o parte, cu umerii în flăcări și, înainte să-și poată îngriji epuizarea, a simțit o duzină de băieți sărind peste el în semn de felicitări, aplaudandu-l, strângându-l în picioare. Acoperit de noroi, Darius se străduia să-și tragă răsuflarea în timp ce mulțimea se despărțea și comandantul său, Zirk, un adevărat războinic, lat ca trunchiul unui copac, fără cămașă și mușchi ondulați, a făcut un pas înainte.

Mulțimea s-a liniștit când Zirk îl privea de sus, fără expresie.

„Data viitoare când vei câștiga”, a spus Zirk cu vocea profundă, „ Ține mai mult. Nu este suficient să câștigi: trebuie să-ți zdrobești adversarii.”

Zirk s-a întors și a plecat, iar Darius l-a privit plecând, dezamăgit că nu primise nicio laudă. Apoi, din nou, știa că asta era calea instructorilor. Orice atenție, orice cuvânt de la ei, ar trebui considerată aprobare.

„Alege un partener!” Zirk bubui, cu fața pe ceilalți. „Este timpul pentru lupte!”

„Dar umerii noștri nici măcar nu și-au revenit încă!” protestă unul dintre băieți.

Zirk se întoarse spre el.

„Tocmai de aceea trebuie să luptăm acum. Crezi că adversarul tău în luptă îți va da timp să-ți revii? Trebuie să înveți să lupți cel mai slab al tău și să înveți în acel moment să lupți cel mai bine.”

Băieții au început să se desprindă în poziții și, în timp ce făceau, Desmond a venit lângă Darius.

— Bună treabă acolo, spuse Desmond, întinzând mâna.

S-au strâns de antebrațe, iar Darius a fost surprins. Era prima dată când Desmond îi acorda atenţie.

— Te-am subestimat, spuse Desmond. „Nu ești la fel de slab pe cât arăți.” El a zambit.

Darius îi zâmbi înapoi.

„Este un compliment?”

Au fost despărțiți în haos, în timp ce băieții s-au întreprins între ei, grăbindu-se în toate direcțiile pentru a face pereche unii cu alții pentru lupte. Lângă el, singurul băiat din grup care nu-i plăcea lui Darius – Kaz, un băiat voluminos, cu o falcă pătrată și ochi îngusti și răi – a alergat spre Luzi, cel mai mic băiat al grupului, și l-a prins de cămașă. Luzi făcuse pereche inițial cu cineva apropiat de dimensiunea lui, dar Kaz l-a smuls și l-a făcut să se înfrunte cu el.

— Te vei lupta cu mine, spuse Kaz.

Luzi ridică privirea spre el, îngrozită.

„Nu va fi un meci”, a spus Luzi. „Ești de trei ori mai mare decât mine.”

Kaz a zâmbit dezinvolt, cu o privire crudă pe chip.

„Ma pot lupta cu oricine aleg”, a spus el. „Poate vei învăța ceva. Sau poate, după bătaia ta, vei părăsi grupul nostru.”

Darius simți căldura urcându-i până în obraji în timp ce simțea nedreptatea. Darius nu suporta să vadă nedreptate nicăieri și nu-și permitea să stea cu mâinile îndelete.

Fără să se gândească, Darius a păşit brusc între ei, înfruntându-se cu Kaz. Îşi ridică privirea spre Kaz, mai înalt decât el cu un cap şi de două ori mai lat, şi se forţa să nu privească în altă parte şi să nu simtă frică.

„De ce nu te lupţi cu *mine* ?" i-a spus Darius.

Expresia lui Kaz se întunecă în timp ce se uită înapoi la Darius.

„Poţi să te agăţi de o creangă, băiete", a spus el, „dar asta nu înseamnă că poţi lupta. Acum dă-te din calea mea, sau te lovesc şi pe tine."

Kaz întinse mâna să-l alunge, dar Darius nu se mişcă; în schimb, a rămas acolo, hotărât, şi i-a zâmbit înapoi.

„Atunci loveşte-mă", a spus el. — S-ar putea... dar voi riposta. S-ar putea să pierd, dar nu voi da înapoi."

Kaz, furios, întinse mâna să-l apuce pe Darius şi să-l arunce din cale. Dar de îndată ce mâna lui Kaz a ajuns la cămaşă, Darius a folosit un truc pe care îl învăţase de la unul dintre profesori: a aşteptat până în ultima clipă, apoi a prins încheietura lui Kaz într-o lacăt şi a învârtit-o, răsucindu-şi braţul la spate. Darius l-a aruncat cu faţa în jos în noroi, trimiţându-l să alunece prin poiană, apoi a sărit peste el, începând meciul de lupte.

Toţi băieţii din poiiana au băgat de seamă şi toţi s-au înghesuit în jurul lor, aplauda, în timp ce Darius se simţea învârtindu-se, fiind aruncat de corpul mare al lui Kaz în timp ce se învârtea. Darius a alunecat prin noroi şi înainte să poată reacţiona, Kaz era deasupra lui. Greutatea şi puterea lui Kaz erau prea mari pentru el şi, în curând, Kaz l-a prins.

— Şobolan micuţ, a clocotit Kaz. „O să plăteşti pentru asta."

Kaz se întoarse, iar Darius simţi că i se smulge braţul la spate; durerea era chinuitoare şi se simţea de parcă era pe cale să fie ruptă.

Darius îşi simţi faţa îngropată în noroi, în timp ce Kaz se aplecă în spatele lui, cu respiraţia fierbinte pe ceafă. Durerea din braţul lui era de nedescris, în timp ce Kaz o smulse şi mai mult înapoi.

„Pot să-ţi rupă braţul chiar acum, dacă vreau," şuieră Kaz la ureche.

— Atunci fă-o, gemu Darius înapoi. „Totuşi nu te va schimba cine eşti: un laş."

Kaz şi-a tras braţul mai tare înapoi, iar Darius a gemut, simţind că Kaz era pe cale să-l rupă.

Deodată, Darius a auzit paşi alergând prin noroi şi a văzut, cu coada ochiului, cum apare Luzi şi sări pe spatele lui Kaz.

Kaz, înfuriat, i-a dat drumul braţului lui Darius, s-a ridicat şi a aruncat-o pe Luzi, care a zburat prin aer.

Darius se întoarse, alăptându-și brațul dureros, pentru a-l vedea pe Kaz întorcându-se înapoi pentru el. Darius s-a pregătit pentru o nouă lovitură – când deodată sosi Desmond, blocând drumul lui Kaz.

— Destul, îi spuse Desmond lui Kaz, cu vocea plină de autoritate. „Te-ai distrat.”

Kaz îl privi pe Desmond înapoi, iar Darius văzu în ochi ezitarea, apoi incertitudinea. În mod clar, îi era frică de Desmond.

— Nu am terminat, spuse Kaz.

— Am spus că ești, repetă Desmond, inexpresiv, nemișcat.

Kaz l-a privit în jos câteva secunde, apoi, în cele din urmă, trebuie să-și fi dat seama că nu a meritat; încet, se dădu înapoi.

Tensiunea s-a risipit, băieții revenind la rândurile lor, Darius și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Desmond întinzând o mână pentru el. A luat-o și a fost tras înapoi în picioare.

„A fost curajos din partea ta”, a spus Desmond. "Prost. Dar curajos.”

Darius a zâmbit.

— Mulțumesc, spuse el. „M-ai cruțat mult mai rău.”

Desmond clătină din cap.

„Admir curajul”, a spus el. „Oricât de prostesc.”

Deodată, un sunet distinct tăia luminișul; era sunetul unui corn, un corn jos, sumbru, care vibra printre copaci.

Băieții au încremenit și s-au privit unul la altul, cu fețele grave. Acel corn însemna un singur lucru: era cornul morții. Ar putea însemna doar că unul dintre ei fusese ucis.

„Toți la sat deodată!” a poruncit lui Zirk, iar Darius a căzut cu ceilalți, Desmond, Luzi și Raj căzând lângă el, în timp ce se îndreptau spre sat. Darius s-a pregătit, știind că nu putea fi bine.

*

Darius s-a grăbit cu frații săi de arme direct în centrul haotic al micului lor sat, oamenii filtrându-se în centrul plin în timp ce cornul morții sufla din nou și din nou. Darius a mers pe drumul îngust de pământ, plin de găini și câini care alergau, și a trecut pe lângă case mici, maro, construite din lut și noroi, cu acoperișuri de paie care lăsau să intre prea multă ploaie. Casele din acest sat erau prea aproape una de cealaltă, iar Darius se întreba adesea de ce el și oamenii lui nu puteau locui altundeva.

Claxonul moale și scăzut a suflat din nou, sunetul înălțându-se, reverberând de-a lungul dealurilor, și din ce în ce mai mulți săteni intrau

într-un flux. Darius nu văzuse atât de mulți dintre oamenii lui într-un singur loc de când își amintea și simțea oamenii. lovindu-l din toate părțile, umăr la umăr, când ajungea în centrul satului.

Mulțimea a tăcut când bătrânii satului au apărut, luându-și locurile în jurul fântânii de piatră din centrul orașului. Salmak, conducătorul bătrânilor, a stat solemn și, în timp ce a făcut el, toți au tăcut. Le-a înfruntat pe toți, cu barba lui lungă și albă și cu hainele uzate, și a ridicat o singură palmă sus în aer, iar cornul s-a oprit. Tensiunea din tăcere atârna peste toți ca pe o pătură.

„Prăbușirea de pe versantul muntelui”, a spus el încet, cu vocea gravă, „a adus moartea a douăzeci și patru dintre frații noștri”.

Din mulțime au apărut gemete și strigăte, iar Darius simți că i se cade stomacul. Ca întotdeauna, el s-a pregătit pentru lista de nume, sperând și rugându-se ca niciunul dintre verii, mătușile sau unchii săi să nu fie pe ea.

„Gialot, fiul lui Oltevo”, a strigat Salmak cu vocea lui sumbră și, în timp ce o făcea, strigătul unei mame a rupt aerul. Darius s-a întors și a văzut o femeie plângând, rupându-și hainele, căzând în genunchi și punându-și murdărie pe cap.

„Onaso, fiul lui Palza”, a continuat șeful.

Darius a închis ochii și a clătinat din cap în timp ce în jurul lui se auzea zgomotul de plâns și plâns, în timp ce nume după nume umplea aerul. Fiecare nume se simțea ca un cui în sicriul lui, ca o gaură în inima lui; Darius a simțit că nu se va sfârși niciodată. Știa majoritatea numelor, niște cunoscuți îndepărtați.

„Omaso, fiul lui Liutre.”

Darius încremeni: acesta era un nume pe care îl știa cu adevărat, numele unuia dintre frații săi de arme. La anunț, frații lui au icnit cu toții. Darius a închis ochii și și-a imaginat moartea prietenului său, și-a imaginat că era zdrobit de toată piatra și murdăria aceea și i s-a făcut rău. De asemenea, știa că ar fi putut cu ușurință să fie el; chiar săptămâna trecută, Darius fusese desemnat să lucreze acele stânci.

În cele din urmă, numele s-au oprit și a urmat o lungă tăcere. Mulțimea începu să se împrăștie încet, aerul sumbru, iar Darius și ceilalți băieți stăteau acolo, uitându-se unul la altul. Toți păreau indignați, de parcă știau că trebuie făcut ceva.

Dar Darius știa că nu vor face nimic. Era felul poporului său, așa cum fusese întotdeauna. Oamenii lui aveau să moară cu toții, fie direct de

către stăpâni, fie indirect prin muncă, iar aceasta devenise soarta lor, modul lor de viață. Nimeni nu părea vreodată dispus să o schimbe.

De data aceasta, însă, decesele l-au afectat pe Darius mai mult decât de obicei; părea că erau mai multe nume, mai multă durere. Darius se întrebă dacă era mai rău sau dacă doar îmbătrânea, devenind mai puțin capabil să tolereze status quo-ul cu care trăise întotdeauna.

Fără să stea pe gânduri, Darius a pășit înainte în centrul satului, fără să ceară măcar permisiunea bătrânilor. Înainte să se poată gândi măcar la ceea ce făcea, se trezi strigând, vocea lui străpungând aerul:

„Și cât timp vom suferi aceste nedreptăți?” strigă el.

Mulțimea a înghețat și toate privirile s-au întors spre el în timp ce s-a făcut o tăcere grea.

„Morim aici, în fiecare zi. Când va fi suficient?”

Din mulțime se auzi un murmur și Darius simți o mână pe spatele umărului. Se întoarse și-l văzu pe bunicul privind în jos cu severitate la el, încercând să-l smulgă.

Darius știa că are probleme; știa că era un semn de mare insolență să arate altceva decât respect față de bătrâni și să vorbească fără permisiune. Dar în această zi lui Darius nu-i păsa; în această zi, se săturase.

I-a îndepărtat mâna bunicului său și s-a oprit, cu fața către bătrâni.

„Ei ne depășesc numeric mai mult decât nisipurile mării”, a spus un bătrân. „Dacă ne trezim, până la sfârșitul zilei am fi plecat. Mai bine să fii viu decât să fii mort.”

"Este?" strigă Darius. „Eu spun că este mai bine să fii mort decât să trăiești ca morți.”

Din mulțime se auzi un murmur lung, niciunul dintre sătenii lui nu obișnuia să audă vreo sfidare a bătrânilor. Bunicul lui a tras din nou de cămașă, dar Darius nu a vrut să se miște.

Salmak făcu un pas înainte și se uită la el.

— Vorbești fără permisiune, spuse el încet, grav. „Vom ierta cuvintele tale ca pe cele ale unui tânăr grăbit. Dar dacă vei continua să inciți oamenii noștri, dacă vei continua să arăți lipsă de respect față de bătrânii tăi, vei fi biciuit în piața orașului. Nu vă vom avertiza din nou.”

„Această întâlnire s-a încheiat!” strigă un alt bătrân.

Mulțimea a început să se împrăștie încet în jurul lui Darius, iar obrajii lui au ars de nedemnitatea tuturor. Își iubea oamenii, dar îi lipsea de respect în același timp. Toți i se păreau atât de mulțumiți și nu simțea că

fusese tăiat din aceeași pânză ca ei. Îi era groază să devină ca ei, să devină suficient de bătrân aici pentru a gândi așa cum făceau ei, pentru a vedea lumea așa cum o făceau ei. Darius simțea că era încă suficient de tânăr și suficient de puternic pentru a avea o gândire independentă. Știa că trebuie să acționeze în acest sens cât mai putea, înainte să devină bătrân și mulțumit. Înainte să devină ca bătrânii orașului, încercând să reducă la tăcere pe oricine avea un punct de vedere dizident, pe oricine cu pasiune.

— Chiar cauți să primești bătaie, nu-i așa? se auzi o voce.

Darius se întoarse și îl văzu pe Raj venind lângă el cu un zâmbet, strângându-l de umăr.

„Nu credeam că ai asta în tine”, a adăugat Raj. „Încep să-mi placi din ce în ce mai mult. Cred că s-ar putea să fii la fel de nebun ca mine.”

Înainte ca Darius să poată răspunde, s-a întors și l-a găsit pe unul dintre comandanții săi, Zirk, stând deasupra lui, cu o privire dezaprobatoare pe față.

„Nu este locul tău să propui acțiuni”, a spus el. "Este al nostru. Un războinic adevărat nu știe doar cum să lupte, ci și când. Acesta este ceva ce trebuie să înveți încă.”

Darius s-a înfruntat cu el, hotărât, nedorind să dea înapoi de data aceasta.

„Și când este momentul să lupți?” el a intrebat.

Ochii lui Zirk ardeau înapoi de furie, evident nemulțumit că a fost interogat.

„Momentul este când spunem că este.”

Darius se strâmbă.

„Toată viața mea am trăit în acest sat”, a spus Darius, „și momentul acela nu a venit niciodată. Și simt că nu va fi niciodată. Sunteți cu toții atât de intenționați să protejați ceea ce avem, încât nu veți vedea că nu avem nimic.”

Zirk clătină din cap dezaprobator.

„Acestea sunt cuvintele unui tânăr”, a spus el. „Te-ai repezi în luptă, într-o moarte sigură, doar pentru a-ți elibera pasiunea. Tu, care ești atât de mic încât nici măcar nu poți să-ți bati frații în luptă. Ce te face să crezi că poți învinge Imperiul? Tu, fără arme, neînarmat?”

— Avem arme, răspunse Darius.

Desmond a venit lângă ei, împreună cu câțiva dintre frații săi. Toți s-au înghesuit în jur și, în timp ce făceau, Kaz a făcut un pas înainte și a râs

batjocoritor.

„Avem arcuri, praștii și arme din bambus”, a spus el. „Acelea nu sunt arme. Nu avem oțel. Și te aștepți să lupți împotriva celor mai bune armuri, arme și cai ai Imperiului? Îi vei incita pe alții și îi vei ucide pe toți. Ar trebui să stai în satul nostru și să-ți ții gura.”

„Atunci pentru ce ne antrenăm?” a provocat Darius. „Pentru meciuri de lupte în pădure? Pentru un dușman ne este prea frică să-l înfruntăm?”

Zirk făcu un pas înainte și arătă cu degetul în fața lui Darius.

„Dacă ești nemulțumit, poți să ne părăsești”, a spus el. „Alăturarea forței noastre este un privilegiu.”

Zirk i-a întors spatele și a plecat, iar ceilalți băieți au început să plece și ei.

Raj se uită la el și clătină din cap admirat.

„Supărați pe toată lumea astăzi, nu-i așa?” întrebă Raj zâmbind.

„Sunt cu tine”, se auzi o voce.

Darius se întoarse să-l vadă pe Desmond stând acolo. „Prefer să mor pe picioare decât să trăiesc pe spate.”

Înainte ca Darius să poată răspunde, a simțit o mână pe umăr și s-a întors să vadă un bărbat mic, purtând o mantie și glugă și făcându-i semn să-l urmeze. Darius privi de jur împrejur, apoi înapoi la bărbat, întrebându-se cine era.

Bărbatul s-a întors și a plecat repede, iar Darius, intrigat, l-a urmat prin mulțime, țesându-și drum în toate direcțiile.

Bărbatul și-a țesut drum înăuntru și ieșit, între case, până în partea îndepărtată a satului, înainte de a se opri în cele din urmă în fața unei case mici de lut. Își împinse gluga în spate în timp ce se îndrepta spre el, iar Darius îi văzu ochii mari, năucitori, care priveau cu precauție în jur.

„Dacă cuvintele tale nu sunt cuvinte goale”, a spus bărbatul în șoaptă, „am oțel. Am arme. Arme adevărate.”

Darius se uită la el, cu ochii mari de uimire. Nu mai întâlnise niciodată pe nimeni care să fi deținut oțel, deoarece a-l deține sub suferință și se întreba de unde l-a luat.

„Când ești gata, găsește-mă”, a adăugat bărbatul. „Ultima casă de lut de lângă râu. Nu vorbi nimănui despre asta. Dacă întreabă cineva, voi nega.”

Bărbatul s-a întors și s-a grăbit în mulțime, iar Darius l-a privit, întrebându-se, mintea lui plină de întrebări. Înainte să poată striga după el,

Darius simți încă o mână puternică pe umărul lui, învârtindu-l.

Darius văzu chipul bunicului său dezaprobator, cu chipul plin de vârstă, încadrat de părul scurt și cărunt, încruntat la el. Era, totuși, surprinzător de puternic și de vibrant pentru vârsta lui.

„Acel om duce la moarte”, a avertizat bunicul său cu severitate. „Nu doar pentru tine, ci pentru toți rudele tale. Mă înțelegi? Am supraviețuit de generații, spre deosebire de alți sclavi din alte provincii, pentru că nu am îmbrățișat niciodată oțelul. Dacă Imperiul te prinde cu ea, ne vor distruge satul la pământ și ne vor ucide pe fiecare dintre noi”, a spus el, băgându-și degetul în piept pentru a-și da seama. „Dacă te prind că-l cauți pe acel bărbat, vei fi alungat din familia noastră. Nu vei fi binevenit în casa noastră. Nu voi mai spune asta.”

— Tată... începu Darius.

Dar bunicul lui se întorsese deja și năvălise înapoi în sat.

Darius îl privi plecând, supărat. Își iubea bunicul, care practic îl crescuse de la dispariția propriului tată cu ani în urmă. Darius îl respecta și el. Dar nu și-a împărtășit punctul de vedere asupra complezenței. Nu ar fi făcut-o niciodată. Bunicul lui era de altă generație. Și n-ar înțelege niciodată. *Nu.*

Darius se întoarse spre mulțime și o față îi atrase atenția. Acolo, la vreo douăzeci de metri distanță, se afla fata, cea pe care o văzuse în Pădurea de Aluvie. Oamenii treceau prin fața ei, totuși ea își ținea ochii ațintiți asupra lui Darius, de parcă nu ar exista nimeni altcineva pe lume.

Inima lui Darius bătea cu putere la vederea ei, iar restul lumii s-a topit. Această fată îi captivase gândurile de când pusese ochii asupra ei și, văzând-o acum, aici, era suprarealist. Se întrebase dacă o va mai vedea vreodată.

Darius își făcu drum prin mulțime, îndreptându-se spre ea. Îi era teamă că s-ar putea întoarce, dar ea stătea acolo, mândră, privind înapoi și era inconfundabil că se uita la el. Chipul ei era lipsit de expresie. Ea nu zâmbi — dar nici nu se încruntă.

Darius s-a uitat în ochii ei galbeni plini de suflet, iar sub ei putea să vadă mica udră de pe obrazul ei, unde o lovise comandantul. A simțit un nou val de indignare și, mai mult decât orice, a simțit o legătură cu ea, ceva mai puternic decât simțise el vreodată.

S-a spart prin mulțime și a stat la câțiva pași de ea. Nu știa ce să spună și stăteau amândoi acolo, unul față în față, în tăcere.

„Am auzit cuvintele tale, în sat”, a spus ea. Vocea ei era profundă și puternică, cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată. „Sunt goale?” ea a intrebat.

Darius se îmbujora.

„Nu sunt goale”, a răspuns el.

„Deci ce măsuri intenționați să luați?” ea a intrebat.

Stătea acolo, neștiind cum să răspundă. Nu întâlnise niciodată pe cineva atât de direct ca ea.

„Eu... nu știu”, a spus el.

Ea l-a studiat.

„Am patru frați”, a spus ea. „Sunt războinici. Ei gândesc la fel ca tine. Și am pierdut deja unul dintre frații mei din cauza asta.”

Darius se uită la ea surprins.

"Cum?" el a intrebat.

„A plecat singur, într-o noapte, să ducă război cu Imperiul. A ucis câțiva stăpâni. Dar l-au prins și l-au ucis îngrozitor. Cu cruzime. Și-a dezbrăcat toate semnele, așa că nu l-au putut urmări până la noi, altfel ne-ar fi ucis și pe toți.”

Se uită la Darius de parcă ar fi dezbătut ceva.

„Nu vreau să fiu cu un bărbat care este ca fratele meu”, a spus ea în cele din urmă. „Există loc pentru mândrie printre băieți, dar nu și printre bărbați. Pentru că bărbații trebuie să susțină mândria cu acțiune. Iar acțiunea pentru noi înseamnă moarte.”

Darius se uită la ea, surprins de cuvintele ei, cu ochii ei atât de puternici, atât de puternici, neclintindu-se niciodată de la ai lui. Era uluit de ea. Ea vorbea cu puterea și înțelepciunea unei regine, iar el cu greu putea înțelege cum privea înapoi la o fată de vârsta lui.

Mai mult decât orice, în timp ce stătea acolo, cu inima bătând cu putere, se întrebă de ce vorbea ea cu el. Se întrebă dacă îi plăcea de el, dacă avea aceleași sentimente pentru el pe care le avea el pentru ea. Îi plăcea de el? Sau doar încerca să-l ajute?

— Atunci spune-mi, spuse ea în cele din urmă, după o lungă tăcere. „Ești un bărbat? Sau un erou?”

Darius nu știa cum să răspundă.

„Nu sunt nici unul”, a spus el. „Sunt doar eu însumi.”

Se uită la el lung și greu, de parcă l-ar fi rezumat, de parcă ar fi încercat să se hotărască.

În cele din urmă, ea s-a întors și a început să plece. Inima lui Darius îi cădea, în timp ce a presupus că i-a dat un răspuns greșit, că ea s-a răzgândit.

Dar în timp ce ea se îndepărtă, ea și-a întors capul spre el și pentru prima dată și a spus:

„Ne întâlnim la râu, sub copacul care plânge, când soarele apune”, a spus ea. „Și nu mă lăsa să aștept.”

Ea a dispărut în mulțime, iar inima lui Darius a bătut cu putere în timp ce o privea plecând. Nu întâlnise niciodată pe cineva ca ea și avea sentimentul că nu o va face niciodată. Pentru prima dată, o fată îi plăcuse.

Sau a avut ea?

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Alistair stătea pe piața de piatră în lumina zorilor, sus pe stânci, alături de mama lui Erec și de toți consilierii ei, și privea priveliștile uriașe ale Insulelor de Sud. Dedesubt, ea putea vedea bătălia dezlănțuită, așa cum fusese toată noaptea de la întâlnirea ei cu Bowyer. Alistair se uită la această insulă frumoasă, acoperită de o ceață de dimineață, plutind cu mirosul florilor de lămâie, acum izbucnit în război – și se simțea vinovată că ea fusese cea care a declanșat acest război civil.

Totuși, în același timp, se simțea justificată, ușurată că acești oameni și-au dat seama în sfârșit că ea era nevinovată – și că Bowyer era asasinul. Ea știa că Bowyer trebuia oprit înainte de a fura regalitatea – la urma urmei, regalitatea aparținea lui Erec – iar Alistair era hotărât să vadă că Erec își revine și pretindea ceea ce îi aparținea de drept. Nu pentru că ar fi vrut să fie regină – nu-i păsa de titlu sau de rang – ci pentru că dorea ca viitorul ei soț să primească ceea ce el merita.

Mama lui Erec, alături de ea, urmărea bătăliile cu îngrijorare, iar Alistair se întinse și își puse mâna pe încheietura mâinii. Alistair s-a simțit copleșită de recunoștință față de ea, pentru că i-a stat alături tot timpul.

— Îți datorez foarte multe mulțumiri, spuse Alistair. „Dacă nu ai fi tu, aș sta în acea temniță – sau moartă – chiar acum.”

Mama lui Erec îi zâmbi înapoi, deși zâmbetul ei era slab, în timp ce se uita înapoi la bătălia de dedesubt, gravă de îngrijorare.

— Și îți datorez la fel de mult, spuse ea. „Ai salvat viața fiului meu.”

Ea a studiat stâncile de dedesubt și sprânceana i s-a încruntat.

„Și totuși, dacă această bătălie nu merge bine, mă tem că totul poate fi în zadar”, a adăugat ea.

Alistair o privi surprins.

„Ești îngrijorat?” ea a intrebat. Credeam că Bowyer nu conduce decât una dintre cele douăsprezece provincii. Ce pericol ar putea fi când

sunt unsprezece uniți împotriva unuia?”

Mama lui Alistair urmărea bătălia, fără expresie.

„Fostul meu soț a fost mereu precaut la alzaci”, a spus ea. „Nu numai că produc cei mai buni războinici de pe insulă, dar sunt și vicleni și nu trebuie să aveți încredere. Au, de asemenea, foame de putere. Nu voi fi liniștit până când nu-i văd pe fiecare dintre ei implicați în rebeliune sacrificat.”

Alistair a urmărit bătălia și a văzut mii de locuitori ai insulelor sudice împingând înapoi tribul lui Bowyer, bătălia năvălindu-se în sus și în jos pe versanții abrupți ai munților, răspândiți peste tot Insulele de Sud, bărbați luptându-se cu oameni în unghiuri abrupte, sunetul îndepărtat al metalului ciocnindu-se de metal și cai nechedând punctuația aerul dimineții. Toți erau războinici strălucițți, cu armura și armele lor de aramă strălucind în soare și acoperiu munții ca niște capre, luptându-se între ei până la moarte.

Ea a privit și a tresărit când un soldat de pe cal și de pe marginea stâncii, țipând în timp ce el se năpusti la moarte.

Din câte și-a dat seama Alistair, insulele de Sud aveau avantaj în fața tribului lui Bowyer, care părea să fugă, iar ea nu putea să vadă de ce să se teamă. Poate că fosta regină a fost prea precaută. În curând, simțea ea, totul se va termina, Erec avea să se întoarcă pe scaunul său de rege și ar putea începe de la capăt.

Alistair auzi un târât de picioare, se întoarse și o văzu pe Dauphine mergând spre ea din partea îndepărtată a pieței. În trecut, Dauphine o abordase întotdeauna cu o privire de dezaprobare sau indiferență – totuși, de data aceasta, Alistair a observat că purta o altă expresie. Părea să fie unul de remuşcări – şi de un nou respect.

Dauphine s-a apropiat de ea.

— Trebuie să-mi cer scuze, spuse ea cu seriozitate. „Ai fost acuzat pe nedrept. Am fost dezinformat și pentru asta îmi pare rău.”

Alistair dădu înapoi.

„Nu am avut niciodată sentimente rele față de tine”, a spus Alistair, „și nu le port acum. Sunt fericit să te am ca cumnata mea, presupunând că ești fericit să mă ai.”

Dauphine a zâmbit larg, pentru prima dată. Ea a făcut un pas, l-a îmbrățișat pe Alistair, iar Alistair, surprins, a strâns-o pe spate.

Dauphine se trase în cele din urmă înapoi și o studie cu intensitate.

„Îmi urăsc dușmanii cu o mare pasiune”, a explicat Dauphine, „și îmi iubesc prietenii cu aceeași fervoare. Vei deveni un prieten și o soră pentru mine. O soră adevărată. Oricine este atât de devotat Erec ca tine mi-a câștigat inima. Îți vei găsi un prieten loial în mine, promit. Și cuvântul meu este mai mare decât legătura mea.”

Alistair simțea că ea a vrut să spună serios și se simțea atât de bine să aibă o soră, să se rezolve în sfârșit tensiunea dintre ei. Putea să vadă că Dauphine era cineva care simțea profund și nu era întotdeauna capabil să-și controleze pasiunile.

„Vor renunța?” întrebă Alistair, privind pe oamenii lui Bowyer.

Mama lui Erec a ridicat din umeri.

„Alzacii au fost întotdeauna separatiști. Întotdeauna au râvnit coroana și sunt învinși îngrozitori. Tatăl meu și tatăl său dinaintea lui au încercat să-i elimine din insule – acum este momentul. Fără ei, vom fi o singură națiune, unificată sub Erec.”

S-a auzit brusc sunetul unui cor de coarne și toți s-au întors alarmați, privind în sus la stâncile din spatele lor. Vârfurile munților s-au umplut brusc de soldați călare, apărând pe toată creasta, acoperind orizontul din toate direcțiile. Alistair i-a văzut purtând bannere de diferite culori și a ridicat privirea confuză, fără să înțeleagă ce se întâmpla.

— Nu înțeleg, spuse Alistair. „Bătălia se află în fața noastră. De ce se apropie din spate?”

Fața mamei lui Erec căzu de spaimă și părea de parcă privea sosirea morții însăși.

— Nu sunt pentru noi, spuse ea, cu vocea abia mai presus de o șoaptă. „Acele bannere – au întors jumătate de insulă împotriva noastră. Ei îl urmăresc pe Bowyer în încercarea lui de a deveni rege. Este o revoltă!”

— S-a terminat, spuse Dauphine, cu vocea plină de descurajare. „Am fost prinși în ambuscadă. Înșelat.”

„Se îndreaptă spre casa bolnavilor”, a observat mama lui, în timp ce forțele au început să coboare pe panta. „O să-l omoare pe Erec – pentru ca Bowyer să poată fi rege.”

„Trebuie să-i oprim!” spuse Alistair.

Mama lui Erec l-a prins de încheietura mâinii lui Alistair.

„Dacă te îndrepți înainte, spre Erec, te îndrepți către o moarte sigură. Dacă vrei să supraviețuiești, întoarce-te în forțele noastre, regrupează-te și trăiește pentru a lupta în altă zi.”

Alistair clătină din cap.

„Nu înțelegi”, a răspuns ea. „Fără Erec, oricum nu sunt în viață.”

Alistair și-a smuls mâna din strânsoarea ei, iar ea s-a întors și a alergat cu capul înainte în armata care se apropia, spre moarte sigură, gata să facă tot ce trebuia pentru a ajunge mai întâi la Erec. Dacă avea să moară, ea ar muri alături de el.

CAPITOLUL 23

Thorgrin stătea în ambarcațiunea mică, alături de frații săi din Legiunea și de Indra și Matus, toți vâslând într-un calm de moarte, pierduți în gânduri în timp ce priveau oceanul. Thor a vâslit, încurajat, simțind brățara mamei sale vibrând la încheietura mâinii, simțind că se apropia de fiul său. În timp ce studia valurile, acoperit de ceață, nu putea vedea nimic, totuși își simțea fiul undeva acolo, simțea că era aproape. Cel mai mult, Thor a simțit că fiul său este în viață și că are nevoie de el.

A vâslit mai tare, ca și ceilalți, cu mușchii unduindu-și, hotărât.

În timp ce treceau prin apă, legănându-se încet în curent, neputând să vadă mult dincolo, gândurile lui Thor s-au îndreptat către Mycoples și Ralibar și a ratat mai mult ca oricând posibilitatea de a se înălța prin cer, pur și simplu să călărească pe spatele unui mare fiară, să vezi lumea răspândită dedesubt, să acopere atât de mult teren atât de repede. Acum era închis pe pământ, ca orice alt om, călătorind încet, cu vederea împiedicată. De asemenea, îi era foarte dor de compania Mycoples; parcă o parte din el ar fi fost ucisă acolo.

Reece, lângă el, luă o pauză și strânse de umărul lui Thor.

— Îl vom găsi pe Guwayne, l-a încurajat el. „Sau vom muri cu toții încercând.”

Thor dădu din cap cu aceeaşi solemnitate, recunoscător pentru sprijinul lui Reece. În timp ce Thor studia apele, se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar fi greșit și dacă era deja prea târziu. Și dacă, când l-a găsit în sfârșit pe Guwayne, era mort? Thor nu ar putea trăi cu el însuși. Și nu ar putea să-i dea vestea lui Gwen.

Sau dacă, și mai rău, *nu* l-a găsit *niciodată* ?

Thor a încercat să-și scuture aceste gânduri din minte în timp ce vâsla mai tare, știind că eșecul nu era o opțiune. A simțit brățara vibrând și a știut că trebuie să aibă credință. Nu știa încotro se îndreptau, dar și-a dat seama că totul făcea parte din test: uneori cineva trebuia să continue pe

credință. Uneori, credința era tot ce aveam. Și uneori au venit teste pentru a-ți întări credința.

O oră s-a încețoșat în următoarea, când dimineața s-a transformat în după-amiază, iar Thor a început să-și piardă orice simț al spațiului și al timpului, vâslit și vâslit, fără sunet în urechi, în afară de cel al vâslelor bătând în apă. Ceilalți au început să încetinească vâslitul, respirând greu, având nevoie de o pauză.

Fiecare mușchi din corpul său în flăcări, simțindu-se pe punctul de a se prăbuși, Thor închise ochii și încetini și el vâslitul. S-a concentrat, a încercat să-și găsească puterea interioară, a rugat-o să-l ajute să-l îndrepte către fiul său.

Te rog, mamă, se gândi el. *Dacă ești acolo, dă-mi un semn. Un semn clar. Vă rog. De dragul lui Guwayne. Am nevoie de ajutorul vostru.*

Un țipăt sfâșie aer și Thor își întinse gâtul înapoi, iar în depărtare, îl zări pe Estopheles, învârtindu-se sus, scoțând un strigăt care umple oceanul singuratic. Ea a coborât și a scăpat un obiect din gheara ei, iar acesta a căzut în jos spre mare, aterizând în apă lângă Thor. Apa a stropit asupra lui în timp ce a făcut-o, iar Thor a privit în jos, uimit, pentru a vedea o sticlă mică, de sticlă, plutind în apă.

L-a luat, a scos dopul, a desfășurat sulul și alții s-au adunat în jur în timp ce citea scrisoarea lui Gwendolyn.

L-a atins profund pe Thor, iar el a privit în sus în timp ce Estopheles țipă, uimit să o vadă aici, în mijlocul neantului, simțindu-se mai puțin singură. Se simțea încurajat; a simțit că era un semn și că îl va găsi pe Guwayne.

Estopheles s-a întors deodată în cealaltă direcție și a aruncat-o în sus și în jos în mod repetat, iar Thor a simțit că îi spunea ceva. Că ea îi ducea undeva.

Guwayne.

„Trebuie să o urmăm!” Thor le strigă pe ceilalți.

Vântul s-a ridicat brusc, pânzele s-au umplut și toți au întors barca, îndreptându-se spre Estopheles.

Au navigat printr-un nor gros de ceață, atârnând jos de ape, iar când, în sfârșit, au ieșit de pe cealaltă parte, inima lui Thor bătu de încântare. A fost uimit să vadă, la aproape o sută de metri depărtare, o insulă, mai mare decât ultima, clar locuită, urme de pași pe toată plaja.

Și pe măsură ce se apropiau, navigând în valurile care se sparge, Thor se uită afară și văzu pe nisip ceva care l-a făcut să simtă din nou credința în viață: pe țărm era o barcă mică. Și judecând după dimensiunea sa, era suficient de mare pentru a ține doar o singură persoană.

Un baiat.

*

Thor și ceilalți s-au mișcat repede prin jungla densă a insulei, Thor fără suflare, inima bătând cu putere în timp ce alerga, ceilalți lângă el, învârtindu-se, urmărind pașii în nisipul care ducea de la plajă. Era clar că de pe urmele pașilor că cineva descoperise barca, îl luase pe Guwayne, iar Thor a ars când se gândea la ea. Oricine ar fi, i-ar fi făcut să plătească — dacă nu era deja prea târziu.

Jungla era atât de groasă încât Thor abia putea să vadă în timp ce alerga, zgâriat de ramuri și fără grijă. Când a devenit prea gros, Thor și-a scos sabia și a spart orice în calea lui, în timp ce sprinta cu tot ce avea, sărind peste copaci tăiați, auzind inima bătându-i în urechi.

Sunetele păsărilor și animalelor exotice au punctat aerul, dar Thor abia dacă mai auzea altceva decât bătăile inimii lui, decât propriile gânduri care îl înnebuneau. Unde i-au dus băiatul? Cât timp în urmă aterizase? Au fost prietenoși sau au avut intenții sinistre?

Și cel mai rău dintre toate: dacă nu l-a găsit la timp?

Brățara mamei lui bâzâia ca un nebun, iar Thor abia putea gândi clar știind că fiul lui era aici, chiar la îndemâna lui, doar la îndemâna lui, undeva în spatele acestor copaci.

„Se pare că l-a luat o armată!” strigă Matus, privind în jos în timp ce alerga.

Thor se gândea la același lucru – erau atât de multe piese în atât de multe direcții diferite. Câți oameni locuiau aici? Ce fel de oameni erau? Unde ar putea duce toți?

În timp ce au izbucnit printr-un zid gros de frunziș, s-a auzit un sunet brusc de cântări și dansuri tribale, o bătaie persistentă de tobe umplând aerul. Tobele au bătut atât de repede, în ritmul inimii lui Thor, și au crescut mai tare pe măsură ce el alerga. Au alergat cu toții pentru direcția muzicii, iar Thor s-a simțit atât încurajat, cât și un sentiment de groază. Oricine era acolo nu părea prietenos. De ce, se întrebă el pentru a miliona oară, i-ar lua fiul? Ce ar face cu el?

„Știți despre oamenii acestei insule?” Îl strigă Thor pe Matus. „Insulele Superioare sunt mai aproape decât Inelul.”

Matus clătină din cap în timp ce alerga, ocolind un copac.

„Nu am fost niciodată atât de departe în nord. Nici măcar nu știam că aceste insule sunt locuite. Presupunerea ta e la fel de buna ca a mea."

Toți s-au oprit brusc la marginea junglei, chiar în fața unui zid de viță de vie, prin care vedeau o poiană vastă. Războinici întăriți, toți știau mai bine decât să se repezi prin perimetrul unui inamic ostil fără să facă mai întâi bilanțul.

Thor s-a uitat, respirând greu și a fost uimit de vederea dinaintea lui: în poiană stăteau sute de băștinași, bărbați cu piele albă translucidă și ochi verzi bombați și strălucitori. Erau abia îmbrăcați și aveau corpuri slăbănog și musculoși. Au scandat și au bătut pe tobe, dansând în cerc în toate direcțiile, iar și iar, învârtindu-se desculți pe nisipul din luminișul junglei. În centrul satului lor se afla o fântână înaltă de piatră, iar deasupra ei, drapată, un buștean gros. Din fântână se ridica fum și din interiorul ei, Thor auzea țipete.

Țipetele unui bebeluș.

Părurile îi stăteau pe spatele lui Thor în timp ce asculta, în timp ce îi privea pe nativi care se învârteau, dansând în jurul fântânii din nou și din nou, ridicând torțe, bătând în tobe. Și-a dat seama, cu un fulger de groază, ce se întâmpla: acești oameni primitivi se pregăteau să sacrifice acel copil.

Fără să se gândească măcar la o strategie, fără să se gândească măcar la cât de depășiți numeric erau, Thor a izbucnit în poiană, cu sabia scoasă, și a scos un mare strigăt de luptă, încărcând aceste sute de războinici înarmați. Chiar dacă s-ar fi oprit să se gândească la asta, Thor nu s-ar fi oprit; ceva visceral în interiorul lui l-a împins înainte. Thor știa că acesta ar putea fi fiul său în acea fântână și va ucide pe oricine și orice i-ar afla în cale pentru a-l salva.

Frații lui i s-au alăturat cu toții, toți năvălindu-se cu capul înainte în pericol, toți alături de el, pregătiți să meargă oriunde cu el, indiferent de risc.

De-abia trecuseră trei picioare, erau încă la cincizeci de metri depărtare, când întregul sat i-a zărit și sute de războinici au oprit dansul și s-au întors spre ei. Și-au ridicat sulițele, arcurile și săgețile și au pornit să le întâmpine.

Thor nu a încetinit, și nici frații săi. Cei șapte au alergat cu capul înainte în armată, nesăbuiți și fără griji, pregătindu-se să lupte până la moarte.

Toți s-au întâlnit într-o ciocnire de arme. Thor, cu sabia ridicată, a fost primul care a ajuns la ei. Trei oameni din trib au ridicat pumnale brute și au sărit spre el și, în timp ce au făcut, Thor s-a lăsat jos și a tăiat, tăiându-le pieptul și trimițându-i pe toți să se prăbușească la pământ, în timp ce se rostogoli din drum.

Thor a sărit înapoi în picioare și și-a continuat încărcarea, îndreptându-se către un grup de membri ai tribului care ridicau cu toții sulițe, pregătindu-se să le arunce direct în el. Thor a sărit în aer și a tăiat sulițele în jumătate înainte ca acestea să le poată arunca, apoi și-a plantat sabia în pământ și a folosit-o pentru a se propulsa în aer, legănându-și picioarele și lovind-le pe toate în piept și trântindu-le înapoi. . Thor a aterizat înapoi în picioare, și-a prins sabia și s-a rotit într-un cerc larg, doborându-i pe toți.

Thor a auzit strigătul bebelușului în depărtare, răsunându-i în urechi, ridicându-se chiar și deasupra strigătelor bărbaților și a luptat ca un om posedat. El nu a încercat să-și cheme puterile; nu voia. El a vrut să-i omoare pe acești oameni cu mâinile goale, acești oameni care au îndrăznit să-i ia fiul, care au îndrăznit să încerce să-l omoare. Voia să-i omoare pe toți om la om, față în față.

Thor a tăiat în stânga și în dreapta când acești oameni au venit spre el cu pumnale și sulițe. Thor i-a ucis în stânga și în dreapta, dar nu i-a putut ucide pe toți înainte să tragă în el. Unul dintre membrii tribului a aruncat cu praștia o piatră și acesta l-a lovit puternic pe Thor în cap, tăindu-l deasupra tâmplei și scoțând sânge. Alții au tras săgeți înainte ca Thor să poată ajunge la ele și, în timp ce Thor s-a abătut și s-a susținut de majoritatea, văzându-le venind cu coada ochiului, nu le-a putut rata pe toate, iar o săgeată i-a zdrobit brațul stâng. A strigat de durere în timp ce a tras sânge.

Totuși, Thor nu a încetinit. Nu s-a gândit la nimic altceva decât la copilul său și, chiar și cu rănile sale, Thor a continuat să încarce, legănându-și sabia cu ambele mâini, tăind și lovind cu piciorul și făcându-și drumul spre centrul satului. Curând, a fost cuprins de membrii tribului, cot la cot cu ei, luptându-se mână la mână, ochi la ochi, prin mulțimea deasă. Mergea lentă, chiar și cu frații săi luptând cot la cot cu el, ajutând la blocarea loviturilor și doborând membrii tribului în sine.

Thor era mai rapid și mai puternic decât acești nativi cu armele lor brute și a țesut și a ieșit din ele cu experiență, evitând loviturile de suliță în timp ce tăia și înjunghia. Cu toate acestea, mulțimea s-a îngroșat și erau prea mulți dintre ei și, când s-a trezit închis din toate părțile, au fost câțiva pe care nu i-a văzut niciodată venind. Thor auzi ceva în spatele lui și se întoarse pentru a vedea un sătean coborându-și pumnalul pentru ceafa. Era prea târziu să reacționeze, iar Thor s-a pregătit pentru lovitură.

Dintr-o dată, triburul a deschis larg ochii și s-a prăbușit la picioarele lui Thor, iar Thor îl privi căzând, nedumerit. S-a uitat în jos și a văzut o săgeată prin spate și și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe O'Connor, ținând arcul, zâmbind, țintul său la fel de adevărat ca întotdeauna. Indra a stat lângă el și a tras o săgeată a ei și, în timp ce o făcea, Thor a auzit un zgomot de mormăit și s-a uitat în sus pentru a vedea un alt membru al tribului, în dreapta lui, căzând înainte să-și poată dezlănțui sulița.

Elden făcu un pas înainte, mânuind un ciocan uriaș și, într-o lovitură larg, le-a trântit pe trei în piept cu un zgomot bătut, trimițându-i la pământ. Elden și-a ridicat apoi ciocanul și l-a întors într-o parte, și a dat peste doi dintre ei peste față, doborându-i. Apoi a aruncat ciocanul greu peste cap și l-a trimis să navigheze în masa de trupuri și a doborât încă patru membri ai tribului, creând o potecă în mulțime.

Reece se năpusti înainte cu sabia, tăind în toate direcțiile, în timp ce Conven nici măcar nu se deranja să-și balanseze sabia în timp ce alerga nesăbuit direct în mijlocul tribului. El a întins mâna și a smuls o suliță dintr-una dintre mâinile lor și a folosit acea suliță împotriva propriului atacator. Apoi s-a învârtit, creând un cerc în jurul lui, în timp ce a tăiat în toate direcțiile, doborând membrii tribului în stânga și în dreapta. Când a terminat, Conven a ridicat-o deasupra capului și a aruncat-o cu atâta forță încât a trecut printr-un trib și în altul.

Pe măsură ce Thor progresa, făcându-și drum prin mulțime, cu umerii arzându-i din cauza bătăliei neîntrerupte, a auzit un zgomot zgomotos deasupra capului său și l-a observat pe Matus venind lângă el, balansând un bip cu țepi, lanțul zvâcnind prin aer, bila de metal și-a găsit ținta din nou și din nou, doborând o jumătate de duzină dintre ele și ușurând mulțimea.

Thor, eliberat, încurajat de toți frații săi de lângă el, s-a lovit mai adânc în mulțime, croindu-și drumul, ținând un ochi pe fântâna îndepărtată, auzind țipetele bebelușului, privind pe membrii tribului care stăteau

amenințător deasupra ei. Thor a observat că unul dintre ei dădea din cap către celălalt și apoi i-a văzut începând să rotească o manivelă și coborând copilul care țipa spre foc.

Disperat, Thor a înjunghiat un om de trib în piept, smulgându-i o suliță din mâini, a smuls-o înapoi, apoi a făcut un pas înainte și a aruncat-o.

Lancea a navigat prin aer, deasupra capetelor celorlalți și, în cele din urmă, Thor, cu ținta lui perfectă, l-a ucis pe unul dintre membrii tribului rotind manivelele. O'Connor, ridicându-și plumbul, a tras el însuși o săgeată și l-a lovit pe celălalt membru al tribului între ochi. Au căzut amândoi de pe marginea fântânii, morți.

Hotărât să ajungă la fiul său, Thor a luptat de două ori mai mult, croindu-și drum ca un om posedat. Ceva trecu peste el, o furie supremă dincolo de care putea stăpâni, iar Thor se lăsă pe spate și scoase un țipăt nepământesc, venele trecându-i în brațe, gât și umeri, sunetul unei creaturi disperate hotărâtă să-și salveze puii.

Thor s-a mișcat cu viteza fulgerului, o mașină de ucidere a unui singur om, în timp ce i-a tăiat pe restul bărbaților, creând o cale de război de distrugere pentru un singur om. Oamenii tribului erau neputincioși împotriva unui războinic ca el, un războinic diferit de oricare dintre ei pe care îl întâlniseră înainte. Aceasta a fost lupta vieții lui Thor și nu se va opri la nimic pentru a-și atinge scopul.

În câteva clipe, Thor a tăiat o cale prin ele, o grămadă de cadavre aliniate prin centrul mulțimii. Era ca și cum ar fi intrat într-un gol în spațiu și timp și nu era pe deplin conștient de ceea ce făcea și nici măcar de unde se afla. A fost preluat de crimă.

Thor a ajuns în centrul satului și și-a șters transpirația de pe ochi, încercând să înțeleagă ce tocmai i se întâmplase. Simțise puterea a o sută de oameni, chiar dacă doar pentru o clipă, și fusese invincibil.

Plânsetele bebelușului l-au făcut pe Thor înapoi în prezent, iar el s-a întors repede și a alergat spre fântâna de piatră.

Nemaifiind nimeni între el și fântână, Thor s-a grăbit să urce în vârful ei, în timp ce sudoarea îi înțepa ochii, inima îi bătea cu putere.

Te rog, Doamne. Lasă fiul meu să trăiască.

Pe măsură ce Thor a ajuns în vârf, strigătele au devenit mai puternice, răsunând în fântâna goală, iar el a tușit și a căzut din cauza fumului care se ridica. Thor se întinse și, cu mâinile tremurătoare, trase de

manivela, iar și iar, frânghia ridicându-se, întorcându-se, ridicând copilul în timp ce Thor îl salva de căldură și fum.

Thor a tras și a tras, nerăbdător să vadă că bebelușul era bine și, când a ajuns în sfârșit sus, Thor s-a întins în fum și a ținut copilul, ridicându-l și s-a întors să se uite în ochii fiului său.

Thor a fost bucuros să vadă că copilul era viu și sănătos. Cu toate acestea, în timp ce examina copilul, gol, întins în căsuță, Thor a fost șocat să descopere ceva: nu era fiul său.

Era o fată.

Fata țipă în timp ce Thor o ținea sus. Era bucuros că a salvat-o. Dar nu era fiul lui. Era copilul altcuiva.

Indra și ceilalți au ajuns în vârful fântânii, lângă Thor și, în timp ce făceau, Thor i-a întins copilul, apoi s-au întors imediat și au scanat satul, căutând vreun semn al fiului său. De aici sus avea o perspectivă grozavă și putea vedea tot satul răspândit dedesubt. Ceilalți frați ai săi terminau pe ultimul dintre membrii tribului și toți erau morți, cadavrele întinse peste tot.

Dar nicăieri nu era vreun semn de Guwayne.

Thor era hotărât să obțină răspunsuri. În partea îndepărtată a satului, a văzut un sătean, rănit, ridicându-se încet în picioare, și a sărit de pe zid, alergând spre el în timp ce încerca să se târască departe.

Thor a sărit pe spate, l-a prins de nisip cu un genunchi, a tras un pumnal și l-a întors pe bărbat și l-a ținut de gât.

"Unde este copilul meu?" întrebă Thor, cu ochii mari de panică și furie.

Bărbatul a bolborosit ceva într-o limbă pe care Thor nu o putea înțelege, panica în ochi.

Thor, disperat, strânse lama pe gâtul bărbatului.

"COPILUL MEU!" Thor țipă, întorcându-se și arătând spre Indra, care o ținea pe fetiță care țipa.

În cele din urmă, săteanul părea să înțeleagă și mormăi din nou ceva.

„Nu înțeleg!” strigă Thor.

Bărbatul se întoarse brusc și arătă în sus, peste umărul lui Thor.

Thor s-a întors și i-a urmat degetul și a văzut un lanț de munți îndepărtat, iar aproape de vârf, întorcându-și drumul în sus, o mică procesiune de oameni. Se îndreptau spre vârful vulcanului, iar în centrul lor, înălțat deasupra capetelor lor, era o carcasă mică, născută pe stâlpi, aur strălucitor, strălucitor în soare.

O carcasă suficient de mare pentru a ține un copil.

CAPITOLUL 24

Gwen a alergat prin navă, cuprinsă de panică, când și-a văzut oamenii transformându-se în piatră, una după alta, și căzând peste șină, în apă. Era ca ceva din cel mai rău coșmar al ei. Imediat, își pierdea rândurile, miile de supraviețuitori ai Inelului s-au îngrămădit pe trei nave, slăbindu-se rapid.

Gwen îl văzu pe Steffen gata să se uite peste margine, iar ea alergă spre el, îl apucă de spatele cămășii și îl smulse înapoi. S-a poticnit și a aterizat pe spate și a ridicat privirea la ea șocat.

„Nu te uita!” ea a plans. „Vei fi ucis.”

Şocul a făcut loc recunoştinţei, după cum îşi dădu seama. S-a ridicat și s-a închinat în fața ei.

„Doamna mea”, a spus el, cu ochii plini de lacrimi, „mi-ați salvat viața”.

„Ajută-mă să-i salvez pe alții”, a răspuns ea.

Steffen s-a repezit să-i ajute pe ceilalți și i s-au alăturat Sandara, Kendrick, Godfrey, Brandt și Atme, împreună cu noii membri ai Legiunii, Merek și Ario, toți concurând cu Gwendolyn pe toată nava, salvând oamenii să privească peste marginea, împiedicând oamenii să se apropie prea mult de cei dragi care deja se transformaseră în piatră și cădeau. Gwen a privit o soție țipând în timp ce soțul ei tocmai se transformase în piatră. L-a privit strângându-și corpul, refuzând să-și dea drumul, încercând să-l împiedice să cadă peste margine, apoi ea însăși se uită inevitabil la apă. Și ea s-a transformat în piatră, cu fața înghețată într-o privire de agonie și împreună, brațele ei strânse în jurul lui, ca o bucată mare de piatră, au căzut peste margine și s-au cufundat în adânc.

Gwen s-a uitat la celelalte două nave ale sale și a fost îngrozită să vadă că una dintre ele era acum complet goală, toți oamenii de la bord s-au transformat în piatră și s-au prăbușit. Balustradele au fost toate rupte de acolo unde pietrele le zdrobiseră și nu a mai rămas un singur supraviețuitor.

De fapt, pe măsură ce toate pietrele încep să se strângă pe o parte a navei, nava însăși a început să se acopere și, în timp ce Gwen o privea, neputincioasă, a început să se scufunde.

Nava s-a scufundat cu o viteză din ce în ce mai mare și în câteva clipe a aterizat pe o parte în apă cu o stropire mare, cu pânzele lovind de ocean. Stătea întins pe o parte, zvâcnindu-se, toți oamenii săi morți înainte de a se răsturna, iar Gwen i s-a făcut rău la stomac când a văzut-o scufundându-se complet în apa de dedesubt.

Gwen cu greu îi venea să creadă că acum mai rămăseseră decât două nave ale glorioasei flote care plecase cândva din Inel. Gwen se uită frenetic în jur, temându-se că nu-și va pierde toți oamenii de aici.

„Ridică catargele!" strigă ea amiralului ei. „Dublați bărbații la vâsle! Îndepărtează-ne de aceste ape!"

Bărbații au intrat în acțiune în timp ce clopotele au sunat, luând poziții, făcând tot posibilul să deplaseze navele.

Gwen s-a repezit la Sandara și a apucat-o de încheietura mâinii, disperată după răspunsuri.

„Cât vor dura aceste ape?" ea a intrebat.

Sandara clătină sumbru din cap.

— Călătoresc pe oceanul deschis, doamnă, spuse ea. „Aceste ape sunt ca un banc de pești care trec prin ele. Eu nu i-am întâlnit niciodată, dar am auzit că trec repede, mai ales cu vânt puternic."

Gwen se întoarse și se uită la orizontul îndepărtat, ținându-și ochii sus, temându-se să privească în jos la ape. Era greu de spus unde s-au terminat.

Ea s-a întors și a întins gâtul și a privit înapoi spre pânze și a fost ușurată să le vadă arborate și pline de un vânt bun. Bărbații mormăiau în jurul ei în timp ce vâslau și vâseau.

— S-ar putea să treacă repede, spuse Gwen, dar nu ne vom risca. Voi veți vâsli cu toții până se va sparge ziua de mâine!"

Gwen și-a ridicat privirea, a văzut soarele la amiaza mare și a știut că va fi o zi lungă și plină de probleme pentru toți. Dar ea nu și-ar fi riscat. Era tot mai bine decât moartea.

Gwendolyn a găsit-o pe Illepra, ținând-o în brațe, adăpostindu-o, iar inima lui Gwen a crescut de ușurare când a luat-o înapoi. Pe aerul tăcut, sumbru, nu se auzea decât bătaia vâslelor pe apă, strigătele pescărușilor și gemetele și suspinele blânde ale supraviețuitorilor, cu inima zdrobită,

îndoliate de cei dragi. Ei au fost norocoșii. Dar Gwen nu s-a simțit norocoasă.

Într-adevăr, în timp ce se uita la orizont și se gândea la rațiile lor slabe, știa că acest lucru nu era de bun augur. Nu era deloc de bun augur.

*

Gwendolyn, cu ochi îngroziți, s-a ridicat și a privit cum răsărirea zorilor peste ocean, o linie subțire violetă se amestecă cu stacojiu, arzând ceața de pe ocean. Un pescăruș singuratic a strigat deasupra și, pe măsură ce cerul se încălzea, Gwen s-a întors și și-a cercetat oamenii: toți erau aplecați peste vâsle, dormeau pe loc, epuizați de eforturile lor. Fusese o zi și o noapte lungi și îngrozitoare, iar Gwen crezuse că nu se va sfârși niciodată. Îi dăduse copilul lui Illepra noaptea târziu și în cele din urmă adormise.

Când soarele începu să se strecoare peste orizont, Gwendolyn, care stătuse trează toată noaptea, se ridică și făcu primii pași, singura trează pe vaporul liniștit. Se îndreptă cu grijă spre balustradă, puntea scârțâind în timp ce mergea, și se pregăti să privească, să examineze apele. Ea a vrut să fie prima care se uită, prima care știe cu siguranță că apele sunt sigure. Ea nu a simțit că era corect ca unul dintre subiecții ei să-l testeze. La urma urmei, ea a fost regina și dacă cineva ar muri, ar trebui să fie ea. Ea a simțit că este responsabilitatea ei.

Gwen a traversat puntea și, chiar când a ajuns la balustradă, o voce a tăiat aerul liniştit al dimineţii:

"Doamna mea."

Gwen se întoarse și îl văzu pe Steffen stând acolo, cu cearcăne sub ochi, privind înapoi la ea cu îngrijorare.

— Mă tem că știu unde mergi, spuse el, cu vocea plină de îngrijorare.

Gwen a dat din cap înapoi.

„Voi verifica apele”, a răspuns ea.

Steffen clătină din cap și făcu un pas înainte.

„Nu este o treabă pentru o regină”, a spus el. „Eu sunt slujitorul tău. Dă-mi voie să verific.”

Începu să meargă înainte, spre balustradă, dar Gwen întinse mâna și își puse mâna pe încheietura mâinii.

Se întoarse spre ea.

— Mulţumesc, spuse ea. "Dar nu. Este nava mea, poporul meu. Este pentru mine să verific.”

Fruntea i s-a încruntat.

„Doamna mea, ai putea muri.”

„La fel poți și tu. Și cine poate spune că viața mea valorează mai mult decât a ta?”

Ochii lui Steffen lăcrimară când se uită înapoi la ea.

„Ești cu adevărat o regină grozavă”, a spus el. „O regină ca nimeni alta.”

Gwen a auzit cât de mult a vrut să spună și a atins-o.

Fără mai mult, Gwen se întoarse, făcu doi pași mari spre balustradă, o strânse cu mâinile tremurânde și închise ochii, cu imagini fulgerându-i prin minte cu toți oamenii care se transformaseră în piatră. Ea s-a rugat să nu aibă aceeași soartă.

Gwen a deschis ochii și a privit, respirând adânc și întărindu-se.

Apele, luminate de soarele dimineții, străluceau de un albastru. Gwen s-a uitat cu atenție și a fost bucuroasă să nu vadă nicio urmă din apele luminate. Marea era înapoi la felul în care fusese.

"Doamna mea!" strigă Steffen alarmat, repezindu-se lângă el.

Gwen zâmbi în timp ce se întoarse și se uită calm înapoi la el.

„Sunt în viață”, a spus ea. „Nu mai e nimic de care să te temi.”

De jur împrejurul ei, oamenii lui Gwen au început să se ridice, ridicându-se în picioare, cu ochii înfloriți. Rând pe rând, s-au uitat la ea cu uimire, apoi s-au îndreptat spre ea.

„Apele sunt sigure!” strigă Gwen.

Oamenii au strigat de ușurare și, ca unul, s-au repezit cu toții spre marginea șinei, s-au aplecat și au examinat cu mirare marea. Era doar un ocean normal, așa cum fusese întotdeauna.

Gwendolyn a fost lovită de foame și s-a gândit la rațiile lor în scădere și s-a întrebat când au mâncat ultima dată oamenii ei. Ea însăși se abținuse de două mese pe zi, pentru a economisi mai mult pentru oamenii ei și începea să simtă foamea. Aproape îi era frică să întrebe ce a mai rămas.

Se întoarse către amiralul ei, care stătea lângă ea, și putu vedea din privirea sumbră de pe chipul lui că nu era bine.

— Rațiile? întrebă ea, ezitând.

El clătină grav din cap.

„Îmi pare rău, doamnă”, a spus el. "Nu a mai ramas nimic."

„Oamenii strigă după mâncare”, a adăugat Aberthol, lângă ea. „Ei sunt din ce în ce disperați. Au vâslit toată noaptea, iar acum nu au nimic. Nu

știu cât de mult îi vom mai putea liniști.”

„Sau cât vom mai putea supraviețui”, a adăugat Brandt, sumbru.

Gwendolyn a primit știrile, simțind greutatea acesteia. Se întoarse către Kendrick, care stătea lângă ea.

„Și ce ne propuneți să facem?” întrebă Gwendolyn.

A scuturat din cap.

„Dacă nu găsim provizii în curând”, a spus el, „dacă nu găsim pământ în curând, această navă va deveni un mormânt plutitor”.

Gwendolyn se întoarse spre Sandara, stând lângă el.

„Cât mai departe până ajungem pe pământul tău?” a întrebat-o pe Sandara.

Sandara a clătinat din cap și a privit afară și a studiat orizontul.

— Este greu de spus, doamnă, spuse ea. „Depinde de curenti. Ar putea fi o zi sau poate fi o lună.”

Stomacul lui Gwen se strânse la cuvintele ei. O luna. Oamenii ei nu ar supraviețui. Toți aveau să moară aici, să irosească, o moarte îngrozitoare în mijlocul oceanului. Mai rău, cu siguranță s-ar întoarce unul împotriva celuilalt, s-ar revolta și s-ar ucide unul pe altul. Foamea ar putea face oamenii disperați.

Gwendolyn dădu din cap, resemnată.

„Să ne rugăm pentru pământ”, a spus ea.

CAPITOLUL 25

Darius a mers repede prin satul său când soarele a început să apune, mai nervos decât fusese vreodată, ștergându-și în mod repetat sudoarea de pe palme. Nu putea înțelege de ce era atât de nerăbdător în timp ce își țesea drumul, îndreptându-se spre râu, să o întâlnească pe Loti la cabana ei. Se confruntase cu frați în luptă, lucrase sub conducerea unor stăpâni, chiar fusese angajat în cea mai periculoasă trudă din mine și, totuși, nu se simțise niciodată așa nervos înainte.

Totuși, în timp ce Darius se îndrepta spre Loti, își simți mintea bâzâind, inima bătându-i cu putere și nu-și putea împiedica gâtul să nu se usuce. Nu putea înțelege cum avea ea acest efect asupra lui, ce era despre ea. De-abia o cunoștea, pusese ochii asupra ei doar de două ori și totuși acum, în timp ce se îndrepta spre ea, nu se mai putea gândi la nimic altceva.

Darius s-a gândit la întâlnirea lor și a răsturnat cuvintele ei în minte din nou și din nou. Încercă să-și amintească exact ce spusese ea; el începea să se îndoiască de el însuși, începea să se întrebe dacă ea îl plăcea cu adevărat, dacă simțea la fel pentru el ca și el pentru ea, sau poate dacă voia doar să-l vadă într-un mod ocazional sau era doar curioasă să afle mai multe despre el. Poate că se întâlnea cu altcineva; poate că l-ar ridica în picioare și nici măcar nu-l va întâlni deloc.

Inima lui Darius bătea mai repede în timp ce lua în considerare toate scenariile. Se îmbrăcase în cele mai bune haine ale lui: o tunică albă de bumbac și pantaloni negri de lână fină, haine pe care le purtase cândva tatăl său. Erau cele mai bune haine pe care le avea familia lui, iar tatăl său plătise scump pentru ele. Totuși, în timp ce Darius i-a examinat, se simțea conștient de ei, văzând cât de pătați și rupti erau pe alocuri, încă ținuta unui sclav, chiar dacă puțin înălțat. Nu erau hainele Imperiului, nici hainele unui om liber. Cu toate acestea, nimeni din satul lui nu avea hainele unui om liber.

Darius a ieșit în cele din urmă de pe străzile aglomerate și întortocheate ale satului când a ajuns la capătul de vest al satului, un complex întins de căsuțe mici construite aproape una peste alta. În timp ce

cerceta locuințele, încercă să-și amintească ce spusese ea: *o căsuță cu ușa pătată în roșu.*

Darius mergea din casă în casă, uitându-se peste tot, și tocmai când era pe punctul de a renunța, deodată, ochii i s-au așezat asupra ei. Era acolo, separat de ceilalți, puțin mai mic decât restul, arătând exact ca ceilalți, cu excepția patei roșii decolorate de pe ușă.

Darius a înghițit. S-a uitat în jos și a verificat florile din mână, flori sălbatice pe care le smulsese de pe malul râului, galbene, cu tulpini lungi și subțiri. Îi părea rău acum că nu erau de o calitate mai bună; ar fi trebuit să culeagă trandafirii sălbatici din partea îndepărtată a pajiștii, dar nu avusese timp de asta.

Data viitoare , își spuse. *Adică dacă vrea măcar să mă vadă din nou.*

Darius făcu un pas și ciocăni și abia reuși să înțeleagă ceea ce se întâmpla, cu inima trântindu-i în piept, înecând toate gândurile, dar bătând cu putere. Abia auzea țipetele copiilor și toți sătenii alergând haotic în jurul lui, toți înecați când bătea la ușă.

Darius rămase în picioare, așteptând și începu să se îndoiască dacă se va deschide vreodată sau dacă a fost vreodată cu adevărat invitat aici. Se înșelase? Își imaginase totul?

Darius a stat acolo atât de mult încât, în cele din urmă, sa întors să plece — când ușa s-a deschis brusc. A apărut chipul unei femei mai în vârstă, privindu-l suspicios. Ea deschise larg ușa și ieși afară, cu mâinile în șolduri, și l-a privit în sus și în jos de parcă ar fi fost o insectă. Ochii ei căzură pe florile pe care le ținea, iar fața ei căzu dezamăgită.

„ *Tu ești* cel care a venit să-mi vadă fiica?” ea a intrebat.

Se uită înapoi, tăcut, neștiind cum să răspundă.

„Și *astea* sunt ceea ce i-ai adus?” adăugă ea, uitându-se la flori.

Darius se uită în jos la flori, panica crescând în el.

„Eu... um... îmi pare rău...”

Femeia a fost brusc dat deoparte când Loti a apărut lângă ea, cu un zâmbet larg pe față. Ea a făcut un pas în sus, a luat florile din mâinile lui Darius și le-a examinat, încântată.

Pe măsură ce a făcut-o, toate temerile lui Darius au început să se topească. Loti arăta mai frumos decât își amintea, proaspăt scăldat, purtând lenjerie albă frumoasă din cap până în picioare și nu o văzuse niciodată zâmbind – nu așa.

„Oh, mamă, încetează să fii atât de dur cu el”, a spus Loti. „Aceste flori sunt perfect frumoase.”

Ea și-a fixat ochii pe Darius, iar inima lui a bătut mai repede.

„Ei bine, intri?” întrebă ea chicotind, făcând un pas înainte și legandu-și brațele de el, apoi conducându-l în cabana ei, strângându-se pe lângă mama ei.

Darius a intrat în căsuța mică și întunecată, iar ea l-a condus spre un loc, lângă peretele îndepărtat, la doar trei metri de intrare. S-au așezat unul lângă altul pe o băncuță mică de lut, iar mama ei a închis ușa și s-a întors înăuntru și s-a așezat vizavi de ei pe un taburet.

Mama ei își ținea ochii ațintiți asupra lui Darius, examinându-l, iar Darius simți claustrofobic în căsuța mică și întunecată. Se mişcă pe scaun. Și-a dat seama că era tradiția tuturor femeilor din sat să-l interogheze înainte de a-i permite să-și ducă fiica oriunde. Din respect pentru părinții ei, Darius a vrut să se asigure că nu a făcut nimic pentru a-i jigni. Era hotărât să facă o impresie bună.

— Vrei să-mi vezi fiica, spuse femeia cu o expresie dură. Avea chipul unui războinic, iar Darius putea vedea din expresia ei că era o mamă de fii — de fii războinici. Era chipul unei mame precaute, protectoare, hotarata sa nu repete greselile trecutului.

— Fiica ta este foarte frumoasă, spuse în cele din urmă Darius, cu primele cuvinte, fără să știe ce să mai spună.

Ea se încruntă.

„Știu că este”, a spus ea. „Nu am nevoie să-mi spui că e frumoasă. Oricine poate vedea asta. Ea a fost dorită de fiecare băiat din acest sat. Nu ești primul care îi caută mâna. De ce ar trebui să o las să petreacă timp cu tine?

Inima lui Darius bătea cu putere în timp ce încerca să-și dea seama ce să spună. Voia să fie respectuos, dar nici nu era dispus să dea înapoi.

— Voi recunoaște că nici măcar nu o cunosc pe fiica ta, spuse el încet. „Dar am fost martor la marea ei putere de spirit și de curaj. O admir foarte mult. Este aceeași forță de curaj pe care sper să o am în soția mea, în mama copiilor mei. Mi-ar plăcea să o cunosc. Mă refer doar la cel mai înalt respect pentru tine și pentru ea.”

Mama ei se uită lung la el, de parcă ar fi dezbătut, expresia ei neschimbându-se niciodată.

„Vorbești bine pentru vârsta ta”, a spus ea în cele din urmă. „Dar știu cine a fost tatăl tău. Era un rebel. Un paria. Un războinic. Un om grozav, dar unul nesăbuit. Nu este loc de eroism printre oamenii noștri. Suntem oameni sclavi. Asta e soarta noastră. Nu se va schimba niciodată. *vreodată* . Mă înțelegi?"

Se uită lung la el în tăcerea densă, iar Darius înghiți în sec, neștiind ce să spună.

„Nu vreau ca fiica mea să aibă un erou”, a spus ea. „Am pierdut deja un fiu, înțelegând că Imperiul nu poate fi distrus. Nu îmi voi pierde și fiica.”

Ea se uită la Darius, rece și dură, neînduplecată, așteptând un răspuns.

Darius și-ar fi dorit să-i poată spune ce voia ea să audă, că nu se va lupta niciodată cu Imperiul, că va fi docil și mulțumit cu soarta lui de sclav.

Dar în adâncul sufletului, nu era așa cum se simțea. Nu era dispus să se întindă și nu voia să o mintă.

— Îl admir pe tatăl meu, a spus Darius, deși abia l-am cunoscut. Nu am niciun plan să atac Imperiul. Nici nu pot să-ți promit că mă voi culca în înfrângere toată viața. Eu sunt cine sunt. Mă pot preface că nu sunt nimeni altcineva.”

Mama ei îl studia, mijindu-și ochii în liniștea interminabilă, iar Darius simți că sudoare i se formează pe frunte în căsuța mică, întrebându-se dacă îi stricase șansele.

În cele din urmă, ea dădu din cap.

— Măcar ești sincer, spuse ea. „Este mai mult decât pot spune despre ceilalți băieți. Și onestitatea contează foarte mult.”

"Grozav!" spuse Loti ridicându-se brusc. „Am terminat atunci!”

L-a prins de braț pe Darius, l-a tras în sus și înainte ca el să poată reacționa, l-a condus afară din cabană, pe lângă mama ei, spre ușa deschisă.

„Loti, nu am spus că am terminat!” strigă mama ei, stând în picioare.

— O, haide, mamă, spuse Loti. „Băiatul abia mă cunoaște. Dă-ne o șansă. Îl poți ataca când ne întoarcem.”

Loti chicoti când deschidea ușa; totuși, înainte de a fi la jumătatea drumului, Darius simți o strângere rece de braț, strângându-și bicepșii, smulgându-l înapoi.

S-a întors și a văzut-o pe mama privindu-l cu severitate.

„Dacă i se întâmplă ceva fiicei mele din cauza ta, îți garantez că te voi omorî eu.”

*

Darius stătea vizavi de Loti în bărcuța mică și a vâslit pe râul care se mișca încet de la marginea satului lor, mărginit de mlaștini, urmând traseul acestui râu leneș care înconjura satul. Acest râu curgea într-un cerc continuu și era un favorit printre copiii mici, care puneau bărci mici de jucărie în el, le eliberau și așteptau să se întoarcă pe curent. Ar dura o zi întreagă.

A fost, de asemenea, un favorit printre îndrăgostiți. Cu curentul său încet și brizele idilice, râul era cel mai bun loc pentru a fi la apus, pe măsură ce căldura zilei s-a risipit și vântul se înălța.

Darius fusese încântat de expresia de pe chipul lui Loti când văzu unde o adusese. În cele din urmă, a simțit că a făcut ceva corect.

Acum se lăsă pe spate în barcă și se uită la cer de parcă ar fi în rai, în timp ce Darius îi vâsla ușor pe râu. Curentul i-a purtat, așa că nu a fost nevoie să vâsleze mult și și-a sprijinit coatele de vâsle și a lăsat ca barca să fie purtată de propria greutate. În timp ce pluteau acolo în tăcere, Darius se gândi la cât de norocos era să fie aici și la cât de frumoasă arăta Loti, pielea ei întunecată luminându-se în apusul soarelui.

Darius se aplecă înainte și își strânse palma peste dosul moale al mâinii ei, iar ea ridică privirea, zâmbind. Ea încă se juca cu florile pe care i le dăruise el și, când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, el uitase ce avea de gând să spună. Se uită înapoi la el, cu ochii plini de intensitate și pasiune, ca și cum ar fi privit în sufletul lui.

"Da?" ea a intrebat.

Darius voia să vorbească, dar cuvintele i se înfipseră în gât. Așa că pluteau în tăcere în timp ce el roșea, trecând pe lângă mlaștini legănate, luminate în apusul soarelui, un chihlimbar și stacojiu frumos, foșnind în briza.

— Ești diferit de ceilalți, spuse ea în cele din urmă. „Nu știu ce este. Dar e ceva la tine. Pot să simt că ești un războinic, dar pot simți și altceva... nu știu, o sensibilitate, poate. De parcă ai vedea lucruri. De parcă ai înțelege lucrurile. Îmi place să fiu cu tine. Mă liniștește.”

Darius se înroși în timp ce privea în jos. Știa ea despre puterile lui? el s-a intrebat. L-ar urî pentru asta? Le-ar spune celorlalți?

„Majoritatea băieților de vârsta ta”, a spus ea, „sunt deja cu fete sau sunt deja căsătoriți. Nu tu. Nu te-am văzut niciodată cu alții.”

„Nu știam că m-ai văzut deloc”, a spus el, surprins.

„Am ochi”, a spus ea. „Ești o persoană greu de ratat.”

Darius mai roși puțin. S-a uitat în jos la barcă și a atins-o cu piciorul. Nu a știut cum să răspundă, așa că a tăcut. Întotdeauna fusese timid în preajma fetelor; nu avea talentul firesc de vorbire pe care îl aveau alți băieți. Cu toate acestea, a simțit lucrurile foarte profund. El i-a văzut pe alți băieți care se grăbesc să găsească fete și să le arunce când termină cu el. Dar Darius nu a putut niciodată să facă asta. Orice fată cu care avea să fie o luase foarte în serios și asta îl împiedicase să se angajeze cu nimeni. Se simțea prea mult în joc.

"Si tu?" Darius și-a adunat în cele din urmă curajul să întrebe. „Nici tu nu ești căsătorit.”

Ea se uită înapoi la el cu mândrie.

„Nu e nicio rușine în asta”, a spus ea, defensivă. „Eu iau propriile mele decizii. Nu-mi urmez pasiunile cu ușurință. I-am respins pe toți cei care s-au apropiat de mine.”

Darius se simți nervos la cuvintele ei. L-ar respinge și ea?

"De ce?" el a intrebat.

„Aștept pe cineva remarcabil”, a spus ea. „Mai mult decât un bărbat; mai mult decât un războinic. Cineva care este special. Cine este diferit. Care are un mare destin înaintea lui.”

Darius era confuz și brusc se întrebă dacă toată această călătorie era o risipă.

— Atunci de ce stai aici cu mine? el a intrebat.

Loti a râs, iar sunetul ei, ascuțit și dulce, l-a prins cu nerăbdare. Când în cele din urmă s-a oprit, ochii ei, jucăuși, s-au așezat asupra lui.

— Poate că l-am găsit, spuse ea.

Și-au închis ochii pentru o clipă, apoi și-au întors fiecare privirea, stânjeniți.

Darius a început să vâsle din nou, neînțelegând-o, dar simțind și o legătură mai puternică cu ea. Nu prea înțelegea ce voia ea sau ce vedea în el. Îi era teamă să nu o piardă. Voia să o impresioneze cumva, să o convingă să-l placă. Dar nu știa ce să spună.

Au continuat să plutească pe râu în tăcere, aerul gros de foșnetul mlaștinii, cu sunetul brizelor, cu insectele nopții care începeau să cânte. Mușchii lui Darius s-au relaxat încet, obosiți de o zi lungă de travaliu. Era neobișnuit pentru el să se relaxeze, să nu se gândească la munca lui a doua

zi, la existența lui mizerabilă, la dorința de a ieși de aici. Pentru prima dată după mult timp, era fericit chiar acolo unde era.

„Nu te deranjează”, a întrebat el, „știind că mâine când ne vom trezi, vom răspunde altcuiva?”

Loti nu i-a întâlnit privirea, ci a privit în depărtare și a ridicat din umeri.

„Desigur că mă deranjează”, a răspuns ea în cele din urmă. „Dar există câteva lucruri pe care trebuie să le înveți să trăiești cu ele. Am învățat să fac.”

„Nu am”, a spus el.

Ea l-a studiat.

„Problema ta”, a spus ea, „este că ești îngust la minte. Nu vezi decât o modalitate de a rezista.”

Se uită înapoi la ea, nedumerit.

„Ce altă cale de a rezista decât să aruncăm lanțurile asupritorilor noștri?” el a intrebat.

Ea a zâmbit înapoi.

„Cea mai înaltă formă de rezistență este să te bucuri de viață, chiar și în fața opresiunii. Dacă poți găsi o modalitate de a trăi o viață de bucurie în fața pericolului, dacă nu i-ai lăsat să-ți zdrobească spiritul, atunci i-ai învins. Ele ne pot afecta corpurile, dar nu și spiritul. Dacă nu-ți pot lua bucuria, atunci nu ești niciodată asuprit. Oprimarea este o stare de spirit.”

Darius se gândea la cuvintele ei, fără să se gândească niciodată la asta înainte. Nu întâlnise niciodată pe nimeni care să gândească ca ea, care să vadă lumea așa cum a văzut-o ea. Nu știa dacă era de acord cu ea, dar putea înțelege modul ei de a gândi.

„Cred că suntem oameni foarte diferiți”, a spus el în cele din urmă.

„Poate că de aceea ne placem”, a răspuns ea.

Inima îi bătea mai repede la cuvintele ei și îi zâmbi înapoi. Pentru prima dată, s-a simțit relaxat, mai încrezător.

Barca lor a făcut o curbă și, în timp ce a făcut-o, ea a deschis larg ochii, iar el s-a întors să se uite. Curentul îi luase sub Arborele de Foc și, în timp ce Darius se întoarse și punea ochii pe el, era uimit, ca întotdeauna. Copacul, de sute de metri înălțime și lat, era la fel de vechi ca acest pământ. Crengile lui se aplecau peste râu, până în jos până când l-au atins, frunzele lui de un roșu aprins, flori roșii strălucitoare înflorind la capătul lor și toate

strălucesc în apusul soarelui. Părea magic. Darius își simțea parfumul puternic de aici, ca scorțișoară încrucișată cu caprifoi.

Darius și-a oprit barca sub ramuri, florile aproape atingându-le capul, emanând o strălucire blândă când se lăsa seara, luminând amurgul. Loti se aplecă în față, atât de aproape încât genunchii ei îi atingeau pe cei ai lui Darius, iar ea întinse mâna și puse o mână în a lui. O simțea tremurând și, în timp ce o privi în ochi, inima îi bătea cu putere.

„Tu nu ești ca ceilalți”, a spus ea. „Pot să văd asta în ochii tăi. Vreau sa fiu cu tine."

Darius s-a uitat înapoi la ea și a putut vedea seriozitatea din ochii ei.

„Și eu cu tine”, a spus el.

„Nu-mi dau inima cu ușurință”, a spus ea. „Nu vreau să fie rupt.”

„Promit că nu va fi niciodată”, a spus el.

Darius s-a aplecat apoi în față și, în timp ce buzele lui le-au întâlnit pe ale ei, în timp ce el a întins mâna și i-a atins fața, în timp ce cei doi pluteau acolo, sub Arborele de Foc, a simțit, pentru prima dată, că are pentru ce trăi. .

CAPITOLUL 26

Gwen stătea lângă balustradă, privind în jos în ape și își ridică mâinile la ochi pentru a-i apăra în timp ce o lumină bruscă umplea cerul. Ceața atârnând deasupra mării era infuzată cu aur și, în timp ce își miji ochii în lumină, zări brusc ceva ce naviga spre ea. Miji ochii și se întrebă dacă vede lucruri: acolo, în fața ei, clătinându-se în ape, plutea o barcă mică, aurie, strălucitoare, reflectând soarele. Gwen se uită îndeaproape când se apropia și inima ei se ridică să vadă cine era înăuntru. Nu-i venea să creadă.

Acolo, înăuntru, era Thor, în picioare, zâmbind triumfător. Și în brațe le ținea copilul.

Inima lui Gwen a crescut, în timp ce a izbucnit în plâns la vedere. Acolo erau, la doar câțiva pași, s-au întors la ea, deopotrivă vii, în siguranță și sănătoși.

Gwen s-a întors pentru o clipă pentru a-i chema pe ceilalți de pe nava ei, pentru a-i împărtăși vestea bună – totuși, în timp ce a făcut-o, a fost confuză să-și găsească nava goală. Nu putea înțelege unde se dusese toți.

Gwen a pășit în mica barcă de salvare de pe punte și a coborât rapid frânghiile până a ajuns la apă. Când a aterizat, barca ei s-a clătinat sălbatic în valuri, iar frânghia groasă care o lega de navă s-a rupt.

Gwen și-a întins gâtul și a ridicat privirea și a fost îngrozită să-și vadă nava plutind pe marea puternică a oceanului.

Gwen s-a întors spre Thor și Guwayne și a fost îngrozită să vadă că barca ei era brusc absorbită, din ce în ce mai repede pe maree, aducând-o mai departe de ei.

"NU!" strigă ea.

Gwen întinse mâna către Thorgrin, care încă stătea acolo, zâmbind, ținându-l pe Guwayne. Dar marea oceanului a dus-o tot mai repede și mai departe de el, departe de nava ei, departe de tot ce știa ea, adânc în oceanul nelimitat.

Gwen se trezi cu o tresărire. Se uită în jur, respirând greu, transpirand, întrebându-se ce s-a întâmplat. Ea a văzut că era încă în nava ei; că stătea întinsă pe punte; că era plină de oameni. Totul fusese un coșmar. Doar un coșmar îngrozitor și crud.

Ușurarea lui Gwen s-a transformat rapid în dezamăgire când a văzut starea poporului ei. O ceață densă s-a așezat peste tot, purtată de vânt, iar Gwen nu-și putea vedea oamenii decât pe bucată. Dar ea i-a văzut prăbușiți peste vâsle, întinși încovoiați pe punte, rezemați de balustrada laterală, toți lângășiți, nimeni nemișcându-se. Își putea da seama imediat că toți fuseseră devastați de foame. Toți zăceau acolo, nemișcați, părând mai mult morți decât vii.

Gwen nu știa câte zile plutiseră aici; nu-şi mai putea aminti. Ea știa că era suficient de lung, totuși. Prea lung. Pământul nu venise niciodată și aici zăcea oamenii ei, toți pe treptele morții.

Gwendolyn a simțit că durerile de foame i-au străbătut corpul și i-a trebuit toată puterea doar pentru a se ridica într-o poziție așezată. Stătea acolo, ținând în brațe copilul, care plângea când Gwen îi dădea o sticlă goală de lapte. Gwen avea chef să plângă, dar era prea obosită pentru asta. După ce au trecut, după ce au ajuns atât de departe, a omorât-o să creadă că acum oamenii ei vor muri cu toții aici, în mijlocul neantului, de foame. Era prea mult de luat. Pentru ea însăși, putea suferi; dar ura să-și vadă oamenii suferind așa.

Gwen putea simți mirosul învechit de moarte în aer, simți că această navă devenise un mormânt plutitor și că, în curând, toți aveau să fie morți. Nu s-a putut abține să nu simtă ca și cum totul ar fi fost vina ei.

„Nu vă învinovățiți, doamna mea”, se auzi vocea.

Gwen s-a întors să-l vadă pe fratele ei, Kendrick, care stătea nu departe, zâmbind slab înapoi. Probabil că i-a citit gândurile, așa cum făcea adesea când creștea, în timp ce stătea acolo, atât de nobil, cu atâta putere de spirit, chiar și într-un moment de atât de greu.

„Ai fost o regină remarcabilă”, a spus el. „Tatăl nostru ar fi mândru. Ne-ai dus mai departe decât ar fi îndrăznit oricine altcineva să spere. Este un miracol că am trăit atât de mult.”

Gwen a apreciat cuvintele lui amabile, dar totuși, nu a putut să nu se simtă responsabilă.

„Dacă murim cu toții, ce am făcut?” ea a intrebat.

„Vom muri cu toții într-o zi”, a răspuns el. „Ați obținut onoare. Este mult mai mult decât ne-am fi putut cere.”

Kendrick întinse o mână liniștitoare, iar Gwen o luă, recunoscătoare pentru că era mereu acolo.

„Cred că ai fi fost un rege mai bun decât mine o regină”, a spus ea. „Tatăl ar fi trebuit să te aleagă”.

Kendrick clătină din cap.

„Tatăl știa ce face”, a spus el. „A ales perfect. A fost singura mare alegere din viața lui. El te-a ales nu pentru vremurile bune, ci pentru o perioadă ca aceasta. El știa că ne vei conduce afară.”

Înainte ca ea să se poată gândi la cuvintele lui, Gwen auzi un târâit de picioare și se întoarse și se uită spre ea pentru a-l vedea pe Steffen uitându-se la ea, cearcănele întunecate sub ochi, arătând slab, Arliss lângă el, ținându-l de mână.

Steffen și-a dres glasul.

„Doamna mea, nu ți-am cerut niciodată”, a spus el, cu vocea slabă, „dar acum am una.”

Ea se uită la el, surprinsă, întrebându-se ce ar putea fi.

„Orice aș putea acorda, vei avea”, a răspuns ea.

„Vrei să stai ca martor între noi?” el a intrebat. „Dorim să ne căsătorim.”

Gwen se uită înapoi la amândoi, cu ochii mari de surprindere.

„Se căsătoresc?” repetă ea uluită. "Aici acum?"

Steffen și Arliss dădură din cap, iar Gwen putea să vadă seriozitatea din ochii lor.

"Daca nu acum, atunci cand?" întrebă Arliss. „Nimeni dintre noi nu se așteaptă să facă pământ. Și înainte de a muri, ne dorim să fim împreună, pentru totdeauna.”

Gwen se uită înapoi la amândoi, copleșită de devotamentul lor unul față de celălalt. O făcea să se gândească la Thorgrin, la dorința ei neîmplinită de a se căsători cu el.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

„Desigur că voi face”, a răspuns ea.

Kendrick, Godfrey și ceilalți din apropiere care auziseră, au reușit cu toții să se ridice în picioare și să se alăture lui Gwen în timp ce îi însoțea pe Steffen și Arliss la prova navei.

Steffen și Arliss stăteau lângă balustradă, se țineau de mână, se întoarseră și zâmbiră unul altuia. Gwen stătea în fața lor, privind ceața, care se rostogolea înăuntru și ieși pe nava tăcută, și le admira curajul, afirmația lor de viață în mijlocul acestor momente de moarte.

„Aveți jurăminte pe care doriți să le schimbați?" întrebă Gwen.

Steffen dădu din cap. Și-a dres glasul în timp ce se uită în ochii lui Arliss.

„Eu, Steffen, jur să te iubesc mereu", a spus el, „să fiu un soț credincios și să rămân alături de tine, fie în această viață, fie în cea viitoare, indiferent de soarta.

Arliss îi zâmbi înapoi.

„Și eu, Arliss, jur să te iubesc mereu, să fiu o soție devotată și să rămân alături de tine, fie în această viață, fie în cea viitoare, indiferent de soarta.

S-au aplecat înăuntru și s-au sărutat și, în timp ce făceau, Gwen a observat lacrimi curgând pe obrazul lui Arliss. A fost un moment sacru și unul sumbru; a fost un moment în care au privit cu toții moartea în față și au încercat să o învingă cu dragostea lor.

A fost o afacere ciudată, atât cea mai sumbră nuntă la care Gwendolyn a participat vreodată, cât și cea mai frumoasă, toate, își dădu seama Gwen, plutind în neant și la fel de trecătoare ca ceața care se rostogoli și se rostogoli cu fiecare val care trecea. Mai mult ca niciodată, Gwen a simțit moartea venind – și s-a simțit norocoasă că trăise suficient de mult pentru a asista, măcar, la o nuntă a celor pe care îi iubea.

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI ȘAPTE

Alistair stătea în camera lui Erec din casa regală a bolnavilor, lângă Dauphine și mama lui Erec, împreună cu o jumătate de duzină de paznici, stând în picioare în fața ușii, groase de doi metri, înșurubate cu bare de fier glisante. Alistair stătea lângă Erec, care încă dormea, și-l ținea de mână, închizând ochii. Ea a încercat să înece uralele mulțimii de afară, în tăcere în spatele zidurilor de piatră groase de doi metri, o mulțime biciuită în frenezie. Din zgomot era evident că fuseseră înfrânți, că Bowyer reușise lovitura lui și că erau tăiați, încercuiți. Bowyer, știa ea, nu-i va lăsa niciodată să plece până când Erec va fi mort și el va fi rege.

Alistair, din fericire, ajunsese în camera lui Erec înaintea soldaților, blocând ușile, insistând să fie aici lângă Erec. Se uită în jos la Erec acum și simți lacrimi proaspete curgându-i pe față în timp ce îi săruta dosul mâinii. El dormea dulce, așa cum știa ea că va fi – cu vraja de vindecare pe care ea o aruncase asupra lui, el nu avea să se mai trezească de ceva vreme. Când a făcut-o, el va fi încă într-o stare slăbită, în nicio stare de a lupta cu acești oameni. Era singură acum.

Având în vedere propria ei stare de slăbire, după ce și-a folosit toată energia prețioasă pentru a-l vindeca, Alistair, așa cum a încercat, nu a putut evoca nicio putere magică pentru a o ajuta. Și-a dorit acum să-l aibă alături pe Thor sau pe vreun războinic ai Inelului, pe oricare dintre Argintii, despre care știa că își va da viața pentru a-l salva pe Erec. I se părea ironic că, acum că Erec era aici, acasă cu oamenii lui, era cel mai în pericol.

Alistair închise ochii și se concentră.

Mamă, te rog ajută-mă .

Își ținea ochii închiși strâns, amintindu-și toate visele pe care le avusese despre mama ei, despre ea sus pe stâncă, în acel castel, simțind-o cu ea. Ea s-a rugat și s-a rugat.

Dar nimic nu a venit decât tăcerea.

Afară, s-a auzit o bătaie bruscă în uşă, insistent. Se simțea ca o bătaie în inima ei.

Alistair se ridică, traversă camera și rămase lângă uşă. Se uită la mama lui Erec și la Dauphine, care se uită înapoi la ea alarmată.

— S-a terminat, spuse Dauphine. „Acum nu numai că fratele meu va muri, dar și noi vom muri împreună cu el. Ar fi trebuit să luăm zborul când am avut ocazia."

— Atunci Erec ar fi mort, răspunse Alistair.

Dauphine clătină din cap.

„Erec va muri oricum. Trei femei nu pot opri o armată. Dar dacă am fi fugit, am fi putut supraviețui pentru a ne aduna propriii oameni pentru răzbunare."

Alistair clătină din cap.

„Dacă Erec moare, răzbunarea nu înseamnă nimic. Dacă el moare, eu mor cu el."

„S-ar putea să-ți îndeplinești dorința", a spus mama lui.

Bătăile în uşă au venit din nou şi din nou, până când în cele din urmă s-au oprit şi o voce distinctă a răsunat deasupra tuturor celorlalte.

— Alistair, știm că ești acolo, bubui vocea.

Alistair îl recunoscu imediat ca fiind al lui Bowyer. Părea atât de aproape, dar atât de departe, ușa atât de groasă, încât nu avea cum să o doboare.

„Aduceți-l la noi", a continuat Bowyer, „și veți trăi cu toții. Ține-l acolo și vei muri cu el. Nu putem sparge aceste uși, dar vă vom prinde în capcană. Veți sta acolo, zile întregi, și veți muri de foame o moarte dureroasă. Nu există nicio cale de ieșire. Dați-ne Erec și vă vom acorda iertare și vă vom trimite pe mare înapoi în patria voastră. Nu voi face această ofertă bună de două ori."

Alistair se uită la uşă, clocotind, arzând de nedemnitatea tuturor. O prinseseră într-un moment vulnerabil, iar acum, după cum știau ei, era neputincioasă.

Dar ea nu ar renunța la Erec. Nu acum. Nu.

„Dacă este o crimă pe care o dorești", a răsuflat ea, „dacă trebuie luată o viață, atunci ia-o pe a mea!"

Din partea cealaltă se auzi un murmur.

„Alistair, ce spui?" întrebă mama lui. Dar Alistair a ignorat-o.

„După propriile tale legi”, a continuat ea, „fără o regină, un rege nu poate fi rege – așa că dacă îmi iei viața, îl vei face pe Erec fără putere. Omoară-mă și devii tu însuți Rege. Viața mea pentru a lui. Aceasta este singura afacere pe care o voi oferi.”

A urmat o tăcere lungă și un murmur pe cealaltă parte a ușii, până când, în cele din urmă, vocea lui Bowyer a bubuit din nou: „De acord!” strigă el. „Viața ta pentru Erec!”

Alistair dădu din cap, satisfăcut.

"De acord!" strigă ea.

Alistair trase adânc aer în piept, s-a pregătit și a făcut un pas înainte, întinzând mâna spre șurubul de fier – și, în timp ce făcea, simți o mână pe încheietura ei.

Se întoarse și o văzu pe mama lui Erec stând acolo, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu trebuie să faci asta, spuse ea încet.

Și Alistair a lacrimat.

„Viața mea pentru mine nu este pe jumătate la fel de importantă ca a lui Erec”, a spus ea. „Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună de a muri decât să mor pentru el.”

Mama lui Erec a plâns când Alistair a pășit în față, iar gardienii au tras-o ușor pe mama lui înapoi. Ea trase înapoi șurubul greu de fier, sunetul reverberând în camera de piatră, și deschise ușa groasă.

Alistair s-a trezit cu fața lui Bowyer, uitându-se în spate, stând doar la câțiva metri distanță. În spatele lui stăteau sute de soldați în mână cu arme, o mare de fețe ostile. Toți au tăcut, șocați de prezența lui Alistair.

Alistair a pășit cu îndrăzneală pe ușa deschisă, potrivit pentru ei, și s-au despărțit cu toții și au făcut un pas înapoi, în timp ce se îndrepta direct spre Bowyer. Ea stătea acolo, la un pas de el, cu ochii închiși, fiecare sfidător.

Se auzi zgomotul ușilor grele care se trânteau în spatele ei, șurubul alunecând la loc. Acum era singură aici afară, dar se mângâia că Erec era în siguranță înăuntru.

— Ești mai curajos decât credeam, spuse în cele din urmă Bowyer în tăcerea lungă și densă. „Curajul tău va duce la moartea ta.”

Alistair se uită înapoi, calm și inexpresiv, incapabil să fie zdruncinat.

„Moartea este trecătoare”, a răspuns ea. „Curajul este etern.”

Și-au încuiat ochii și Alistair a putut vedea în expresia lui Bowyer, ascunsă sub mânie, o privire de uimire.

Alistair și-a întins mâinile înaintea ei, iar câțiva soldați s-au repezit înainte și le-au legat cu frânghii. Din mulțime se auzi o urale, în timp ce se simțea împinsă din spate, condusă pe lângă mulțimea care urla, urmând strada luminată cu torțe în noaptea rece și neagră, în drum spre execuția ei.

CAPITOLUL 28

Romulus stătea la prova navei sale, cu mâinile pe șolduri și se uita la țărmurile care se profilau ale Imperiului și simți sentimente amestecate. Pe de o parte, el fusese, într-un fel, învingător, făcând ceea ce Andronicus și niciun alt comandant al Imperiului nu fuseseră vreodată în stare să facă – cucerirea și ocuparea Inelului. A fost o ispravă pe care niciunul dintre predecesorii săi nu a putut-o realiza și, pentru asta, a simțit că ar trebui sărbătorit, un erou care se întoarce. La urma urmei, acum nu a mai rămas niciun punct pe pământ care să nu aparțină Imperiului.

Pe de altă parte, războaiele lui îl costaseră scump – prea scump. Se îmbarcase din Imperiu cu o sută de mii de corăbii, iar acum s-a întors cu o flotă de doar trei. A simțit furie și umilință la gândul asta. Știa că îl învinovățea pe Thorgrin, indiferent de puterea misterioasă pe care o deținea și, desigur, fata aceea rebelă, Gwendolyn. Romulus a promis că într-o zi îi va captura și îi va jupui pe amândoi de vii. I-ar face să plătească pentru că l-a forțat să se întoarcă umilit în patria sa.

Romulus știa că, oricum ar fi încercat să o rotească, întoarcerea lui cu doar trei nave era o dovadă de slăbiciune. L-a lăsat vulnerabil în fața revoltei și știa că prima lui ordine de lucru va fi să-și restabilească imediat flota. De aceea navigase aici, mai întâi, în acest oraș din nord, la Volusia, înainte de a-și face marea întoarcere în capitala de Sud. Avea să-și reînnoiască flota și apoi se întorcea cu toată podoaba pe care o putea aduna. Ar avea nevoie de el pentru a consolida Imperiul. S-a uitat în jur și a văzut sutele de corăbii strălucitoare din port și a știut că, la prețul corect, oricare dintre ele era de vânzare.

Volusia. Romulus s-a uitat afară și a studiat acest oraș de lângă mare, în timp ce mareele îi trăgeau cele trei corăbii slabe în port și a simțit un nou val de resentimente. Provinciile nordice ale Imperiului s-au simțit întotdeauna superioare, au urmat întotdeauna cu reticență comenzile capitalei de Sud. A fost o alianță neplăcută, supusă unor izbucniri la fiecare

duzină de ani. Volusia, în mintea lui Romulus, ar fi trebuit să fie mulțumită și grabnică să se supună, ca toate celelalte provincii ale Imperiului; în schimb, era plină de liderii prea bogați și indulgenți ai emisferei nordice și condusă de acea îngrozitoare regină bătrână, cu care se ciocnise de mai multe ori. Romulus nu se putea gândi la nimic pe care să-l poată dispreți mai mult decât să-i vadă fața urâtă în timp ce se târtea cu ea pentru a cumpăra o flotă de nave. El știa de lăcomia ei și venise pregătit, cu calele pline de aur. Ura să fie în această poziție de slăbiciune.

Și mai rău, Romulus a ridicat privirea spre cer, nu a văzut nicio urmă de lună și s-a îngrijorat pentru a miliona oară de vraja acelui vrăjitor. Ciclul lui lunar se terminase, perioada lui de invincibilitate se terminase și asta, mai mult decât orice, l-a îngrozit pe Romulus, l-a lăsat să se simtă slab și vulnerabil. Și-a deschis și închis pumnii, și-a îndoit mușchii și, în timp ce o făcea, nu se simțea mai puțin slăbit, simțea totuși puterea unduindu-i prin mușchi. Nu mai avea dragoni care să-și facă dorința, dar asta nu mai conta acum. Dragonii erau morți și, deși el nu i-a avut, nimeni altcineva nu avea. Fusese un mare războinic toată viața, și-a amintit, chiar și fără vrajă, și nu vedea niciun motiv pentru care, revenind la vechiul său sine, ar fi vulnerabil.

Romulus încercă să nu se gândească la cuvintele vrăjitorului, la acceptarea lui la acel mare târg, la renunțarea la sufletul său unui diavol întunecat în schimbul ciclului de forță al lunii care i se acordase. Poate că dacă s-ar întoarce în peștera acelei vrăjitori, i-ar mai acorda un alt ciclu de putere. Și dacă nu, poate dacă Romulus l-ar ucide pe bărbat, asta i-ar pune capăt târgului. Romulus s-a încălzit la gândul - da, poate că uciderea bărbatului ar fi cea mai bună cale până la urmă.

Romulus, simțindu-se din nou optimist, scuturându-și temerile, s-a uitat la orașul care se apropia și a zâmbit pentru prima dată. Regina ar putea avea avantajul acum, ar putea să-și ia tot aurul, dar și-ar obține navele. Și odată ce le avea, se întorcea în acest loc, în orașul acesta de pe mare, când se așteptau mai puțin, și îi dădea foc. Mai întâi avea să-i ucidă pe fiecare dintre ei. Își lua înapoi tot aurul și îl folosea pentru a crea o statuie imensă, aurie, a lui, stând la țărm și arătând spre mare.

Romulus zâmbi larg, fericit la acest gând. Aceasta ar fi o dimineață grozavă până la urmă.

Trâmbițele răsunau în sus și în jos prin port, iar Romulus văzu trupele Volusiei aliniindu-se din toate părțile, îmbrăcate în cele mai fine,

stând în atenție, așteptând să-l întâmpine. Acesta era genul de primire pe care o merita. Știa că se temeau și respectau capitala de Sud, și totuși Romulus nu-și amintea că Volusia l-a primit atât de călduros în trecut. Poate că acești oameni își schimbaseră tonul și hotărâseră să se alinieze la rând; poate că se temeau de el mai mult decât își dădea seama. Poate, s-a gândit el, nu va arde orașul până la urmă. Poate că le-ar viola femeile și le-ar fura aurul.

Romulus a zâmbit în timp ce și-a imaginat-o în detaliu, în timp ce nava lor se opri în port, zeci de trupe aruncând scânduri placate cu aur pe nava lui, în timp ce oamenii lui își ancorau nava.

Romulus a mărșăluit peste ea, lăudându-se mândru, mulțumit de primirea pe care o primea, realizând că va fi mai ușor decât credea să obțină navele de care avea nevoie. Poate că auziseră de cucerirea Inelului și și-au dat seama că, până la urmă, el era liderul suprem.

Romulus a pășit pe docuri și zeci de soldați s-au despărțit, plecând capetele în semn de respect. Romulus ridică privirea și văzu în mijlocul mulțimii, înălțat pe o trăsură de aur strălucitor, liderul Volusiei. Trăsura ei era coborâtă, iar Romulus se aștepta să vadă bătrâna șifonată pe care o văzuse ultima oară cu ani în urmă.

A fost șocat să vadă o fată tânără, izbitor de superbă, care arăta să aibă aproape optsprezece ani, uitându-se la el. Semăna izbitor cu fosta regină.

Romulus a fost complet luat cu garda jos, lucru care i s-a întâmplat rar, în timp ce se uita înapoi la această fată care a coborât din trăsură și a mers mândră spre el, flancată de zeci de soldați ai ei. Ea stătea doar la câțiva metri distanță și se uită la el fără să vorbească. În timp ce îi studia cu atenție trăsăturile, Romulus și-a dat seama că nu putea fi alta decât fiica fostei regine.

El a izbucnit brusc de furie, realizând că era disprețuit de regină, trimițându-și fiica să-l întâmpine.

"Unde este mama ta?" întrebă Romulus, indignat.

Fata a rămas totuși echilibrată și a privit calmă.

„Mama mea despre care vorbești este moartă de mult”, a răspuns ea. „Am ucis-o”.

Romulus a fost șocat de cuvintele ei și, cu atât mai mult, de cât de profundă, întunecată și puternică era vocea ei. El o studia, surprins cu privirea de limba ei puternică, de maniera ei încrezătoare, de vocea ei

profundă și întunecată, de ochii ei negri siniști și de frumusețea ei. Ea o mânuia ca pe o armă. Niciodată nu mai întâlnise o asemenea forță, bărbat sau femeie, la vreun comandant, cetățean, vrăjitor – oricine. Era ca un războinic străvechi prins în corpul unei fete tinere.

În timp ce Romulus o studia, încet, el zâmbi larg, recunoscând un suflet înrudit. Ea și-a ucis mama, fără îndoială și-a luat puterea fără milă, iar el admira asta foarte mult. Și-a făcut o notă mentală pentru a găsi un pretext pentru a rămâne peste noapte aici, în această capitală. S-ar petrece cu ea. Și când se aștepta mai puțin, el o ataca și se satura de ea.

„Și cum te numești, draga mea prințesă?” întrebă el, făcând un pas înainte, stând mai drept, flectându-și mușchii pieptului, sclipind în soare, apropiindu-se inconfortabil de ea, ca să poată înțelege puterea și puterea Marelui Romulus.

Ea i-a zâmbit înapoi și l-a surprins: în loc să se îndepărteze, așa cum ar face majoritatea oamenilor, s-a apropiat de el.

— Este una pe care nu o vei uita niciodată, spuse ea, șoptindu-i la ureche.

Romulus simți că pielea îi furnică în timp ce ea se apropia și se uită cu privirea la frumusețea ei, cu tot corpul roșind la vederea ei. Deja, își dădu seama, ea se arunca asupra lui — ar face seara asta și mai ușoară.

"De ce, mă rog?" el a intrebat.

Ea se aplecă și mai aproape, buzele ei moi și senzuale atingându-i urechea.

„Pentru că este ultimul cuvânt pe care îl vei auzi în viața ta.”

Romulus se uită în jos la ea, clipind, confuz, încercând să proceseze ceea ce spunea – și o secundă prea târziu, el observă ceva în mâna ei, strălucitor de soare. Era un pumnal, auriu strălucitor, cel mai subțire și ascuțit pumnal pe care îl văzuse vreodată și, cu viteza fulgerului, Volusia l-a scos din centură, s-a învârtit complet și i-a tăiat gâtul atât de repede, atât de tăios, încât abia a simțit că se întâmplă. .

Romulus, șocat, s-a uitat în jos și și-a văzut propriul sânge stropindu-i pe piept, aburind, peste piatră, strângându-se într-o baltă la picioarele lui. Își ridică privirea și o văzu pe Volusia stând acolo, cu fața la el calm, lipsit de emoții, de parcă nimic tocmai s-ar fi întâmplat. Ochii ei întunecați și răi i-au ars sufletul, în timp ce el și-a ridicat mâna la gât pentru a încerca să oprească sângele.

Dar era prea puțin, prea târziu. Îi curgea peste mâini, peste corp și el simți că slăbește, cădea în genunchi, uitându-se la ea neputincios. Îi văzu ochii negri privindu-l în jos, știind că viața lui se sfârșește și nu-i venea să creadă, din toate lucrurile, că murise aici, în acest loc, că fusese ucis de mâna unei fete, a unui tânăr. fată de nebunie, al cărei nume, avea dreptate, nu avea să-l uite niciodată. În timp ce craniul i s-a izbit de piatră, numele ei, care îi ținea în urechi, a fost ultimul lui gând, un glas de moarte, care îl escorta în iad.

Volusia.

Volusia.

Volusia.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Darius a mers cu zâmbetul pe buze, cu o plutire la pas, în timp ce se grăbea pe străzile șerpuite ale satului său, salutând ziua, pregătindu-se pentru o altă zi de muncă.

„De ce ești atât de fericit?” întrebă Raj, mergând lângă el cu alți o duzină de băieți în timp ce se pregăteau pentru o altă zi de travaliu sfâșietor.

„Da, ce te-a pătruns?” întrebă Desmond.

Darius încercă să-și ascundă zâmbetul în timp ce se uita în jos și nu spuse nimic. Acești băieți nu ar înțelege. Nu a vrut să le povestească despre întâlnirea lui cu Loti, nu a vrut să spună că și-a găsit dragostea vieții, fata cu care intenționa să se căsătorească, o fată care l-a afectat ca nimeni altul. Nu voia să le împărtășească că simțea că acum are ceva de așteptat, că lovitura Imperiului nu-l mai deranja la fel de mult. Pentru că Darius știa că atunci când va avea ziua liberă, ea va fi acolo, așteptându-l; plănuiseră să se întâlnească din nou în acea noapte și nu se putea gândi la nimic altceva.

Noaptea trecută fusese magică; Loti îl uluise cu mândria și demnitatea ei – și, mai ales, cu dragostea ei pentru viață. Avea un fel de a se ridica deasupra tuturor: parcă nu era o sclavă, ca și cum nu ducea o viață grea. L-a inspirat pe Darius, l-a făcut să-și dea seama că își poate schimba viața, își poate schimba împrejurimile, doar percepându-l diferit.

Dar Darius și-a ținut limba; prietenii lui nu ar înțelege.

— Nimic, spuse Darius. „Nu este absolut nimic.”

Grupul dintre ei era gata să coboare pe drumul spre dealuri, când s-a auzit un bocet, un strigăt de durere, venind dinspre centrul satului; el și ceilalți băieți s-au întors și s-au uitat. Era ceva în acel vaiet care a atras atenția lui Darius, ceva care l-a obligat să se întoarcă și să investigheze.

"Unde te duci?" l-a întrebat Raj. "Vom intarzia."

Darius l-a ignorat, urmându-și instinctul și i-a văzut pe toți membrii satului său filtrându-se spre centrul orașului și li sa alăturat.

Darius se îndreptă spre luminișul deschis și văzu stând în fața fântânii o femeie pe care a fost șocat să o recunoască.

Era mama lui Loti. A îngenuncheat acolo, legănându-se înainte și înapoi, cu ochii închiși, plângând, ținându-și alternativ palmele în sus spre cer și așezându-le pe coapse în timp ce își pleca capul în jos, o femeie în agonie. O femeie îndurerată.

Oamenii s-au înghesuit, în cele din urmă bătrânii orașului au înconjurat-o în jurul ei, iar Darius a trecut pe lângă ei, făcându-și drum în față, cu inima bătându-i alarmat, întrebându-se ce ar fi putut-o aduce aici în acest loc. Întrebându-mă ce s-ar fi putut întâmpla.

Salmak, liderul bătrânilor, a făcut un pas înainte și și-a ridicat brațele, iar toată lumea a tăcut în timp ce se înfrunta cu ea.

„Femeia mea bună”, a spus el, „împărtășește-ne durerea ta”.

— Imperiul, spuse ea între hohote de plâns. „Mi-au luat fiica de la mine!”

Darius simți că pielea i se răcește la cuvintele ei și își lăsă uneltele din mână, simțindu-și palmele furnicând, întrebându-se dacă o auzise corect.

Darius se repezi înainte, izbucnind în cerc, cu gura căscată la ea.

"Vorbește din nou!" spuse Darius, cu vocea abia în șoaptă.

Ea ridică privirea și se uită la el, cu ochii ei întunecați strălucind de ură.

„Au luat-o”, a spus ea. "In aceasta dimineata. Stăpânul de lucru. Cel care a lovit-o. A decis să o facă a lui, să o ia de soție. A revendicat dreptul la căsătorie. Ea s-a dus! A plecat de la mine pentru totdeauna!”

Darius simți că se tremură înăuntru, în timp ce simțea că se ridică o furie extraordinară, o neputință, o furie împotriva lumii. Simțea ceva în el atât de violent încât abia îl putea controla.

„Cine dintre voi?” ţipă femeia, întorcându-se spre tot satul. „Cine dintre voi îmi va salva fiica?”

Toți vitejii războinici, toți bărbații, toți bătrânii, unul câte unul, își lăsau capetele în jos, privind în altă parte.

— Nici unul dintre voi, spuse ea încet, cu vocea plină de venin.

Darius, tremurând de simțul destinului, se trezi pășind înainte, în centrul poienii, stând în fața mamei lui Loti, cu fața ei.

Stătea acolo, cu pumnii strânși și își simți soarta ridicându-se în el.

— Mă duc, spuse el, întâmpinându-i ochii. „Voi merge singur.”

Ea se uită la el, cu ochii reci, tari, apoi în cele din urmă dădu din cap cu o privire de respect. Privirea ei era una de obligație, una care îi lega împreună pentru totdeauna.

„O voi aduce înapoi”, a adăugat Darius, „sau voi muri încercând”.

Cu aceste cuvinte, Darius s-a întors și a mărșăluit prin sat, mulțimea despărțindu-se de el, știind exact unde trebuie să meargă.

Darius s-a răsucit și s-a întors până a găsit căsuța mică, cea în care fusese cu o zi înainte, și a bătut de trei ori așa cum îi spusese bărbatul.

Curând, ușa s-a deschis, iar omul mic dinăuntru s-a uitat la el, cu ochii mari cu intenție și înțelegere. I-a făcut semn să intre.

Darius se grăbi înăuntru și se uită peste tot în jurul căsuței. Era ca un atelier mare, pe o parte un foc izbucnind în cămin, iar înaintea lui, o bancă, deasupra căreia zări unelte de fierar.

Și peste tot în jurul lui, arme. Arme de fier. Arme din oțel. Arme diferite de cele pe care le văzuse vreodată. Darius știa că ar fi fost prins deținând oricare dintre acestea, l-ar fi ucis. Ar ucide întreg satul.

Darius întinse mâna și își puse palmele pe mânerul celei mai frumoase săbii pe care o văzuse vreodată. Mânerul său era de culoare verde smarald, iar lama avea o nuanță de verde smarald în timp ce o întoarse. O ridică sus împotriva luminii strălucitoare.

— Ia-o, spuse bărbatul. „Este destinat ție.”

Darius l-a examinat și a văzut în el reflectarea lui. Nu mai vedea chipul unui băiat care se uită înapoi, un băiat care se juca cu armele de antrenament, ci chipul unui om înrăit. Un om deja transformat de suferință; un bărbat care caută răzbunare. Un bărbat care era gata să devină un adevărat războinic. Un om care nu mai era sclav.

Un bărbat pe cale să devină liber.

CAPITOLUL TREIZECE

Gwen zăcea aproape fără viață pe puntea navei, trupul ei simțindu-se atât de greu, abia mișcându-se în timp ce un șobolan i se târa peste încheietura mâinii. Ea a deschis ochii, atât de grele, că nu avea energia să-l îndepărteze. Ea a simțit că arde de febră, fiecare muşchi al corpului o durea, în flăcări. Văzu că stătea întinsă cu fața înainte pe scândura de lemn, cu urechea la lemn, sunetul scobit de dedesubt răsunând în capul ei al oceanului lăsind de navă.

Soarele dimineții devreme s-a întins peste ei ca o pătură și, în timp ce stătea întinsă acolo, deschise ochii doar cât să vadă toate cadavrele întinse pe navă. Și-a văzut sute de oameni, nici unul în mișcare, fie prea slab pentru a se mișca – sau, nu-i plăcea să creadă asta, deja mort. S-a gândit la copil, undeva cu Illepra, și s-a rugat să fie încă în viață.

Gwen a alunecat înăuntru și a ieșit din conștiință, mișcarea blândă de balansare a oceanului ținând-o trează. Un zgomot de zgomot îi pătrundea în vis, iar Gwen ridică privirea, strâmbând din ochi, pentru a vedea catargul, sus, o velă singuratică, făcându-se în vânt. Nava plutea fără țintă pe mare, nimeni nu o ocupa, la mila unei brize întâmplătoare și oriunde ar fi trebuit să le ducă mareele oceanului.

Gwen nu se simțise niciodată mai epuizată, nici măcar când fusese însărcinată cu Guwayne. Se simțea de parcă ar fi trăit prea multe vieți și o parte din ea simțea că nu are puterea să continue. O parte din ea avea impresia că ar fi trăit deja mult mai mult decât ar fi trebuit și nu știa cum să-și adune puterea să continue, să o ia de la capăt, chiar dacă ar fi găsit vreodată Imperiul. Mai ales fără Thor, fără copilul ei și cu toți oamenii ei într-o asemenea stare. Dacă ar fi fost în viață.

Gwen își lăsă capul să cadă înapoi pe punte, simțindu-se prea greu, gata să cedeze. Încercă să-și țină ochii deschiși, dar nu reuși.

Thor , se gândi ea . *Te iubesc. Dacă îl găsești pe fiul nostru, crește-l bine. Crește-l să-și amintească de mine. Să mă visez. Spune-i cât de mult l-*

am iubit.

Gwen a ieșit din conștiență pentru că nu știa cât timp, până când a fost trezită de un zgomot îndepărtat, de sus. Era un țipăt singuratic, sus în nori, care suna atât de îndepărtat că Gwen nici măcar nu știa dacă îl auzise cu adevărat.

Țipătul se auzi din nou, insistent, și ea îl recunoscu vag ca fiind al unui animal pe care îl cunoștea de undeva în viața ei. Părea de parcă ar fi încercat să o trezească.

I-a invadat conștiința, refuzând să o lase să doarmă, să scape – până când în cele din urmă, Gwen și-a deschis ochii, recunoscând-o.

Estopheles.

Șoimul lui Thor țipă neîncetat, apoi s-a aruncat în jos, până când Gwen a simțit că îi zgârie părul. Gwen și-a ridicat capul, și-a dat șobolanul de pe mână și, cu toată puterea ei, a împins cu putere și s-a ridicat până la un genunchi.

Gwen se ridică, zbătându-se, pe picioare tremurate, și apucă șina de pe marginea navei; cu toate puterile ei, se trase în sus, doar cât să vadă peste șină.

Acolo, întinsă în fața ei, era o priveliște pe care nu o va uita niciodată. Întins în fața ei, umplând orizontul, era pământ. Era un tărâm diferit de oricare pe care îl văzuse vreodată, un oraș cocoțat pe ocean, iar în centrul lui, învăluit în ceață, doi stâlpi de piatră uriași se ridicau la sute de metri spre cer, vestind un oraș mare, un oraș de aur strălucitor, scânteind în soare ca intrarea în rai.

Oceanul de aici era de un roșu spumos, fluorescent și s-a izbit de țărm, spuma sa strălucitoare țâșnind în aer, un țărm de o varietate infinită, cu contururi și terenuri nesfârșite, făcând Inelul să pară minuscul. Cei doi sori erau uriași pe acest cer, iar sub ei, strălucirea roșie atârna peste tot, făcându-l să pară un pământ de foc.

Gwen a aruncat o ultimă privire la ea, încântată, apoi a tresărit, amețită de foame, arsă de febră și s-a prăbușit pe punte. Stătea întinsă acolo, simțind valurile trăgându-le înăuntru.

Dacă ar trăi, în curând, ar fi acolo.

Imperiul.

Vii sau morți, reușiseră.

CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL

Thor a sprintat, încărcând pe vârful muntelui, ținându-și ochii ațintiți asupra acei triburi din depărtare, întorcându-și drumul pe vulcan și purtându-și fiul. Thor icni în timp ce alerga, cu frații săi chiar în spatele lui, cu fiul în vizorul lui, atât de aproape, la doar câteva sute de metri distanță, hotărât să ajungă la el sau să moară încercând.

Anturajul tribului l-a purtat pe fiul său deasupra capetelor lor, pe stâlpi, într-o căsuță mică, legănându-se în sus și în jos în timp ce mergeau. Thor a văzut vulcanul mocnit și știa că îl duceau pe Guwayne la el, să-l sacrifice.

Inima lui Thor se frângea înăuntru în timp ce-și îndemna picioarele să meargă mai repede. Simțea fiecare mușchi, fiecare fibră a ființei sale, pe cale să explodeze; ce ar da acum pentru Mycoples.

Thor știa că trebuie să facă ceva.

„GUWAYNE!” a țipat el.

Grupul de membri ai tribului s-a întors și l-a văzut pe Thor, iar ochii li s-au deschis larg de panică. Thor nu a așteptat, ci a aruncat sulița în mână cu toată puterea lui, trimițând-o să zboare la cincizeci de metri în sus pe versantul abrupt al muntelui și privind cu satisfacție cum îl străpungea pe unul dintre membrii tribului care-și purta fiul în spate. Bărbatul a țipat și s-a prăbușit.

Ceilalți membri ai tribului, totuși, au reușit să-și ia jocul și au plecat la alergare, mergând pe Guwayne mai sus pe vârful muntelui. Thor i-a urmărit, dar nu avea alte sulițe de aruncat.

„GUWAYNE!” strigă Thor din nou, vocea lui răsunând dinspre munți.

Thor a alergat și a fugit și și-a dat seama că câștiga asupra lor, capabil să se miște mai repede decât membrii tribului. Era la doar șaptezeci de metri distanță... șaizeci... cincizeci. Thor alergă mai repede, încurajează,

simțindu-se încrezător că va putea ajunge la ei la timp. Îi va ucide pe fiecare dintre ei, își va salva băiatul și îl va aduce înapoi la Gwendolyn.

La doar treizeci de metri distanță, Thor se apropia destul de mult pentru a vedea expresiile bărbaților panicați. Nu se potriveau cu viteza lui Thor, viteza unui om cu toată viața în joc. A alergat ca un om posedat, mai hotărât decât fusese pentru orice altceva în viața lui.

Thor a alergat pe pasul îngust de munte, îngustându-se, chiar pe marginea stâncii, alergând cu tot ce avea. Erau la doar zece metri depărtare acum, atât de aproape încât să înceapă să-și scoată sabia, să sară în aer, să-i măceleze. Thor își întinse mâna după mânerul sabiei...

Și atunci s-a întâmplat.

Deodată, Thor a simțit o senzație ciudată sub picioarele lui și s-a simțit nesigur. Thor a privit în jos și a privit, îngrozit, cum drumul începea să se prăbușească.

Înainte ca Thor să poată reacționa, drumul a cedat, prins într-o alunecare de teren, o avalanșă uriașă. Thor s-a trezit alunecând, apoi căzând, direct pe alunecarea abruptă, muntele transformându-se în noroi, înmuiat de ploi. A alunecat necontrolat, pe noroi, din ce în ce mai repede, la sute de picioare, țipând, toți frații săi alunecând cu el.

Thor se întoarse în timp ce cădea, ridică privirea și își văzu băiatul, atât de departe de el acum, devenind mai departe cu fiecare secundă care trecea.

„GUWAYNE!” strigă Thor.

Strigătul lui răsuna din munți, iar și iar, țipătul unui tată care pierdea un fiu, al unui bărbat care pierdea tot ce avusese.

*

Guwayne s-a simțit sărind în timp ce membrii tribului l-au purtat în vârful vulcanului. Își miji ochii la fumul gros, căutându-i greu să respire. Cusuța îi era fierbinte și plângea și plângea, dorind să coboare.

Guwayne auzi un țipăt îndepărtat, răsunând în munți, și recunoscu vocea. Era sunetul tatălui său.

Guwayne a vrut să fie cu el, a vrut să fie acolo unde era. Dar țipătul a dispărut, răsunând, iar Guwayne a știut că era, din nou, singur în univers, rămas doar cu acești oameni ciudați care îl priveau cu ură de sus.

Guwayne și-a simțit curând căsuța coborâtă și a privit peste margine și a văzut sub el o groapă nesfârșită în flăcări în pământ. Căldura era atât de intensă aici, fumul se ridica și, în timp ce bărbații îl așezau jos, el văzu pe

unul dintre bărbați scoțând ceva strălucitor de pe centură. Era ascuțit și strălucea când el o ținea sus, strângând-o în mână.

a țipat Guwayne. Nu știa ce este, dar știa că era destinat lui.

A țipat un țipăt care să se potrivească cu cel al tatălui său, iar acesta a răsunat în lanțul muntos, revenind înapoi la el, un țipăt despre care știa că va rămâne fără răspuns.

*

Pe o plajă singuratică de la marginea Țării Druizilor, a apărut un ușor tremur în pământ. Tremurul creștea și creștea, pe măsură ce valurile se retrăgeau, iar nisipurile se încrețeau, iar ciripitul păsărilor și strigătele fiarelor se linișteau. Ceva uimitor se întâmpla, chiar și pentru aici, în Țara Druizilor, ceva ce se întâmpla o singură dată în secole.

Era un singur obiect pe această plajă, unul care a rămas aici după ce Thorgrin și Mycoples au plecat, un obiect care stătea acolo, singur, așteptând.

În timp ce soarele dimineții a apus pe ea, a apărut o ușoară crăpătură în singurul ou de dragon. Micul dragon din el și-a întins mâna și s-a împins de coajă, iar coaja a crăpat din nou.

Și din nou.

În câteva momente, aerul perfect nemișcat și tăcut a fost spart de un singur sunet – un strigăt lung și ascuțit. A fost strigătul unei noi vieți care venea pe planetă.

Un dragon a apărut, zdrobind oul, ridicându-și capul, întinzându-și aripile, în timp ce oul se făcea bucăți de jur împrejur, stropindu-se pe nisip.

Dragonul se lăsă pe spate și își arcui gâtul și privi spre cer. Lumea era nouă. Totul era nou. Nu a înțeles deloc.

Dar știa, în adâncul sufletului, că era al lui. Lumea asta era a lui. Toate ale lui. Că nimic de pe această planetă nu era mai puternic decât el.

Dragonul și-a dat capul pe spate și a țipăt, un zgomot ascuțit, moale la început, dar din ce în ce mai tare pe al doilea. În curând, știa el, va fi suficient de puternic pentru a distruge lumea.

ACUM DISPONIBIL!

O REGULĂ DE REGINE
(Cartea nr. 13 din Inelul vrăjitorului)

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
-- *Recenzii de cărți și filme* , Roberto Mattos

În A RULE OF QUEENS, Gwendolyn conduce rămășițele națiunii sale în exil, în timp ce navighează în porturile ostile ale Imperiului. Aduși de oamenii Sandarei, ei încearcă să-și revină ascunși, să-și construiască o casă nouă în umbra Volusiei.

Thor, hotărât să-l salveze pe Guwayne, continuă cu frații săi din Legiunea în căutarea sa departe peste mare, către peșterile masive care vestesc Țara Spiritelor, întâmpinând monștri de neconceput și peisaje exotice.

În Insulele de Sud, Alistair se sacrifică pentru Erec – și totuși o întorsătură neașteptată i-ar putea salva pe amândoi.

Darius riscă totul pentru a-și salva iubirea vieții, Loti, chiar dacă trebuie să înfrunte singur Imperiul. Dar conflictul său cu Imperiul, va descoperi, abia începe. Și Volusia își continuă ascensiunea, după asasinarea lui Romulus, pentru a-și consolida stăpânirea asupra Imperiului și a deveni regina nemiloasă pe care trebuia să fie.

Vor supraviețui Gwen și oamenii ei? Va fi găsit Guwayne? Vor trăi Alistair și Erec? Darius o va salva pe Loti? Vor supraviețui Thorgrin și frații săi?

Prin construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, A RULE OF QUEENS este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile

„Mi-a atras atenția de la început și nu am lăsat-o... Această poveste este o aventură uimitoare, care are un ritm rapid și plină de acțiune încă de la început. Nu există nici un moment plictisitor de găsit.”
--Paranormal Romance Guild {regarding Turned}

O REGULĂ DE REGINE
(Cartea nr. 13 din Inelul vrăjitorului)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RĂSCHIREA DRAGONILOR (Cartea nr. 1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)

IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!